

# Giới thiệu Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma

**Thể loại:** ngôn tình hiện đại, có chút H

2 nữ - Lưu Tú Băng

nam - Mạc Tuấn Phương

3 truyện ngược chi tiết

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1: Bắt Cóc

Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác MA

nữ: Lưu Tú Băng

nam: Mạc Tuấn Phương

chapter 1

- "aaaa bỏ tôi ra....cứu tôi với..có ai không cứu tôi hic"

- "im không tao giết"

tiếng hét chói tai của cô gái nhỏ vụt tắt sau lời đe dọa của tên đàn ông cao to thô cạo đang chói bàn tay ngọc ngà của cô.

cô rất sợ..từ nhỏ đến giờ cô luôn được sống trong yêu thương chiều chuộng chưa bao giờ cô nghĩ sẽ có một ngày cô bị bắt cóc như hôm nay...ở đây chỉ toàn người lạ..bọn họ lại rất thô bạo chẳng ai dịu dàng nhẹ nhàng như người làm ở nhà cô. nước mắt ứa tràn gương mặt baby xinh đẹp chảy dài xuống chiếc cổ thon dài mịn màng ướt đẫm chiếc áo sơ mi..

- "thả tôi ra sao lại bắt tôi huhu thả tôi ra đi"

những người ở đây coi như không nghe thấy cô nói cũng làm lơ bộ dạng như trẻ lên ba đang khóc đòi mẹ của cô..càng bơ cô càng khiến cô thấy sợ hãi tủi thân vì cô rất sợ ở một mình càng sợ hơn khi ở trong bóng tối..hai cổ tay cô xoay đi xoay lại đến nỗi sưng tấy đỏ chói.

- "các người chuẩn bị 8 tỷ đến để chuộc cô con gái nhỏ của các người đi..tôi cho các người 2 tiếng đồng hồ..địa chỉ tôi sẽ nhắc sau"

- "tôi muốn nói chuyện với con gái tôi..tôi muốn biết tình trạng của con bé lúc này"

- "được thôi.....này cô tiểu thư nhà họ Lưu bà già yêu quý của cô đây..."

- "Tú Băng con....con ơi...."

giọng nói yêu thương đánh thức cô gái nhỏ ở dưới sàn một mình..chộp lấy điện thoại từ tên đàn ông cô khóc nức nở gọi mẹ..

- "mẹ ơi mẹ...mẹ"

- "mẹ đây con gái...con thế nào rồi bọn họ có đánh đập con không...mẹ xin lỗi đã không cử vệ sĩ theo con..mẹ xin lỗi"

- "không sao đâu mẹ...họ không làm gì con cả..mẹ đừng khóc..con cũng 18 rồi mẹ đừng lo"

- "làm sao mẹ không lo được...con 18 hay 28 thì vẫn là đứa trẻ lên 3 của mẹ...."

- "hay người nói nhiều quá"

giọng nói lạnh lùng thiếu kiên nhẫn vang lên giứt chiếc điện thoại trên tay cô tắt ngang cuộc nói chuyện hai mẹ con cô...cô bất ngờ mở mắt tròn tròn nhìn hân rồi cũng thu lại nhanh khi hân dơ cây súng chĩa vào mi tâm cô...

lúc đó tại biệt thự của Lưu Gia cả nhà đang lao loạn chuẩn bị tiền chuộc cô...mẹ cô ngất lên ngất xuống từ khi nghe tin cô bị bắt cóc... biết rõ cô là người

có cá tính mạnh ương bướng nhưng họ vẫn rất lo vì cô cũng chỉ mới bước vào tuổi 18 từ đêm qua...trong phòng bảo mật lão gia đang cố gắng trấn tĩnh đến đủ 8 tỷ tiền mặt theo như yêu cầu...

\*rầm\* cánh cổng tại căn nhà hoang đổ mạnh xuống khiến những người bên trong giật mình...hai chiếc ô tô từ từ tiến vào..một người đàn ông mang ánh mắt lạnh lùng bước xuống...đào mắt qua căn nhà rồi bước chân vào....

bên trong một người đàn ông khoảng chừng hai mấy tuổi chạy vào thở hổn hển báo cáo với tên đang ngồi gần cô...

một hồi hấn trở lên sừng sốt hấn kéo cô dậy lôi xềnh xệch cô ra phía sau căn nhà lên một chiếc ô tô rời khỏi căn nhà...

mắt cô bị bịt chặt, tay vẫn bị chói.áo cô bị kéo lệch hé hé bầu ngực đầy đà trắng nõn.

\*kítttttt\* ô tô bỗng dừng gấp cả đám đổ nhào người về phía trước, cô giật thót tim một lúc mới có thể bình tĩnh lại..bên ngoài hai bên đang đối co thì tiếng súng nổ ra chân tay cô run bần bật..những người ngồi cạnh cô nghe tiếng súng liền xuống xe nhưng chưa kịp nhìn đối phương họ đã bị bắn chết tại chỗ...tiếng súng lúc một nhiều cô tim cô đập loạn nhịp có thể nghe rõ nhịp tim đang đập mạnh

ngồi co ro trên xe bỗng cánh cửa cạnh cô mở ra...cánh tay rắn chắc bế cô ra ngoài, cảm nhận được cô run sợ cánh tay đó siết chặt ôm cô vào người mạnh hơn..cô muốn bỏ khăn ra nhìn người đang bế cô nhưng lại thôi không hiểu sao lúc này lòng cô thấy yên bình đến lạ thường.....

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Cảm Giác Lạ

tại toà lâu đài nguy nga tráng lệ một người đàn ông với cặp mắt đen láy đang mãi miết chăm chú nhìn cô gái nhỏ đang say giấc trên giường..đôi môi đỏ mọng như trái anh đào chúm chím mím lại, hàng mi cong vút tào lên vẻ uyển chuyển nhẹ nhàng cho khuôn mặt..chiếc mũi cao cao nhỏ xinh cuốn hút với làn da trắng mịn thật khó có thể cưỡng lại vẻ đẹp tổng thể của cô...

cánh cửa phòng mở ra người đàn ông ở căn nhà hoang bước vào cúi đầu trước người đàn ông đang chăm chú nhìn cô...

- "ông chủ..cô ấy là con gái nhà họ Luru tuổi 18, là sinh viên năm cuối trường đại học Anslet Pháp, tập đoàn Luru Ân hiện đứng thứ 9 top 10 tập đoàn phát triển lớn mạnh Đông Nam Á..2 năm trở lại đây tập đoàn rất được chú ý thông tin cho biết mỗi bản thảo hợp đồng công ty thu được lợi nhuận lên đến hàng chục tỷ đồng."

- "ừ"

người đàn ông ngồi ở ghế đứng dậy tiến lại chiếc giường ngồi cạnh cô..bàn tay to lớn đưa lên chạm nhẹ gò má cô hấn nhìn cô sâu hơn...lòng hấn dội lên một cảm giác lạ thường..đột nhiên cô tỉnh dậy bất gặp bàn tay hấn vuốt ve mặt cô..cô giật mình hoảng hốt định hét lên thì bị hấn giữ ngón tay lên đôi môi ngọt ngào của cô....

- "suyt"

- "anh....anh là ai??"

- "quan trọng không??"

- "quan trọng..mà không sao tôi lại ở đây..anh đã cứu tôi??"

tay cô vô thức nắm chặt bàn tay to lớn của anh..đôi mắt hiện rõ vẻ ngạc nhiên pha trộn vui mừng..anh nhìn cô rồi nhìn xuống bàn tay bé nhỏ cô

- "tôi không cứu cô"

- "vậy..vậy tại sao tôi lại ở đây??"

- "dạ tất cả là vô tình thưa tiểu thư Luru"

anh thư ký vẫn đứng cạnh chiếc ghế nhìn cô giải thích rõ ràng..

cô nhìn anh rồi quay sang nhìn người đàn ông trước mặt..mặt cô đỏ bừng bừng khi phát hiện mình đang cầm tay hấn..thu tay về cô nhìn hấn ngơ ngác..

- "sao anh biết tôi họ Luru..sao lại là vô tình??"

- "chúng làm loạn sai chỗ thôi thưa tiểu thư"

- "vâng..vậy tôi được về nhà chưa ạ..bố mẹ tôi chắc đang rất lo"

- "nghỉ đi sáng mai sẽ có người đưa cô về"

- "vậy không được..tôi không thể ở lại nhà người lạ hơn nữa lại là nhà của đàn ông nữa..phiền anh gọi giúp tôi một chiếc xe tôi sẽ đi ngay ạ"

cô bật dậy hốt hoảng bật lại hẳn vì mười mấy năm qua cô chưa từng ở lại nhà người khác...nếu cứ ở lại như thế này người ngoài biết sẽ đánh giá cô, sẽ đánh giá bố mẹ cô không biết dạy con để con qua đêm nhà đàn ông lạ....nghĩ một hồi cô nhảy xuống giường xin phép hẳn..

đáp lại hẳn không nói một lời chỉ ném cho cô ánh mắt sắc lạnh khiến cô rùng mình..

- "phiền anh gọi cho tôi một chiếc xe được không??"

thư ký nhìn cô căng thẳng đưa mắt ra sau nhìn hẳn như thể chờ ý kiến của hẳn..hắn không nói gì chỉ lẳng lặng đi ra thư ký như hiểu ý hẳn liền từ chối cô..

thư ký đi ra để lại cô trong căn phòng với ánh đèn mờ ảo một mình..cô không chịu khuất phục liền nghĩ cách chuồn đi nhưng tất cả kế hoạch đều vô dụng..nghĩ một hồi cô phát hiện cách cửa sổ sát đất chưa cài then liền lên kế hoạch mới..lục tủ quần áo không nấy một bộ chỉ có tấm vải to dùng được sắp gọn dưới tủ..

\*xoạc..xoạc.....\* tấm vải bị tã thành nhiều mảnh dài nối buộc vào nhau..quan sát thật kỹ dưới sân không một bóng người cô mới bắt đầu thực hiện kế hoạch..

đu người xuống dưới đến giữa chừng cô có cảm giác ai đó đang quan sát mình ngó ngang ngó dọc không thấy ai đến lúc xuống dưới cô mới thất kinh...thì ra cái cảm giác đó là từ hẳn..hắn đã đứng ở dưới quan sát cô từ khi cô bắt đầu leo xuống..người hẳn tỏa ra sát khí lạnh khốc nhìn cô hẳn như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô lập tức..từ xưa đến nay chưa một người nào dám cả gan bỏ chốn hẳn nhất là khi ở trong địa bàn của hẳn.

- "tôi...tôi..tôi muốn về nhà"

vì hoảng sợ cô nói lắp mãi mới ra một câu nguyên vẹn..hai bàn tay nhỏ đan chặt vào nhau luống cuống.

- "từ giờ đây sẽ là nhà cô"

- "hả.."

cô ngạc nhiên trước câu nói của hẳn..tai cô ù ù như thể không tin được điều vừa nghe..đôi mắt bỏ câu trọn tròn nhìn vào đôi mắt sắc lạnh như chim ưng của hẳn..

thật ra không chỉ cô ngạc nhiên mà hẳn cũng vậy..bản thân hẳn cũng không ngờ rằng mình sẽ nói ra câu đó..nhưng không để sự ngạc nhiên bỗng chốc đó huỷ hoại khí chất trước mặt cô hẳn cố gồng mình trước mặt cô..

bàn tay to lớn của hẳn một lần nữa nắm trọn bàn tay cô..mặc kệ cô có đang ngạc nhiên đang thất kinh hẳn cứ kéo cô đi theo hẳn..

bàn tay hẳn lạnh giá nhưng khi ôm trọn bàn tay bé nhỏ áp áp của cô lại tạo ra một cảm giác không nói lên lời giữa cô và hẳn..

đến khi vào trong phòng hẳn đẩy cô lên giường thì cô mới tỉnh mộng..chiếc áo vest uy nghiêm bị hẳn cởi bỏ quang sang một bên..đến chiếc áo sơ mi hẳn tiếp tục cởi dần dần lộ ra bộ ngực rắn chắc cuốn hút rồi đến cơ bụng hoàn hảo như không thể hoàn hảo hơn..

- "anh muốn làm gì?? đồ biến thái đừng lại gần đây..."

mặt cô đỏ chót như sắp cháy bùng đến nơi..hai tay che đầy khuôn mặt xấu hổ nhưng đôi mắt vẫn ti hí mờ ra chiêm ngưỡng cơ thể hoàn hảo kia..

hắn không nói gì chỉ yên lặng thay đồ ngủ trước mặt cô rồi leo lên giường cùng cô..

- "đồ biến thái anh muốn gì..tôi đã theo anh lên đây rồi anh còn muốn gì nữa...đây là phòng tôi đây là giường của tôi sao anh lại leo lên đây..."

- "ngủ đi"

- "tôi không ngủ..anh muốn ngủ thì đi về phòng anh mà ngủ..sao lại là ở đây "

- "không muốn chết thì ngoan ngoãn nằm xuống đi"

lời nói tương trùng đơn giản nhưng lại chứa đầy sự uy hiếp..biết mình bất lực trong căn nhà này..trong căn phòng này nên cô đành ngậm đắng nuốt cay nằm xuống nhưng không phải là cạnh gần anh mà là sát méo giường..nhất anh vẫn nhắm nhưng giọng nói lạnh lùng bá đạo vẫn vang nên rõ rệt

- "lại đây"

một lần nữa cô bị lời nói của anh uy hiếp..dịch gần lại gần anh hơn cô thấy rõ mình đang rất run và rất ngại..lần đầu tiên cô gần gũi một người đàn ông lạ..

\*aa\* cánh tay rầm chắc của anh kéo cô vào lòng..cô bất ngờ kêu lên nhưng chỉ là 1-2 giây rồi tắt ngóm..

áp sát mặt vào lồng ngực rầm chắc thơm ngát của anh cô càng ngại ngùng hơn..cô có thể nghe rõ nhịp tim đang đập rộn ràng của anh..phí bên này trái tim cô cũng vậy..cảm giác này là gì..sao lại khiến cô vừa yên lòng vừa hạnh phúc đến vậy..

cả đêm cô và anh ôm nhau ngủ như một cặp tình nhân thật sự, cánh tay rầm chắc của anh không chịu buông cô ra..khi ngủ anh có lần qua lần lại nhưng vẫn xoay cô theo..lúc thì cô nằm trên người anh, lúc thì bên trái rồi lại bên phải nhưng chẳng hề thấy khó chịu vì cô cũng say giấc nồng bên hơi thở đều đều của anh.....

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 3: Tìm hiểu sâu

sáng hôm sau khi cô thức dậy chỉ còn mình cô trong phòng..đảo mắt qua một lượt cô liền nhớ ra hôm qua cô đã phá lệ của bản thân...nhanh chóng lao vào nhà tắm vệ sinh cá nhân sạch sẽ, thay quần áo rồi phi thẳng xuống nhà...bước chân xuống cầu thang cô loá mắt choáng váng căn nhà này thật sự là dành cho vua chúa ở chưa không phải người thường...hai bên cầu thang hình vòng cung ở giữa là vòi phun nước trong nhà..vàng dát bốn xung quanh các bức tranh, khung ảnh..sàn nhà thủy tinh bóng loáng như thể gia chủ rất ghét bụi bẩn..từ từ bước xuống càng gần càng rõ tầng dưới hơn cô càng choáng ngợp vì độ xa xỉ của căn nhà...trong đầu cô nghĩ Lưu Gia nhà cô đã chịu chơi khủng khiếp lắm rồi nhưng xem ra chỉ là một phần nhỏ đối với nơi đây....

- "đi đâu"

giọng nói lạnh lùng vang bên tai khiến cô giật nảy thót tim.

- "tôi về nhà"

- "không cho phép"

- "ơ ơ..."

- "nói..ơ cái gì"

- "anh quá đáng vừa chứ..hôm qua anh nói sáng nay tôi sẽ được về mà giờ anh lại thất lời sao"

- "hôm qua là hôm qua..hôm nay là hôm nay..chuẩn bị ra ngoài cùng tôi"

- "tôi không đi..tôi muốn về, tôi không muốn ở lại đây nữa"

- "không có lựa chọn"

- "anh đúng là cái đồ....cái đồ....,"

- "đồ gì??"

- "không có gì"

giọng nói cô nhỏ dần lí nhí như thể đang tự nói cho bản thân nhưng cũng đủ để lọt vào tai của anh...anh đi qua cô bước xuống cầu thang miệng khẽ nhếch ý cười như không cười...

nhìn bóng lưng anh đi cô tức giận dơ nắm đấm về phía anh còn kèm theo câu "anh là cái đồ cay lớn ăn hiếp bé..chó cay gần nhà..đồ khốn kiếp" khẩu hình miệng của cô rõ ràng đến mức người hầu đứng dưới nhà nhìn lên cũng bật cười nhưng vẫn có chút sợ hãi tội đồ.

hậm hực đi xuống nhà ăn sáng, ngồi đối diện anh nhưng lại chẳng nói với nhau nửa lời..cô chống đũa quan sát anh chăm chú ngay cả khi ăn anh cũng toát ra vẻ đẹp khó cưỡng.

- "tôi đẹp lắm sao??"

- "hả...à ừm vâng"

- "ăn đi"

- "vâng tôi ăn ngay đây"

cúi mặt ăn nấy ăn để vì ngại nhưng cô vẫn chưa hết thất kinh anh ta không nhìn mà cũng biết cô đang ngấm anh..còn tự tin mình đẹp nữa chứ..thật bá đạo mà.

ăn xong có người đến đón anh đi đâu đó, theo cô nghĩ thì đó là công việc vì xã hội này ai cũng có việc phải làm hơn nữa một người có vẻ hoàn hảo như anh thì hẳn phải nhiều việc hơn người thường..trước khi đi anh không quên quăng cho cô một câu bá đạo...

- "không muốn chết thì đừng chạy trốn..tôi nay tôi sẽ đón cô ra ngoài"

- "anh đang dọa tôi??"

- "không mà là sự thật"

cô tắt ngấm tinh thần tưởng khi anh đi cô sẽ chuẩn khỏi đây lập tức ai ngờ anh khiến cô càng thêm buồn và ghét anh hơn..

ra vườn ngắm hoa nghe nhạc cô nhớ bố mẹ..tuy cô đã an toàn nhưng không biết bố mẹ đã biết tin chưa..nếu chưa chắc hẳn họ đang cuống cuống tìm thông tin về cô..nước mắt trào cô cố gượng kìm nén nuốt nước mắt vào trong..khóc trong lòng không nói ra thật sự rất khó chịu với một cô gái 18 tuổi nhưng tâm hồn vẫn chỉ 14-15 như cô.

- "nước của tiểu thư"

người hầu mang ly nước cam ra đưa cho cô..khoé mắt cô ươn hớt nên người hầu có thể biết rõ cô sắp khóc..

- "bác ngồi xuống đây nói chuyện với cháu..ở đây một mình cháu chán lắm"

- "nhưng tôi còn nhiều việc đang đợi thừa tiểu thư..và lại chúng tôi phận người hầu không được ngồi nói chuyện với chủ..hơn nữa tiểu thư còn là khách quý của ông chủ nữa"

- "nhưng cháu vừa buồn vừa chán..cái người đó không chịu cho cháu về..cháu nhớ bố mẹ lắm, cháu thật sự nhớ họ"

- "vậy được rồi tôi sẽ ngồi với tiểu thư một lúc..tiểu thư muốn tâm sự gì cứ nói tôi sẵn sàng lắng nghe"

- "cũng không có gì là tâm sự cả đâu bác..mà bác cho cháu hỏi cái người đó là người như thế nào vậy, cháu thấy anh ta có vẻ ít nói lại còn lạnh nhạt với những người xung quanh nữa"

- "tiểu thư là khách quý nên tôi cũng chả giấu gì..ông chủ là con riêng của lão phu nhân và người đàn ông khác, năm 10 tuổi ông chủ đã phát hiện điều đó nên rất tức giận và căm thù lão phu nhân và nhà họ Vũ..suốt 10 năm tuổi thơ ông chủ luôn bị người nhà họ Vũ đánh đập hành hạ mà chẳng biết lý do..khi đó lão phu nhân vẫn còn là vợ của Vũ Trần Nam, nhiều lần bà thấy ông chủ bị đánh đập nhưng chỉ đứng nhìn mà không giúp đỡ chỉ vì muốn đảm bảo chiếc ghế Vũ phu nhân..rồi một ngày ông chủ chạy trốn, ông đã từng lên nhiều kế hoạch như tiểu thư đây vậy nhưng lần nào cũng thất bại.."

bác ngừng làm nghỉ một hồi nhìn đăm chiêu phía xa rồi tiếp tục nói cô nghe..

- "một đêm mưa bão ông chủ đã bỏ trốn mà không ai biết..ông ấy đi lang thang ngoài đường ướt lạnh vì là đêm khuya nên đường xá không một bóng người..đến sáng hôm sau ông ấy ngồi co ro ở công viên thành phố không biết thế nào ông chủ đã được một cặp vợ chồng tức là bố mẹ nuôi của ông chủ bây giờ giúp và nhận nuôi....rồi 13 năm sau cậu bé ấy đã trở thành một tổng giám đốc công ty AK quyền lực trong ngành kinh doanh như bây giờ.."

- "anh ta đáng thương vậy sao?? cháu thật sự không dám tin vì khi người ngoài nhìn vào chẳng ai nghĩ một người hoàn hảo từ đầu đến chân như thế sao có thể có một quá khứ tệ như vậy được...chắc anh ta đau lòng lắm"

- "nhưng ông chủ là người mạnh mẽ có trí cầu tiến nên mới trở thành một người đàn ông độc thân hoàn kim trong mơ của bao cô gái ngoài kia"

- "gi ả....anh ta còn độc thân sao?...bác không nhầm đấy chứ??"

- "không nhầm thừa tiểu thư..tôi chăm ông chủ từ hồi ông ấy 12 tuổi cơ mà..17 năm nay sao tôi có thể không chắc chắn về ông chủ được..tiểu thư là người con gái đầu tiên ông chủ đưa về đây..ông bà chủ ở dưới tuổi vàng chắc mừng lắm"

- "vậy cháu nên cảm thấy vinh hạnh hay lo lắng đây ạ?? áp lực lên vai cháu quá"

- "thôi tôi đã nói quá nhiều rồi tôi xin phép"

- "vâng"

cô ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ về những lời vừa được nghe..nhất là câu nói người đàn ông độc thân hoàn kim trong mơ của biết bao người con gái làm cô sững sờ...

- "không lẽ anh ta là gay.....hả là gay sao Oh My God"

giọng cô vang lên vang vọng cả khu vườn cô thất kinh đứng bật dậy hy vọng là cô nghĩ sai vì nếu anh ta là gay thì phí quá phí...một ý tưởng loé lên trong

đầu cô nhất định cô phải thực hiện kiểm chứng bằng được..tuy cô không ưa anh nhưng không thể để phí của trời như vậy được.....

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4: Quyến Rũ

cả ngày cô chỉ ru rú trong phòng với chiếc laptop, đến chiều tối kế hoạch đã xong chỉ cần con chuột bạch là anh nữa thì tất cả sẽ rõ..khi cô vừa ra khỏi phòng với tinh thần thoải mái pha lẫn hưng phấn thì anh về cùng hai người đàn ông trẻ tuổi.

- "cô ta"

- "vâng"

cô đứng trước mặt bọn họ với vẻ ngạc nhiên, chưa kịp định thần hai người đàn ông trẻ tuổi đã mời cô về phòng để chuẩn bị mọi thứ...

- "ơ ơ này này hai người làm gì thế?? đừng nói là bắt tôi vào phòng để hiếp dâm tôi đấy nhé..tôi mới 18 tuổi 2 ngày thôi nên vẫn được coi là 17 tuổi chưa đủ tuổi trưởng thành nhé tôi sẽ kiện các người vì tội hiếp dâm đó"

- "cô nói đủ chưa??"

- "anh...anh sao anh lại có thể đứng yên nhìn người đàn bà của mình bị hai tên đàn ông khác dẫn vào phòng được cơ chứ??"

- "người đàn bà của tôi?? có sao??"

- "....."

cô chết lặng cô chỉ buộc miệng nói như vậy xem anh sẽ phản ứng ra sao thôi nhưng không ngờ anh lại trả lời một cách phũ phàng như vậy, rõ ràng đêm qua anh còn ôm cô ngủ như cái gối ôm ấy vậy mà bây giờ anh lại trở mặt nhanh đến vậy..

- "mời tiểu thư"

một người đàn ông mở cửa phòng đợi cô bước vào trước, cô biết lúc này cô không thể nào chạy trốn được vì ở đây có tận 3 người đàn ông còn cô chỉ có 1.

ngồi vào ghế sofa với thái độ bức bối cô phó mặc cho họ muốn làm gì thì làm nhưng tuyệt đối đừng mơ tưởng đến truyện người lớn với cô, cô mặc dù hơi trẻ con và ương bướng nhưng đủ để nhận thức mọi việc đứng đắn đâu ra đó.

bộ đồ trang điểm được bày ra trước mặt cô, nhìn qua một lượt toàn là đồ hiệu nổi tiếng thế giới..hoá ra họ trang điểm để cô ra ngoài cùng anh vậy mà hỏi này cô còn gào giồng lên.

từng lớp phấn được phủ lên gương mặt xinh đẹp thoáng chốc nửa tiếng sau cô đã trở lên xinh đẹp gấp bội nhờ lớp phấn và tay nghề cao siêu của hai người đàn ông này.

nhìn vào gương cô nhìn mãi vẫn không nhận ra bản thân, cô tự hỏi mình xinh đẹp thế này sao, trong gương là một cô công chúa xinh đẹp trong các câu truyện cổ tích chứ không còn là Lưu Tú Băng xinh đẹp mỏng manh nữa.

chiếc váy dạ hội đuôi cá đen được khoác lên người, chiếc váy ôm trọn cơ thể quyến rũ càng tạo lên vẻ đẹp hút hồn người nhìn hơn..

- "wow..quả không hổ danh người đàn bà của Mạc tổng"

hai người đàn ông trẻ tuổi đồng thanh nhìn cô ngạc nhiên..cô ngượng đỏ chín mặt một phần vì được họ khen, một phần vì chiếc váy hở ngực quá bạo..vòng một căng tràn lộ rõ như đang cố khiêu khích người khác.

- "còn..còn chiếc khác không??"

cô áp úng lên tiếng muốn đổi chiếc khác vì cứ mặc chiếc váy sexy này mãi đầu cô sẽ nổ tung mất..hai người đàn ông tất nộ cười nhìn cô đầy ngạc nhiên. một người đàn ông tóc vàng lên tiếng thắc mắc,...

- "sao vậy?? tôi thấy rất đẹp mà..."

- "tôi cũng đâu có chê xấu chỉ là...chỉ là có hơi hờ hang"

- "tiểu thư à..tôi nói cho tiểu thư nghe, Mạc tổng của chúng tôi đường đường là Mạc tổng giám đốc một công ty hàng đầu thế giới đương nhiên phải giữ thể diện và người đàn bà bên cạnh Mạc tổng càng phải giữ thể diện hơn, bộ váy này có là gì với bộ kia"

người đàn ông tóc vàng chỉ ra chiếc váy đỏ cúp ngực ren hở gần hết vòng một và vòng ba như đang trưng bày cho thiên hạ ngắm miễn phí.

- "thôi thôi tôi mặc cái này thì tốt hơn"

- "xin mời tiểu thư đến giờ rồi"

- "vâng..cảm ơn"

xuống nhà anh đã thay bộ vest đen lịch lãm, tóc vuốt ngược về sau, hàng lông mày sâu róm đi với đôi mắt to sáng hàng mi dài cong vút, ánh mắt đó thật đẹp thật sexy.

- "không tồi"

- "anh không thể khen tôi một câu ra hồn sao??"

- "không"

- "ô cái con người này.....mà bây giờ chúng ta đi đâu vậy?? có đồ ăn không vậy??"

- "dự tiệc"

- "xa không vậy?? tôi bị say xe không ngồi trên xe lâu được"

- "đi rồi biết"

ở cổng chiếc xe Rolls-Royce danh tiếng lừng lẫy trên thế giới đã đậu sẵn chờ cặp trai xinh gái đẹp trong nhà..

lên xe anh ga lăng xéch đuôi váy dài cho cô..cô ngoảnh lại nhìn anh thất kinh..một người như anh mà cũng biết hành động ga lăng này sao...

xe lăn bánh trên xe cô và anh không nói một lời, cô căng thẳng cố gắng điều hoà hơi thở để bình tĩnh nhưng càng khó hơn khi trong xe chỉ toàn mùi hương đặc biệt của anh.

xe dừng lại trước một khách sạn 7 sao dành cho những kẻ lắm tiền..thảm đỏ được trải dài từ cửa ra vào,, khoác tay anh bước vào như một cặp vợ chồng tỷ phú sang trọng.

đi một hồi vào khu tổ chức tiệc, cả khán phòng lung linh xa hoa đến mức ai bước vào cũng phải trầm trồ.

anh vẫn giữ gương mặt lạnh như băng đi vào còn cô không giấu nổi sự ngạc nhiên, mắt đảo qua khắp khán phòng ngó ngó nghiêng nghiêng.....

- "cô đang làm mất mặt tôi đấy"

giọng nói sắc lạnh vang nhẹ vào tai cô, cô nhìn anh cô vừa nhận ra mình đã không giữ thể diện cho anh..nhanh chóng lấy lại thần thái cùng những bước đi thật tự tin quý phái đi theo bước chân lối dẫn của anh.

buổi tiệc diễn ra anh đưa cô ly rượu vang nhưng tuyệt đối không cho cô uống..anh và cô đứng tại một chiếc bàn nhỏ thi thoảng lại có người đến cung kính chào anh..anh chăm chú quan sát bức giảng nghe họ phát biểu nhưng sắc mặt vẫn lạnh 0 độ.

- "về thôi"

- "hà...chúng ta vừa đến mà"

- "đủ rồi"

- "vâng"

anh và cô ra về trước sự chứng kiến của nhiều người nhưng không một ai lên tiếng ngăn cản vì họ hiểu anh đến đã là nể mặt họ lắm rồi anh về sớm như vậy cũng là dễ hiểu thôi.

trên xe lại trở về trạng thái căng thẳng khi chỉ còn hai người và tài xế..phút chốc cô suýt quên mất kế hoạch cần làm với anh..

- "chúng ta đi uống cái gì được không?? anh không cho tôi về nhà thì cũng nên cho tôi ra ngoài một chút chứ"

- "cô muốn đi đâu??"

- "thật ă??...ừmm đến quán xx đường xx đi"

- "không, về đi"

- "vậy về nhà cũng được"

xe về thẳng toà lâu đài vĩ đại cô nhanh chóng đi thay chiếc váy ngủ sexy như đúng kế hoạch...

- "anh không thay đồ sao??"

- "liên quan đến cô không??"

- "à không xin lỗi"

anh tính đi lên phòng thì bị cô kéo vào quầy bar, rót hai ly rượu đưa cho anh một ly cùng kính mời anh..anh khó hiểu nhìn cô không biết hôm nay cô ăn tin cái gì mà lại cư xử lạ đến thế.

- "uống đi tôi không bỏ thuốc đâu mà sợ"

xoay xoay ly rượu rồi anh tu ực phát cạn ly,, cô tiếp tục rót rượu mời anh, không hiểu khi đó đầu óc anh để đâu mà sẵn sàng để cô chuốc say anh..ngà ngà say cô bắt đầu hành động thử nghiệm người đàn ông này...

- "anh này..tôi có chuyện muốn nói"

- "nói"

hai tay cô vòng qua cổ anh, từ từ lại gần anh hơn..cô đang quyến rũ anh..đúng vậy cô đang quyến rũ anh..hoi thờ nhẹ nhàng thom tho phảng phất hoà quyện cùng hơi thở của anh..mắt anh nhìn cô,,ánh mắt như ngọn lửa đang rực cháy của cô cùng với thân hình quyến rũ đang cố mời gọi anh khiến anh càng khó tự chủ hơn.....

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Sa bẫy

ánh mắt cháy lửa dục vọng vang dội trong anh, cô đặt bàn tay vụng về của anh lên vòng eo con kiến của cô..sát thật sát đầu mũi chạm nhau như thể hai người sắp hoà làm một..đôi môi căng mọng hồng hào cổ tình lướt nhẹ qua môi anh nhưng chưa hề chạm nhau.

bắt gặp anh đang mê mẩn trong vòng tay mình cô từ từ phá nhẹ hơi thở vào tai anh...

- "anh tự chủ cũng tốt đấy, thật không uống của trời"

cô dừng lại tất cả hàng động khiêu khích anh quay mặt bỏ đi..do đầu óc chứa cồn của rượu nên vẫn chưa thể nhận thử rõ mọi chuyện...

cô lên phòng thay bộ đồ ngủ kín đáo khác, vừa thay cô vừa cười mằn nguyện đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên cô tắt hẳn nụ cười..

- "có chuyện gì nữa thế??"

- "cô to gan lắm"

- "tôi..tôi làm gì mà anh nói tôi như vậy?? anh còn không mau về phòng đi anh say rồi đấy"

- "đây là nhà tôi thì tất nhiên phòng nào cũng là của tôi, ngay cả căn phòng này"

- "vậy anh muốn gì??"

- "tôi muốn....."

anh tiến về phía cô, anh tiến một bước cô lùi một bước chẳng mấy chốc đến chiếc giường êm ái đang chờ đợi hai con người...



- "tôi muốn cô chịu trách nhiệm mọi chuyện"

- "chuyện..chuyện gì?? anh có ý đồ gì?? anh mà làm vậy tôi sẽ la lên đó."

- "ban đầu tôi đã nghĩ ngờ không hiểu cô hôm nay bị va chạm vào đầu mà hành xử kì lạ như vậy..theo tôi biết thì cô không thích gần gũi đàn ông và càng không thích ăn mặc mát mẻ..."

- "vậy vậy thì sao?? liên.. liên quan gì đến anh chứ"

- "liên quan chứ..là cô dụ dỗ tôi mà, không phải sao"

anh đề cô xuống giường, hai tay chống xuống nhìn rõ bộ dạng bối rối của người con gái dưới thân mình..

- "cái đó...do tôi chỉ muốn thử xem anh...anh có phải là gay không thôi"

- "thử.....tôi gay"

anh cười,,nụ cười tà khí man dợ..cúi gần xuống đặt nhẹ môi mình xuống môi cô..

trợn tròn mắt nhìn anh, mặt cô bỗng chốc đỏ bừng như trái ớt cay...

- "để tôi chứng minh cho cô biết tôi có phải là gay hay không"

- "không....không cần đâu...tôi tôi biết anh chuẩn men 100% mà không tôi không muốn thử cũng không muốn chứng minh này kia nữa"

- "muộn rồi cô bé"

- "không đừng mà..đừng làm vậy mà tôi xin anh thả tôi ra.tôi không muốn"

một tay anh xé toang chiếc áo ngủ của cô..đề xuống hôn chặt mặc cho cô vùng vẫy ở dưới..

chiếc quần cũng bị anh kéo xuống trên người cô chỉ nội y đỏ nóng bỏng.

nụ hôn cháy bỏng của anh khiến nồng nực cô như sắp hết hơi..đầu lưỡi anh linh hoạt tách nhẹ hàm răng trắng đều của cô từ từ tiến sâu vào mút trọn vị ngọt ngào này..

cô vùng về phản kháng thì thoáng có cản nhẹ tin lưỡi anh nhưng đối với anh nó chẳng hề hấn gì..nâng nhẹ người cô bàn tay anh nhanh chóng tháo móc áo lót của cô ra..một tay xoa lấn đôi gò bồng đầy đặn..một bên cái miệng háo đói mút nẩy mút đề nhụy hoa..

khi tháo được áo lót anh quăng nhẹ ra xa rồi từ từ trườn theo cơ thể chữ s này xuống chiếc quần lót vật cản còn lại phía dưới..

cơ thể cô hoàn toàn bị anh đè nén nên chẳng thể phản kháng lại..đôi chân thon dài co lại nhất quyết không để cho anh tách ra, nước mắt cô gái 18 tuổi dàn dụa ướt đầm chiếc gối trắng tinh...

- "ngoaan tôi thương"

câu nói nhẹ nhàng như an ủi bên cạnh tai cô mơ màng..

cô nắm chặt cánh tay rắn chắc anh như thể đang cố chịu nhục nhã và càng muốn khẳng định anh nhất định không được bỏ cô, anh phải ở lại chịu trách nhiệm với cuộc đời cô..

và rồi chuyện gì đến cũng phải đến trên người anh và cô không còn một thứ gì trở hai người, anh tách nhẹ đôi chân run rẩy cô ra từ từ nhẹ nhàng món mơn khu vườn nhiệt đới..cây súng to bự của anh tiến sát và đâm thẳng vào cơ thể cô..

cảm giác đau buốt đến tận xương tủy cô lăm lăm chặt nhấn mạnh móng tay cô vào vai anh..

- "dừng...dừng lại đi tôi xin anh..rút ra đi xin anh"

- "sẽ thích thôi"

mất khoảng 15p sau anh mới có thể phá bỏ màng trinh vô giá của cô.

cảm giác đau đốn âm ảnh bám theo cô mãi đến một lúc sau cô mới từ từ thấy kích thích và thoải mái...

- "thế nào đúng như tôi nói chứ??"

- "nếu anh chối.. trách nhiệm tôi...tôi áá tôi sẽ giết anh"

- "tôi sẽ không chịu trách nhiệm..đây là do cô tự chuốc lấy"
- "hà.....bỏ tôi ra tôi hận anh..anh là đồ khốn đồ...đồ tồi..."
- "ngoan hưởng thụ đi..tôi sẽ chịu trách nhiệm với cả phần đời còn lại của em"
- "anh hãy giữ lời đấy"
- "ừ ngoan"

mới đầu cô còn phản kháng nhưng khi anh nói anh sẽ chịu trách nhiệm với cô và cái cảm giác sáng khoái này khiến cô vui hơn phần nào và thật sự thích cảm giác mà người ta nói sẽ đau buốt từ đầu đến cuối này.....

\_\_\_ còn \_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 6: Yêu

4h sáng cô tỉnh dậy thấy mình đang được bao bọc bởi vòng tay rắn chắc ấm áp..cô nhìn anh, cô muốn ngắm nhìn thật kỹ từng góc mặt từ đôi môi, chiếc mũi đến đôi mắt..cô muốn lưu giữ hình ảnh anh mãi mãi trong đầu.

- "ngủ đi"
- giọng nói bá đạo như truyền lệnh đến tai cô, mắt anh vẫn nhắm cơ thể vẫn thả lỏng như thể giọng nói vừa rồi chẳng phải anh phát ra..
- "tôi muốn về nhà"
- "chẳng phải đây là nhà em sao"
- "không đây là nhà anh..ý tôi là về nhà bố mẹ tôi cơ"
- "không cho phép"
- "tại sao?? đã hơn hai ngày tôi ở đây rồi, tôi nhớ bố mẹ"
- "nếu em về tôi và em sẽ không còn liên quan đến nhau nữa"
- "ơ anh quá đáng thế..anh muốn gạ tôi để anh chối bỏ trách nhiệm đúng không??"
- "đúng..cho nên em không có lựa chọn nào cả"
- "anh...anh tôi đánh chết anh"

cô lật chấn ra đấm đá anh liên tục mà quên rằng cả anh và cô đều đang khoả thân..anh không nói gì để mặc cho cô đánh rồi từ từ cất giọng.

- "cả đêm qua tôi ngắm đủ rồi em không cần khoe ra nữa đâu"
- "hà ý anh là.."

cô cúi xuống mới phát hiện, mặt và tai cô đỏ chót như bốc khói..vội vàng kéo chăn lên trùm kín mít từ đầu đến chân làm đủ mọi cách mặt vẫn không hết đỏ.

- "ngủ đi mai tôi đưa em về"
- "không tôi không về nữa đâu..anh định chạy trốn hả không có chuyện đó đâu..từ giờ tôi sẽ bám chặt anh, anh đi đâu tôi đi đó, anh làm gì tôi cũng làm, tôi sẽ không để anh chuồn đâu"
- "nhớ lời em nói"
- "đương nhiên..giờ đi ngủ"

cô nằm xuống tay ôm chặt lấy anh,,đầu rúc vào lồng ngực vạm vỡ quyến rũ của anh..tay anh vô thức vuốt nhẹ mái tóc bóng mượt cổ..khoé miệng nhếch lên ý cười vui mừng nhưng lại không thể hiện ra.

- "tốt lắm"

cô và anh lại ôm nhau ngủ đến sáng muộn..đúng như lời cô nói cô sẽ không buông anh ra, trong lúc ngủ cô không hề bỏ anh ra kể cả có tê tay cũng sẽ dựa đầu vào anh..

- "dậy đi"

- "khôngggggg..không dậy đâu"

- "không dậy thì tôi đi nhé"

- "Không Được"

cô bật dậy nhìn anh nghi ngờ, anh muốn chuẩn há không có cơ hội với cô đâu.

anh dậy mặc đồ đi vào tắm, cô mới đầu còn chạy theo anh nhưng thấy anh cởi đồ ra tắm rồi cô cũng chuẩn đi vì sợ mặt cô sẽ cháy đỏ ngai ngừng mắt.

cô nhanh chóng vệ sinh cá nhân, thay đồ để theo anh đi ra ngoài

cô lục tung nhà anh cũng không thấy một thứ gì để trang điểm, ngay cả một cây son dưỡng cũng không có.

- "hà anh gì đấy ơ"

- "Mạc Tuấn Phương"

- "vâng anh Tuấn Phương này..nhà anh không có đồ con gái sao??"

- "không"

- "ơ thôi chết rồi"

- "chuyện gì??"

- "tôi muốn ra ngoài mà không thể đi với bộ dạng như bệnh nhân vừa xuất viện thế này được"

- "có tệ hơn cũng không ai ngắm em đâu..đi đi sẽ có tài xế và vệ sĩ theo em"

- "anh sẽ không bỏ tôi đấy chứ??"

- "việc đó chỉ xảy ra khi em không nghe lời tôi"

- "vâng từ nay tôi hứa sẽ nghe theo anh"

- "ừ"

cô đi đi lại lại trong phòng bứt rứt khó chịu..tại sao hồi nãy cô lại không nói cô muốn ra ngoài cùng anh mà chỉ muốn ra ngoài thôi..khi anh tắm xong, thay đồ chuẩn bị đến công ty cô càng bứt rứt khó chịu hơn..muốn mở lời mà sao khó quá, muốn theo anh mà lại không dám nói.

anh và cô ra nhà, mỗi người lên một chiếc xe..cô nhìn theo chiếc xe của anh đi xa dần xa dằn lòng cô càng khó chịu..không phải vì cô bắt buộc anh phải có trách nhiệm với cô mà do tim cô đã yêu anh rồi..cô chỉ muốn mãi ở cạnh anh vì cô sợ anh sẽ bỏ cô mà đi.

rồi lý trí cũng đánh bại con tim, cô trở về Lưu gia..bố mẹ và zú nuôi mừng rỡ khi thấy cô trở về..thật ra họ cũng không lo lắng vì nghe nói cô ở nhà bạn nữ.

cả nhà quây quần bên nhau, mọi người nói chuyện vui vẻ..

cô ở nhà đến chiều muộn không thấy anh qua đón hay tài xế..buồn tui cô ngồi trên phòng lặng thinh nhìn ra cửa sổ.

đến tối khi ăn cơm tắm rửa xong cô liền bắt xe đến toà lâu đài tìm anh..

bác quản gia nhận ra cô liền mở cổng mời cô vào..cô muốn hỏi anh nhưng lại không biết mở lời với tư cách gì..cô xin phép vờ lên lấy chút đồ rồi tìm tất cả các phòng tìm anh đều không thấy..đến căn phòng ngày hôm qua cô và anh ân ái cũng không thấy anh..cô thấy vọng ngời khóc tu tu bên trong..anh bỏ cô rồi sao?? anh nói sẽ chịu trách nhiệm phần đời còn lại của cô mà....

một tiếng sau cô vẫn ngồi sứt sứt trong phòng..căn phòng tối đen chỉ có một mình cô gái bé nhỏ..

\*cách\* tiếng mở cửa ánh đèn chiếu rọi vào...ngẩng mặt đôi mắt bỏ câu đả sung húp đỏ ửng..

- "sao em khóc??"

anh bước đến bên ngồi xuống nhìn cô khó hiểu..

- "anh đây rồi..sao anh bỏ tôi..anh nói nếu tôi không nghe lời anh mới làm vậy mà, nhưng tôi đâu có cãi lời hay không nghe theo anh đâu huhu"

cô khóc to nói từng chữ một cho anh nghe...tay anh đưa lên lau nhẹ hàng nước mắt đang chảy siết không ngừng.

- "tôi đâu bỏ em, tôi mới vừa ở công ty về mà"

- "thật chứ?? anh sẽ không bỏ tôi chứ??"

- "em là cả thế giới với tôi thì sao tôi bỏ em được"

- "tôi cứ tưởng anh bỏ tôi rồi..tôi về đây tìm anh mà không thấy..tôi buồn lắm thật đấy"

- "tôi biết rồi..nín đi nào, ngoan"

anh đỡ cô dậy..địu dàng dắt tay cô xuống nhà nói bác quản gia đưa sữa cho cô uống..

- "tôi đi tắm ở đây đợi tôi"

- "vâng"

cô ngoan ngoãn làm theo tất cả những gì anh nói những gì anh dặn.

nửa tiếng sau anh chuẩn bị đồ để đi đâu đó..cô nhìn anh đi xuống lại buồn, anh lại chuẩn bị đi đâu nữa rồi, cô lại ở một mình hoặc phải về nhà rồi..

- "đi thôi"

- "đi đi đâu ạ??"

- "tôi đưa em đến một nơi"

- "vâng"

trên chiếc xe lamborghini cặp trai gái lạng lách phóng đến một nơi chỉ có hai người, không gian tưởng chừng như lãng mạn nhưng lại ẩn chứa điều gì đó bất thường tại đây.....

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 7: 59 phút yêu

chiếc xe đậu lại trên cánh đồng hoa thơm ngát..đèn xe chiếu xa thấy rõ cánh đầu hoa rất rộng..

anh im lặng cô cũng im lặng, cô không hiểu anh đưa cô ra đây làm gì..tại sao lại là cánh đồng hoa chứ...

- "em đang thắc mắc"

- "đúng vậy..anh đưa tôi đến đây là vì??"

- "vì tôi muốn em thấy một thứ ở đây"

- "thứ gì vậy?? theo tôi thấy ở đây chỉ có hoa thôi mà"

- "không hẳn là tất cả"

- "là sao??"

- "đi theo tôi"

anh dắt tay cô đi vào giữa rừng hoa, cô vẫn không khỏi tò mò đêm tối như vậy anh còn dẫn cô vào đây làm quái gì không biết...

anh dừng lại ở một khu nhỏ chỉ có khu này là hoa khác màu với tất cả số hoa còn lại..nếu hoa ở trước mặt cô là màu trắng gì những số hoa kia lại là màu hồng phấn.

- "anh muốn tôi xem thứ này sao??"

- "đẹp không??"

- "đẹp nhưng sao chỉ có mỗi chỗ này là màu hoa khác với những chỗ khác vậy??"

- "vì nó không giống những bông hoa khác"

- "vậy rồi sao nữa..ngắm thì cũng ngắm rồi, nói cũng nói rồi..giờ chúng ta còn ở đây làm gì??"

- "tôi muốn nói với em một chuyện"

- "tôi sẵn sàng nghe đây"

anh nắm chặt hai bàn tay cô..lúc này cô càng khó hiểu anh hơn..khoé mắt anh hiện lên một sát khí sắc lạnh.

- "trước khi nói em hãy nhớ rằng em chính là cả thế giới thu nhỏ của tôi được chứ"

- "vâng..anh làm gì mà nghiêm trọng vậy"

- "nghe này....mối quan hệ này của chúng ta sẽ không được tiếp tục nữa"

- "là....là sao?? đừng nói với tôi là chúng ta.... chúng ta chia tay nhé"

- "ừ..tôi sẽ đính hôn với người khác"

cô giựt tay ra khỏi tay anh..mắt ứa tràn nước, giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má cô. anh nhìn cô như người xa lạ, ánh mắt và khuôn mặt điển trai lạnh lùng ngày nào đã trở lại.

- "được dù gì mối quan hệ giữa chúng ta cũng không phải là nghiêm túc"

- "tôi sẽ đưa em về"

- "không cần đâu..từ giây phút này chúng ta không còn liên quan đến nhau nữa thì càng không nên làm phiền nhau..tôi đi đây"

- "tôi sẽ tôn trọng em"

cô quay đi quyết tâm không quay đầu lại nhìn anh lần nào nữa..cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm, chỉ vừa mới đây cô đã nhận ra cô yêu anh vậy mà anh đã dập tắt tình yêu đó ngay từ đầu..nước mắt ràn rụa chạy xuống ướt đầm chiếc cổ áo sơ mi trắng..tim cô đau thắt lại, lòng cô uất nghẹn nỗi đau anh vừa tạo ra...

nhìn theo bóng cô đi xa lúc này đây anh không suy nghĩ lấy chiếc bật lửa ra đốt sạch khóm hoa màu trắng..ngọn lửa bùng lên giữa màn đêm yên tĩnh chiếu rọi vào đôi mắt, khuôn mặt lạnh như băng kia.

nào ai biết lý do anh muốn cho cô nhìn khóm hoa trắng khác lạ này là gì...cô đi rồi khóm hoa cũng tàn tro..ra xe anh ngồi thần thờ suy nghĩ rồi quyết định đi chuyển..xe lăn bánh, đi theo con đường về Lưu gia anh thấy cô nhưng anh lại không xuống xe mà chỉ nhìn cô từ phía sau..

ngồi bệt xuống đường cô ôm mặt khóc nức nở, lần đầu cô biết yêu, lần đầu cô sợ mất một người, lần đầu cô lo lắng cho một người..á vậy mà tình cảm của người đó dành cho cô lại không như cô nghĩ..

gió bụi kéo đến..những hạt mưa lớt phớt dần đổ ầm xuống, một cơn mưa phùn ào ạt dội ướt thân thể bé nhỏ đáng thương đang khóc kia.

nhìn mưa dính ướt cả người cô, anh muốn xuống xe che chở cho cô nhưng lý trí anh lại không cho phép. ngồi lặng nhìn cô anh chỉ ước giá như cô và anh không quen nhau, giá như ngày hôm đó anh không giữ cô lại thì mọi chuyện đâu phức tạp đến như vậy.

đứng dậy về nhà..đứng trước cổng Lưu gia cô thần thờ,, bố mẹ thấy cô trong tình trạng này thì sẽ hoảng hốt đến cỡ nào đây, một thiên kim đại tiểu thư nhà họ Lưu nổi tiếng là xinh đẹp và có cả đức tính công dung ngôn hạnh vậy mà cũng có ngày vì một người đàn ông mà ra nông nỗi này.

bên trong toà biệt thự Lưu gia bố mẹ cô đang lo lắng không biết giờ này cô đang ở đâu,,cô vừa mới trở về sau vụ bắt cóc mà giờ lại biến mất..

- "ông chủ phụ phân không hay rồi"

- "có chuyện gì nói nhanh??"

- "hai người mau ra cổng tiểu thư đang ở ngoài cổng"

- "mau còn không mau mở cổng đưa con bé vào nhanh lên"

cả nhà lao loạn chạy ra mở cổng,,bố mẹ cô thất kinh khi thấy bộ dạng này của cô..mẹ cô khóc nức nở ôm lấy cô..

- "bảo bối của mẹ con sao thế này?? ai làm con thành thế này con ơi"

- "con mệt lắm con muốn nghỉ ngơi"

- "được được bảo bối..mau mau vào nhà với mẹ, đi thôi con"

người làm mỗi người một việc chuẩn bị cho cô tắm rửa và đi nghỉ..bố mẹ và vú nuôi luôn ở cạnh kè kè bên cô..nhưng trái lại sự quan tâm từ mọi người cô lại im lặng

khoá cửa phòng cô tắm rửa thay đồ rồi lên giường nghỉ ngơi..cô tưởng khi tắm rửa sạch sẽ lên giường ngủ một giấc ngon lành thì sẽ quên được anh nhưng không..chần chọc trên giường cô không tài nào không nghĩ về anh và câu nói "tôi sẽ đính hôn với người khác" quanh quẩn hiện mãi trong đầu cô..khoe mắt long lanh ướt nỉ, giọt nước mắt của sự đau buồn lại lăn xuống..

nửa tiếng sau cô vẫn không ngừng khóc..lột sạch đồ ra cô nhảy vào chiếc bồn tắm to bự..thả mình vào cùng những làn nước ấm và cánh hoa hồng thơm dịu..

càng cố quên cô càng nhớ đến anh..phải làm sao để quên được người đàn ông tồi đó..không nghĩ thêm cô lấy sữa tắm đổ lên người cô không muốn trên cơ thể cô, trong trí não cô xuất hiện thêm chút thứ gì là của anh nữa..độ dịu nhẹ mềm mại của sữa tắm càng khiến cô bứt rứt..móng tay sắc nhọn của cô liềm dờ lên gãi, cào cào làn da trắng mịn..nhưng vết cào rỉ máu đỏ ửng nhìn mà xót sa nhưng đối với cô thì không..máu chảy ra nhìn những giọt máu cô càng mạnh tay hơn..lúc này đây cô không còn là người con gái bé nhỏ xinh đẹp dễ thương nữa rồi..tâm trí cô hoàn toàn đã bị con quỷ mang tên tức giận đau khổ điều khiển.

- "tiểu thư..thư tiểu thư"

người làm mang sữa lên cho cô nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng cô đâu,,cửa phòng nhà tắm mở, phát hiện bên trong có người bác người làm lập tức rón rén đến gần gọi cô.....

\_\_\_ còn \_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Khởi đầu mới

người làm từ từ nhẹ nhàng di chuyển gần cánh cửa gọi cô lần nữa..

- "thư tiểu thư"

- "...."

bên trong không một ai lên tiếng trả lời..người làm dần lo lắng hơn..gọi thêm lần nữa vì sợ mình nói chưa đủ to..

- "tiểu thư..thư tiểu thư"

- "...."

cô vẫn không trả lời..lấy hết can đảm người làm ngó vào thì phát hiện những vết cào còn đang rỉ máu và tay cô vẫn không ngừng hành hạ bản thân...hốt hoảng chạy vào ngăn cản cô..vừa ngăn cản vừa kêu to gọi người ở dưới nhà...

- "tiểu thư ơi cô dừng lại đi đừng làm vậy nữa..tiểu thư dừng lại đi cô....người đâu, phu nhân ơi, người đâu hết rồi, ôi tiểu thư tôi xin cô dừng lại đi đừng hành hạ mình nữa...."

- "bỏ tôi ra đừng cản tôi....đừng cản tôi"

bác người làm khóc nức xin cô dừng lại nhưng không có tác dụng vì cô càng cao mạnh và bắt đầu khóc to hơn...

- "trời ơi con gái mẹ con sao thế này..dừng cào nữa con bình tĩnh đi mẹ đây rồi. có mẹ đây rồi con..dừng khóc nữa bảo bối của mẹ"

bố mẹ cô chạy nhanh vào thấy cô trong tình trạng khủng khiếp chưa từng xảy ra họ lo lắng chỉ biết ngăn cản và an ủi cô vào lòng.

- "mẹ ơi con không làm được..con càng cố thì càng không được.."

- "thôi con nín đi có bố mẹ rồi con....còn không mau lấy áo choàng ra đây cho con bé"

bà quát to nhưng vẫn dịu dàng ôm cô vào lòng, nhìn cô ra nông nỗi này lòng bà đau như dao cắt..

ra khỏi nhà tắm,cô nằm trên giường nhìn mẹ nhưng nước mắt vẫn không ngưng chảy ướt đầm chiếc gối trắng tinh.

- "nói ba mẹ nghe đã có chuyện gì xảy ra thế con gái??"

- "không có gì đâu ạ"

bố cô lạnh lùng điềm đạm đứng cuối giường nhìn cô đầy thương xót..nếu ông biết nguyên nhân khiến cô con gái rượu của mình ra nông nỗi này ông nhất định sẽ xé xác kẻ đó.

mẹ cô ngồi cạnh không khỏi đau lòng..mắt bà rung rung nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của cô.

- "con có chuyện muốn nói"

- "được nói đi con gái"

- "con sẽ quay lại Pháp để học nốt chương trình học năm cuối"

bố mẹ cô bất ngờ nhìn nhau rồi lại quay sang nhìn cô..họ không ngờ cô lại tự nguyện sang Pháp..trước đây vì muốn con gái mình đỗ bằng đại học danh tiếng thế giới để có tương lai tốt đẹp nên đã bắt ép cô sang Pháp theo học trường Anslet ngôi trường đại học được xếp thứ 2 trong top 5 trường đại học tốt đáng học nhất thế giới.

- "được tất nhiên là được..vậy con muốn đi khi nào??"

- "ngày kia mẹ"

- "được bố mẹ sẽ sắp xếp máy bay nhà cho con..nhưng có đột ngột quá không con gái??"

- "không đâu mẹ"

- "được rồi bảo bối của mẹ,..ngủ đi con muốn rồi"

- "vâng"

- "không được khóc nữa đâu đây bảo bối"

- "vâng mẹ"

hai người và người làm ra khỏi phòng nước mắt cô lại lăn dài..cô muốn mình khóc nốt đêm nay thôi..cô muốn tất cả kỉ ức mấy ngày qua được trôi đi theo những giọt nước mắt mặn đắng này.

tại toà lâu đài nguy nga nhà họ Mạc, trong một căn phòng tối đen âm u vẫn còn vương vấn mùi hương cô gái bé nhỏ..anh ngồi lặng thinh trong căn phòng chứa đầy những kỉ niệm của anh và cô..

mở ngăn kéo ra những bức hình về cô gái bé nhỏ có chút ương bướng ấy thật xinh đẹp..từng bức ảnh chụp trộm được anh lướt qua nhẹ nhàng, sờ lên gương mặt xinh xắn vui vẻ trong bức hình anh chăm ngắm thật lâu...

"mối quan hệ của chúng ta đúng là chưa từng là nghiêm túc nhưng em đã yêu tôi rồi sao..chỉ với vài ngày mà trái tim của em đã trao cho tôi rồi sao đồ ngốc..tôi chẳng phải người tốt đẹp gì đâu, tôi chẳng thể đáp lại tình yêu của em, cũng chẳng cho được em thứ gì hơn nữa chính tôi lại là người đầu tiên của em..tôi tôi tệ như vậy đây cô bé"

chiếc bật lửa sáng lên đốt cháy từng bức ảnh..nếu anh đã quyết định rời xa kết thúc mối quan hệ không tên này thì anh cũng không được phép giữ lại những gì liên quan đến cô nữa.

2 ngày trôi đi cô đã tự nhốt mình ở trong phòng..nhiều lúc cô nhớ về anh nhưng liền kiểm gí đó để chú tâm mà quên anh đi..

hôm nay là ngày cô trở về Pháp..máy bay tư của gia đình đã được chuẩn bị kỹ càng,cô tạm biệt mọi người với gương mặt vui vẻ nhưng lòng cô lại ngược

lại.

bố mẹ cô cũng buồn và luyến tiếc nhưng cô đã muốn đi thì họ không cản,,cô đã 18 chỉ cần cô vui về hạnh phúc là họ mừng rồi.

- "mẹ sẽ nhớ con lắm đấy bảo bối"

- "con đi học mà mẹ..học xong con sẽ về ngay với mẹ mà"

- "nhưng mẹ vẫn không lờ"

- "cái bà này, con gái mình học theo yêu cầu mong ước của bà còn than vãn gì nữa"

bố cô đứng cạnh liền chọc ngoáy bà để bà vui về tiễn cô đi..

hai mẹ con cô rời nhau,,cô lên máy bay một cách tự tin và không quay đầu lại vì cô sợ khi nhìn bố mẹ cô sẽ mềm lòng mà ở lại mất.

hành trình trở về Pháp đất nước của tình yêu bắt đầu với cô gái 18 tuổi vừa bước qua nỗi đau của tình yêu...

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 9: Pháp

đặt chân trên miền đất Pháp, hít một hơi thật sâu cô đã quyết tâm vào việc học và tự giao nhiệm vụ cho bản thân không được nhớ đến người đàn ông tên Tuấn Phương nữa..

trở về căn biệt thự của gia đình, sắp xếp hành lý vào tủ thật gọn gàng, căn nhà tuy cô đã không ở suốt 5 tháng nhưng nó vẫn được vệ sinh sạch sẽ để chào đón cô trở lại bất cứ khi nào..

cô trở về biệt thự cũng có nghĩa người làm trước đây cũng quay về hầu hạ cô..

căn biệt thự cổ kính theo phong cách hoàng gia sang trọng nhưng lại chỉ dành riêng cho cô.

vườn hoa thơm ngát bao phủ đem lại một mùi hương nhẹ nhàng thư thái cả căn biệt thự.

ngày đầu tiên trôi qua thật thoải mái không chút ưu phiền.

ngày mới lên hôm nay là ngày cô quay lại trường học, thời gian qua tuy cô không học ở trường nhưng cô vẫn chuyên tâm học theo chương trình online của trường.

là một học sinh gương mẫu của trường nên khi đến trường cô rất được ưu ái bởi thầy cô và các bạn.

tuy học đại học không còn là học mãi một lớp như cấp 1 cấp 2 nữa mà các môn học, các tiết học được phân chia thành các lớp khác nhau nên không hề có cái gọi là bạn cùng lớp như trước nữa.

cả ngày cô chạy đi chạy lại các lớp học khác nhau, giờ ăn trưa cô cũng vội vàng chỉ ăn tạm hộp bánh sandwich và hộp sữa..

ở nhà với bố mẹ thì cô được ăn đủ thứ sơn hào hải vị nhưng từ khi đi du học cô đã được làm quen với bữa trưa thường xuyên như thế này.

cả buổi học của cô kết thúc lúc 16h chiều,cô về nhà nghỉ ngơi một chút rồi lại đắm đầu vào học, nếu cô muốn quên anh thật nhanh thì cô chỉ còn cách học học và học.

\*reng reng reng\* chiếc điện thoại rung lên phá hỏng sự yên lặng trong căn phòng cô đang học..

- "dạ mẹ"

- "bảo bối con thế nào rồi??"

- "dạ con ổn hết mẹ ạ..bác Linda cũng về đây rồi mẹ"

- "ừ con..mẹ cũng có rặn bác Linda nấu các món con thích rồi đấy con gái."



- "vâng mẹ...bố mẹ vẫn ổn hết chứ ạ??"
- "ừ con gái..con đang học sao??"
- "vâng con đang ôn bài vì sắp phải thi nữa rồi mẹ"
- "vậy mẹ không làm phiền bảo bối nữa..khi nào rảnh nhớ gọi về nhà nhé con"
- "vâng mẹ"

cuộc nói chuyện kết thúc cô lại lao vào đóng sách vở dầy cộp trên bàn.

mỗi ngày cô chỉ có vài việc đó là ăn ngủ đi học và ôn bài, dần dần tâm trí cô đã vui bớt nỗi nhớ anh..thi thoảng ngâm mình trong bồn tắm cô nhớ lại đêm hôm đó, cái đêm ám ảnh cô suốt thời gian qua..

kì thi cử đã tới,,mấy ngày trở lại đây cô chỉ ru rú trong phòng để ôn bài kỹ hơn,,nhiều lúc phải để bác Linda nhắc nhở thì cô mới chịu buông bỏ sách vở một chút.

3 ngày thi cử căng thẳng trôi đi thật nhanh, giờ cô đã có thể thoải mái trong việc học hành hơn..mỗi ngày cô chỉ dành ra 2 tiếng đồng hồ để học bài còn lại đa phần cô tự giúp bản thân thư giãn bằng việc đi shopping, đi spa làm đẹp.

cô giờ không còn im lặng trầm tĩnh như trước nữa mà lại trở về một cô gái vui vẻ như xưa.

hôm nay ở trường đã có kết quả thi..từ sáng ngủ dậy cô đã ôm khư khư cái laptop chỉ để canh lúc điểm thi được báo trên trang của trường.

trước hồ bơi mát mẻ cô và bác Linda yên lặng chăm chú quan sát thật kỹ vào màn hình máy tính..cô hồi hộp đến ngộp thở.

\*ting\* cuối cùng thời khắc quan trọng cũng đã đến, hàng loạt bảng điểm được hiện lên..run run lướt từ từ thật chậm tìm tên mình..mắt cô không chớp lấy một lần vì cô chưa bao giờ thấy căng thẳng và hồi hộp như lúc này.

- "Helena Luu đâu rồi, Helena Luu đâu rồi...."

cô lăm bắm trong mồm mẫm vì chưa thấy tên mình..càng ngày càng sốt ruột cô sợ mình rớt trong kì thi này thì bao nhiêu công sức từ trước đến nay sẽ đổ sông đổ biển hết...

- "aa đây rồi tiểu thư ơi"
- "đâu bác??"
- "đây đây này tiểu thư"

bác Linda chỉ vào tên cô,,cô nhìn thật kỹ đúng rồi đúng là tên cô rồi..dõi theo cái tên cô nhìn kết quả mà chết lặng...

cả cô và bác Linda tròn tròn mắt nhìn vào chiếc máy tính...

- "aaaaaa đậu rồi...đậu thật rồi"
- "vâng chúc mừng tiểu thư..chúng ta phải báo ngay cho ông bà chủ..hôm nay chúng ta phải làm một bữa thật ngon thật thịnh soạn."
- "vâng vâng"

cô nhảy lên vui sướng không những cô đậu mà cô còn là thủ khoa của trường nữa..nhảy nhô nhảy nhót trước hồ bơi cô gào ầm lên..

bác Linda cũng vui mừng cho cô, bác biết cô là người tài giỏi nhưng thật quá bất ngờ..

- "khoan đã phải gọi về nhà nữa"
- "đúng rồi tiểu thư mau đi"

kết nối mạng khác cô nhanh chóng gọi về nhà mà quên mất rằng thời gian hai nước chênh lệch nhau..khi cô gọi thì ở nhà mới có 3h sáng.

không ai nghe..gọi một lần nữa cũng không ai nghe cô thắc mắc mãi....

- "ấy tiểu thư múi giờ hai nước khác nhau"
- "ơ đúng rồi vậy mà cháu quên mất"

- "thôi để lúc khác cũng được tiểu thư"
- "vâng"
- "thôi tôi đi chuẩn bị tối nay hai chúng ta sẽ ăn bbq ngoài này"
- "vâng bác nhanh đi cháu sẽ phụ"
- "vâng tiểu thư"

cả chiều hai người hý hoáy với đồng đồ ăn..cô vui vẻ phụ giúp bác Linda..kỳ thi này cô đã qua thi hai kỳ thi nữa sẽ dễ dàng lấy điểm cộng hơn.

cứ vậy sự vui sướng được hân hoan trong căn biệt thự..

tiếp tục trở về với việc học hành, ngày ngày cô chỉ như đứa trẻ lớp một..

thoáng cái hết học rồi thi cử rồi lại học

1 năm học hành của cô trôi đi..giờ cô đã trưởng thành xinh đẹp hơn rất nhiều..cô được rất nhiều người để ý tán tỉnh nhưng lại chẳng nhận được gì từ cô.....

\_\_còn\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 10: Gặp Lại

tại sân bay một cô gái xinh đẹp quyến rũ nổi bật giữa đám đông..

sau 1 năm ở Pháp trở về cô khá bất ngờ vì nước nhà thay đổi rất nhiều.

1 năm chăm chỉ học hành và đã học được không ít kinh nghiệm sống nên ngày hôm nay trở về cô đã tự hào về bản thân mình hơn..cô không còn là cô tiểu thư xinh đẹp mỏng manh được bao bọc trong vòng tay bố mẹ nữa, không còn dễ dãi trong chuyện tình cảm nữa, không còn ngu muội tin tưởng người ta nữa và cũng không còn nhớ anh nữa mà giờ đây cô chính là một cô gái cực kì xinh đẹp tự tin và hơn hết cô đã trở thành một vị tổng giám đốc của một công ty bất động sản lừng danh ở Châu Âu 3 tháng trở lại đây.

thầy cô và bác Linda rất tự hào về cô vì khi đầu kỳ thi thứ 2 cô đã tự dần thân vào ngành bất động sản, chỉ trong vòng hơn 1 tháng cô đã thành công và chiếm được nhiều sự tin tưởng của các nhà đầu tư và khách hàng.

nhiều lần bác Linda còn tưởng mình đang nằm mơ vì không tin được cô tiểu thư xinh đẹp của mình lại tài giỏi như vậy và chắc chắn tài năng đó là được thừa hưởng bởi bố cô...những thứ trên người cô chỉ toàn giống mẹ nhưng thật may mắn thứ cô được thừa hưởng từ bố lại là trí tuệ và sự cầu tiến.

về đến biệt thự Lưu gia cô nhẹ nhàng ấn chuông như một vị khách đến nhà..người làm nhanh nhẹn ra mở cửa, bác người làm sốc tận óc khi thấy cô..chỉ vì cô muốn cho mọi người bất ngờ nên lặng lẽ về nước.

- "ôi tiểu thư"
- "bác"
- "tiểu thư vào đi..hành lý để tôi giữ..sao tiểu thư về không nói chúng tôi ra đón cô"
- "bố mẹ cháu đâu ạ??"
- "dạ họ ở trong thưa cô"

những bước chân xai ra tự tin đi vào trong, hai tiếng "bố mẹ" đã khiến cả căn nhà rơi vào trạng thái bất ngờ

bố mẹ cô rất rất bất ngờ khi thấy cô..mẹ cô bật khóc nức nở nhào ra ôm chặt cô..

bố cô vui vẻ mỉm cười nhìn cô hạnh phúc..

1 năm qua tuy họ có già đi nhưng vẫn giữ được nét tươi trẻ.

- "mẹ con về rồi đừng khóc nữa mà"
- "con gái mẹ lớn thật rồi..ôi bảo bố của mẹ"
- "con 19 rồi mẹ đừng gọi là bảo bối nữa mà..người ngoài nghe được sẽ nghĩ con còn trẻ con mất"
- "nhưng mẹ yêu bảo bối của mẹ"
- "con biết, mẹ biết, bố biết là được rồi mẹ"
- "rồi rồi con gái..con có mệt không?? chuyến bay dài như vậy mà "
- "cũng quen rồi mẹ"
- "thôi đi tắm để xuống ăn cơm đi con"
- "vâng con cũng đói rồi"

căn phòng vẫn vậy, vẫn là màu hồng và trắng bánh bèo công chúa.

thả mình vào bồn tắm cô thực sự thoải mái cho bao ngày qua lo cho công ty và học hành.

bữa cơm cô có nói cho bố mẹ biết mình đang làm việc tại Pháp, họ vui mừng xúc động con gái họ đã thực sự trưởng thành rồi.

xong bữa cô nghỉ ngơi đến chiều dậy đi mua sắm thăm quan lại thành phố..đã lâu cô không qua lại con phố quen thuộc ngày nào giờ có cảm giác thật lạ lẫm.

đến một trung tâm thương mại có tiếng trong thành phố cô đi ngắm thật lâu từng cửa hàng quần áo..đến một cửa hàng đồ trẻ con cô dừng lại nhìn một lúc thì có một người đi đến..

- "ô ời..tôi có thể nhờ cô một chút được không??"

- "à dạ được"

cô nhìn người phụ nữ đang bế con nhỏ khoảng chừng 7-8 tháng rất đáng yêu mở mắt nhìn cô tươi rói..

- "cô có thể trông bé giúp tôi 2 phút được không tôi muốn đi..... tôi buồn vệ sinh"

người phụ nữ lạ gần tai nói nhỏ với cô vì đây là nơi công cộng để nói chuyện nhạy cảm đó...

- "không thành vấn đề"

cô vui vẻ đón đứa bé bồng trên tay, cưng nựng đứa bé xinh xắn với đôi má bánh bao và làn da trắng mịn..

vui vẻ đi vào trong cửa hàng xem đồ trẻ con thật thú vị..cô tự nghĩ không biết bao giờ cô mới có cơ hội được mua sắm những thứ đánh yêu này nhỉ..

cô định cầm chiếc áo len trắng lên thì bị một bàn tay khác gạt mất..cô bất ngờ nhìn cô gái vừa gạt chiếc áo, cô gái này đang mang thai, cái thai khá to..có lẽ cô ta đi sắm đồ cho đứa bé trong bụng.

- "anh Tuấn Phương"

cô vừa quay đi thì giọng nói cô gái đó vừa cất lên cái tên âm ảnh tuổi 18 của cô..cô bước đi để tránh họ thì đứa bé đột nhiên khóc lên..cô đỡ dành như một người mẹ thực sự..

- "ôi ngoan nào ngoan nào bé yêu..thương thương ngoan nào"

sau khi được cô dỗ đứa bé đã nín khóc rồi chìm dần vào giấc ngủ..

cô vội đi ra gian hàng khác ngắm đồ để tránh người đàn ông tên Tuấn Phương

trong lúc ngắm cô vẫn không khỏi tò mò về anh, 1 năm qua không biết anh thế nào rồi nhỉ..

khi liếc qua cô đã thấy thứ không nên thấy..chính anh..người đàn ông tên Ngọc Khương đó chính là anh, tay anh xoa bụng cô gái đó thật âu yếm..

cô bất giác chạnh lòng, cô đã có thể chắc chắn cô gái đó chính là vợ anh..người mà anh nói sẽ đính hôn 1 năm trước..

lặng nhìn anh và cô gái đó nước mắt cô không kiểm soát được rơi lã chã..

khi anh quay ra nhìn bắt gặp cô đang khóc nhìn anh..lúc này đây anh mới nhận ra cô..người con gái năm xưa.

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 11: Đứa Bé

nhận thức được bản thân đã vượt mức kiểm soát cô quay đi ra khỏi cửa hàng..đi xa cửa hàng một đoạn thì gặp mẹ của bé vừa hay bước đến..trao đứa bé lại với mẹ cô đi thẳng về nhà..cô không muốn ở lại đây thêm nữa, không muốn bị ám ảnh người đàn ông đó nữa.

trên đường về không hiểu ma sui quý khiến thế nào mà cô lại tới nhà anh..con đường về nhà anh vẫn vậy, vẫn dễ đi như năm đó..cả toà lâu đài nguy nga vẫn luôn có người tập lập đi đi lại lại mỗi người một việc..

đứng bên kia đường đối diện với toà lâu đài cô ngẩn ra lặng thinh trong xe..

đến khi có bác quản gia ra ngoài thì cô mới lái xe đi..tất cả những người ở trong toà lâu đài đó đều là những kỉ niệm với cô..nhưng sâu đậm nhất vẫn là anh,người mà cô tưởng tưởng đã quên nhưng không phải vậy..

suốt một năm qua cô không hề quên được anh, chỉ là có những lúc quá bận rộn thì cô mới tạm thời để anh trong một góc vào đó của trí nhớ mà thôi.

trở về nhìn bố mẹ vui vẻ với nhau lòng cô nhẹ hẳn, đối với cô chỉ cần họ vui vẻ hạnh phúc thì cô cũng hạnh phúc..

- "bố mẹ"

- "oi con gái..con khóc sao??"

- "không vừa nãy gió bụi ngoài đường nên mắt con vậy đấy..con có chuyện muốn nói với bố mẹ"

- "ừ nói đi con gái"

cô ngồi xuống nắm tay bố mẹ, cô đã dựa dẫm bố mẹ đủ rồi giờ cũng đến lúc cô phải tự lập, còn tương lai đang chờ cô, còn công ty ở Pháp đang chờ cô..

- "con sẽ dọn ra ở riêng..con đã 19 rồi, con muốn tự lập..con không muốn mãi ở trong vòng tay bố mẹ, con muốn thực sự trưởng thành như bao người ngoài kia"

- "chẳng phải con cũng đã tạo được lên công ty rồi sao??"

- "vâng nhưng đó chưa phải là ước mơ của con, ước mơ của con chính là một người thành đạt như bố và phải để người ta biết một đứa con gái yếu đuối cũng có thể trở thành một người tài giỏi nhờ chính sức lực của mình"

- "vậy con tính dọn ra ở đâu??"

- "công việc ở Pháp của con đã ổn định hơn rồi..bên đó con cũng đã có nhà, trước khi về đây con đã điều tra kỹ..con đã chọn được căn hộ ở phía bắc thành phố."

- "sao con không chọn biệt thự của nhà chúng ta mà lại đi mua căn hộ làm gì..nhà chúng ta còn vài căn mà con gái"

- "dạ thôi con muốn thử cảm giác mới mẹ ạ..đi đâu con cũng ở biệt thự chán chết với lại con còn phải để dành tiền mai này còn khởi nghiệp ở nước mình nữa chứ"

- "thôi được rồi mẹ nghe con gái..thế bao giờ con chuyển đi..có cần bố mẹ giúp con không??"

- "không cần đâu mẹ con chỉ có ít đồ thôi, hôm nay con cũng đã đi sắm được một số đồ dùng cần thiết rồi sang tuần con sẽ chuyển đi luôn."

- "được rồi con gái của mẹ"

cô mừng rỡ ôm chặt bố mẹ quần quýt mãi không rời.

buổi tối cô lấy lại tâm trạng dạo quanh thành phố một vòng..không khí vẫn trong lành như xưa..

vào quán cà phê gần hồ, cái cảm giác ngồi trước hồ mát được uống cà phê thật sự rất tuyệt, dở laptop kiểm tra tình hình bên Pháp vẫn tốt cô mới thả lỏng bản thân..cô cứ sợ khi mình về nước thì công việc sẽ bị sáo trộn mất cân bằng nên mỗi lúc nào rảnh cô đều xem kỹ tình hình bên Pháp.

đi bộ một mình trên phố đông người cô cũng cảm thấy có chút tủi thân, người người ra đường với nhau đều có đôi có cặp còn cô lẻ bóng một mình..

- "em ơi đi không??"

một người đàn ông béo tròn ngồi trong xe ô tô nói vọng ra với cô..ngồi ngang ngửa đọc không biết ông ta nói với ai..cô vẫn không hiểu ý ông ta là gì vì từ trước đến nay chưa có một ai nói với cô như vậy cả..

- "ông nói với tôi sao??"

- "đúng rồi em đó..đi không em..đi với anh em sẽ được lời to"

\*uỳnh\* tiếng cửa kính mờ tan bắn tung toé

người đàn ông to béo trong xe bị lôi ra ngoài một cách thô bạo..cảnh tượng gì thế này..

anh chính là anh..tại sao anh lại xuất hiện ở đây..và sao lại đánh ông ta..cô vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì một bàn tay phụ nữ kéo cô đi..

gì thế này sao cái chuyện vô lý này lại xảy ra được cơ chứ..người phụ nữ đang nắm tay cô chính là cô gái lúc chiều ở trong cửa hàng quần áo đi với anh mà..

vào trong chiếc xe Rolls - Royce, chiếc xe này là của anh..cô chắc chắn như vậy vì lần đầu tiên cô và anh ra ngoài cũng ngồi chiếc xe này..

ngồi trong xe cô gái đó không nói gì với cô cả, cô ngồi ngơ từ đầu đến cuối vẫn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra còn cô gái đó vừa xoa bụng vừa ăn hoa quả như không hề biết cô đang tồn tại.

anh bước vào xe nhìn cô bằng ánh mắt giận giữ chết chóc..đầu óc cô vẫn chưa nhận thức được mọi chuyện..xe lăn bánh về toà lâu đài của anh..xe dừng lại cô gái đó bước ra trước đi vào trong lâu đài, anh cũng bước ra còn mình cô như đứa trẻ lên 3 không biết gì.

- "xuống đi"

nghe lời anh cô đi xuống đứng trước cổng lâu đài..anh dắt tay cô vào và xem cô gái kia như vô hình.

đi lên phòng lên cô dần ý thức được chuyện gì đang và sắp xảy ra..cô kiên quyết không vào phòng cùng anh..càng cố chống cự thì anh càng giữ chặt tay cô.

- "anh muốn gì nữa chúng ta có có liên quan gì đến nhau nữa"

- "tôi muốn nói chuyện với em"

- "nói chuyện nhưng sao lại là phòng anh..anh có ý gì??"

cửa phòng được mở ra cô bị anh kéo mạnh vào trong, cô sợ hãi nhìn anh vì anh thay đổi rồi anh không còn dùng lời nói đe dọa nữa mà anh dùng hành động..

- "đứa bé đó là ai??"

- "đứa bé..đứa bé nào??"

- "cô còn vờ không biết..đứa bé lúc chiều ở cửa hàng quần áo trẻ con"

cô nhớ lại đứa bé đáng yêu..ngắm ngấm một lúc nhưng không để ý sắc mặt anh lúc một đen xì....

\_\_\_\_ còn \_\_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Sự thật

sắc mặt âm u lạnh giá bao phủ quanh anh, cô nghĩ đến đứa bé đáng yêu xinh xắn liền nở nụ cười tươi càng khiến anh thêm tức giận hơn..

- "tôi hỏi cô đứa bé đó là ai??"

anh cố ý nhấn mạnh hai chữ đứa bé như đang thể hiện cho cô biết có một con thịnh nộ đang chờ sẵn cô phía trước..

- "à đứa bé đáng yêu đó hả?? đứa bé đó đáng yêu lắm đúng không?? tôi nhìn còn thấy cưng mà."

- "trả lời trọng tâm.Nhanh"

- "anh làm cái gì mà phải quát lên vậy.."

anh nhấn mạnh vai cô tức giận quát lớn..thực sự đối với anh mà nói đây là lần đầu tiên anh tức giận đến mất bình tĩnh thế này..

- "nói nhanh...rốt cuộc đứa bé đó là ai?? tại sao cô lại bế nó??"

- "anh nghĩ nó là ai được cơ chứ?? chúng ta không quen nhau sao anh lại cư xử như vậy..anh đang tự ý dẫm vào cuộc sống riêng của tôi đấy"

- "nó là con cô??"

cô bất ngờ tròn mắt nhìn anh, cô không ngờ anh có thể nghĩ như vậy được..anh nghĩ cô là loại người gì mà có thể thốt ra những lời như vậy...

- "anh nghĩ tôi là loại người gì mà có thể nói là con tôi dễ dàng như vậy..đứa bé đó là ai thì cũng không liên quan đến anh"

- "nếu không vậy đứa bé ấy là con của tôi??"

- "anh điên à??"

cô gạt tay anh khỏi vai mình..đi về phía ghế bên cạnh ngồi xuống từ từ giải thích để anh có thể thông não.

- "đứa bé đó là con của một người nhờ tôi giữ hộ thôi..anh đừng có làm quá mọi chuyện lên được không..anh nghĩ anh quan trọng đến nỗi tôi không dám bỏ giọt máu của anh sao??"

lúc này nghe được câu giải thích sự thật sát khí trong anh giảm dần nhưng khi đến câu cuối anh mới thực sự tức giận..đi đến chỗ cô tay bóp chặt cổ cô đẩy phần nộ..

- "cô dám bỏ con của tôi tôi sẽ giết cô"

- "buông...buông ra.."

- "rốt cuộc cô từng có thai hay không??"

- "anh điên..điên rồi..Tuấn Phương bỏ..bỏ tôi ra"

tay anh vẫn bóp chặt cổ cô nhưng anh biết lực anh đang dùng sẽ không thể giết chết một người vì trước đây anh đã từng ném thử cảm giác cận kề cái chết như thế này..

- "không có..không có"

- "thật??"

- "tôi từng dối anh chưa??"

anh biết cô là người thật thà nên tay anh nhẹ thả lực buông ra..cô ngồi thờ hốt hốt nhìn anh tức giận..anh nhìn cô mệt mỏi thất vọng..cô đã quên lời anh nói trước đây với cô rồi sao..

- "anh điên thật rồi..anh muốn bóp chết tôi sao??"

- "cô còn yêu tôi không??"

cô nhìn anh ngạc nhiên thất kinh,, ý anh là gì, một năm trước chính anh là người đập nát tình yêu của cô mà sao bây giờ anh lại hỏi vậy..

- "không thì sao mà có thì sao??"

- "chúng ta kết hôn đi"

- "hả.....anh nói gì cơ??"

- "chúng ta kết hôn đi cô điếc à"

cô ngã quỵ chân tay mềm nhũn, đầu óc quay cuồng dù đã nghe rõ đến lần thứ hai nhưng cô vẫn không thể tin được lời anh vừa thốt..

cô nhìn anh đầy nghi hoặc nhưng khí chất nét mặt anh hoàn toàn nghiêm túc..

không phải đầu anh xảy ra vấn đề trong một năm qua đấy chứ...

- "cái này không đùa được đâu"

- "tôi giống đùa lắm sao??"

- "không..không có nhưng..chẳng phải anh đã có vợ và con rồi sao?? tôi còn nhớ rất rõ tối hôm đó anh nói anh sẽ đính hôn với người khác không phải sao??"

nước mắt cô rung rung khi nhắc lại tối hôm đó..cái đêm ở cánh đồng hoa đã giết chết con tim cô.

- "vợ và con?? cô có thấy vợ và con tôi ở đây không??"

- "cô gái đang mang thai dưới lầu mà anh còn chối sao?? tôi không ngờ anh là loại đàn ông chẳng hoa đâu Lý Tuấn Phương"

- "anh nói đó là vợ tôi"

- "đó không phải vợ anh thì là gì?? lúc ở cửa hàng anh còn xoa bụng cô ấy, ngay cả bây giờ cô ấy cũng đang ở trong nhà anh còn gì...đấy không phải vợ anh thì là cái gì..anh đừng chê đùa tôi nữa không vui đâu"

cô khóc nức nở kể lý do chính đáng cho anh nghe..ngồi bệt ôm hai đầu gối khóc thút thít cho uất ức chịu đựng suốt 1 năm qua.

- "hểu đó là vợ tôi thì tôi vẫn có thể lấy cô làm vợ hai được mà đúng không??"

- "không..không được. tôi sẽ không bao giờ yêu và lấy người đàn ông đã có gia đình..tôi không muốn làm kẻ thứ ba."

- "vậy làm vợ cả đi"

- "làm sao được??"

cô ngược mắt nhìn anh khó hiểu..nước mắt cũng đã ngưng chảy..hai đôi má đỏ ửng xinh xắn.

- "cô gái đó không phải vợ tôi"

- "là sao??"

- "là tôi chưa có vợ và càng chưa có con"

- "vậy cô ấy là ai??"

- "rồi cô sẽ biết"

- "vâng"

gạt sạch nước mắt chỉnh đốn lại quần áo ngay ngắn..khoé mắt anh lộ rõ ý hài lòng..

cô vẫn sứt sứt như trẻ lên 3 vừa xấu hổ vừa nghi ngờ anh nhưng cô cũng nhận ra một điều cô chưa từng hết yêu anh.....

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Bức hôn

căn phòng trở lên yên ắng..hai hơi thở hai con người đang nhìn nhau.

anh đứng dậy tiến gần phía cô..cô lùi anh tiến cứ thế đến khi anh tóm lấy bàn tay cô nhẹ nhàng..

- "một năm qua cô chưa qua lại với thằng đàn ông khác"

- "ừ"

- "nói lại"

- "vâng"

- "ngoan..cảm giác là người đứng đầu một công ty thế nào??"

cô ngạc nhiên ngẩng mặt nhìn anh..anh điều tra về cô sao..ngay cả khi cô và anh có một khoảng cách xa như vậy anh cũng biết hết mọi chuyện sao..

- "anh điều tra tôi??"

- "một chút"

- "tại sao??"

- "đơn giản vì cô là của tôi một năm trước thì mãi mãi cũng sẽ là của tôi"

- "chẳng phải chúng ta đã cắt đứt mối quan hệ không tên đó rồi sao??"

- "đúng vậy...nhưng chỉ là tạm thời"

- "anh lòng vòng xoay chuyển tôi như con rối thế anh thấy vui lắm à??"

- "một chút..nhưng chẳng phải cũng tốt cho cô đấy thôi"

- "vậy giờ anh lại muốn gì ở tôi??"

- "tôi nói rồi....chúng ta sẽ kết hôn"

- "tôi không đồng ý"

- "cô không có lựa chọn....thế nhé."

- "anh.....đồ quá đáng"

cuộc đối thoại diễn ra một lúc thì anh bỏ đi..trước khi đi anh vô thức nhếch mép cười nhẹ cũng không biết anh đang vui hay khinh bỉ cô nữa..

ngậm ngùi theo anh đi xuống..dưới nhà cô gái ấy vẫn còn ở đó..hơn nữa trông cô gái ấy rất tự nhiên khi ở đây..

hai chân gác lên bàn lớn người ngả dựa ra ghế sofa tay vuốt bụng nhẹ nhàng như bà chủ ở đây.

anh đi xuống bình thản lấy đĩa hoa quả đưa cho cô gái đó trước mặt cô..không phải chứ anh ta vừa nói sẽ kết hôn với cô mà bây giờ lại làm hành động kia trước mặt cô..

nhưng cô biết đây không phải địa bàn của cô, đây là toà lâu đài nhà họ Mạc nên cô không thể tự do tự tại làm mọi việc mình muốn được..

- "lại đây"

- "ò"

- "nói lại"

- "vâng"

gì chứ...anh muốn cô mãi là đứa trẻ không biết gì mãi mãi hay sao mà bắt cô phải vâng vâng dạ dạ như con anh vậy.

cô gái ấy cười tươi nhìn cô hứng thú..anh nhẹ nhàng vuốt bụng cô ấy như đang nâng niu đứa con của mình..cô tức lắm, tức muốn độn thổ luôn nhưng lại không thể mạnh động.

- "anh và cô ấy sẽ kết hôn"

- "thật sao??"



- "ừ"

mối quan hệ mờ ám giữa ba người càng thêm rối trong đầu cô..anh nắm trọn bàn tay thon gọn bé nhỏ của cô, cô gái đó càng cười tươi nhìn cô vui vẻ gật đầu tỏ ý hài lòng.

- "nếu là người anh chọn thì em sẽ không phản đối"

- "em không có quyền phản đối"

- "anh này...anh không thể cho em chút sĩ diện chọn chị dâu sao"

- "anh chỉ nói sự thật"

- "em thua anh"

chị dâu....chị dâu sao.....vậy tức là cô gái ấy chính là em gái anh sao....nhưng sao hai người lại thân mật quá mức anh em vậy..

đầu cô vừa nhẹ đi khi biết sự thật về cô gái trước mặt nhưng lại chán chường cái hành động của anh.

- "rõ rồi chứ??"

- "rõ gì cơ??"

- "con bé là em tôi"

- "chào chị dâu tương lai..em là Tuệ Nhi em gái anh Tuấn Phương"

- "à vâng xin chào tôi là Tú Băng"

- "tên chị đẹp thật đấy"

- "cảm ơn"

đầu óc cô vẫn quay cuồng..nhưng Tuệ Nhi thân thiện hơn cô tưởng..ba người ngồi với nhau mà con bé chỉ kiểm mọi chuyện để nói với cô và xem như anh không tồn tại ở cạnh..

tay anh vẫn nắm tay cô còn cả cơ thể cô vẫn không hết ngạc nhiên..cô nhớ không nhầm anh là con một mà..sao bây giờ lại lọt ra một cô em gái lai còn đang mang thai nữa chứ.

\*reng reng reng\* điện thoại cô phá tan cuộc nói chuyện bất đắc dĩ với Tuệ Nhi..nghe điện thoại xong tâm trạng cô trở lên tệ hại không quan tâm tới hai người kia cô liền chạy lên phòng anh tìm máy tính của mình..

ngồi lù lù vội vã mười đầu ngón tay di chuyển liên tục trên bàn phím..cắn chặt môi dưới vì căng thẳng lo lắng.

nửa tiếng đồng hồ trôi đi không thấy cô xuống dưới nhà..lòng anh không yên liền đi lên tìm cô...cánh cửa mở nhẹ ra đập vào mắt anh là cánh cô vừa gõ máy tính vừa khóc sục sịt..

nhau mày nhìn cô khó hiểu không biết cô lại xảy ra chuyện gì mà tâm trạng xấu thế này..

đến gần cô anh quan sát một lúc màn hình máy tính liền nhẹ nhàng ngồi xuống giật lấy máy tính từ tay cô..cô ngạc nhiên định phản kháng thì bị anh ngăn cản...

- "hín đi cái này để tôi"

im lặng nhìn anh làm việc của mình..10 phút sau cô ngạc nhiên há hốc mồm nhìn anh khâm phục...nửa tiếng đồng hồ cô như muốn đập nát mọi thứ vậy mà chỉ trong 10 phút anh có thể cứu lấy công ty của cô..có thể phá giải thông tin của kẻ đã hack tài liệu quan trọng của công ty..

nếu không có anh e rằng cái công ty mà cô nỗ lực hết sức mình và cả những số tiền của cô cùng nhà đầu tư sẽ bị kẻ kia nuốt trọn tất cả.

đặt máy tính sang một bên anh quay sang nhìn cô đầy tự tin và thương hại..

- "trình độ của cô mà cũng dám nhận làm tổng giám đốc sao?? thật xúc phạm chiếc ghế danh giá đó"

- "tôi biết tôi không giỏi bằng anh nhưng tôi tự tin mình chiếm được lòng tin là uy tín trong ngành này"

- "thật sao?? để xem bản lĩnh của cô đến đâu"

- "được"

- "trả nợ đi chứ"
- "cảm ơn anh..cảm ơn rất nhiều"
- "tôi không cần lời cảm ơn"
- "vậy anh cần gì tôi sẽ đáp ứng cho anh"
- "thứ tôi cần là....."

anh tiến gần mặt cô hơn..hai hơi thở hai đôi môi gần như sắp chạm vào nhau đến nơi, mặt cô bỗng chốc đỏ bừng..tim đập thành thịch như muốn nhảy ra ngoài..mắt tròn tròn nhìn anh run nhẹ..

- "10 ngày nữa chúng ta sẽ kết hôn"
- "không được"
- "vậy được tôi sẽ cô hai lựa chọn..1 là kết hôn với tôi...2 là công ty của cô và gia đình cô sẽ phá sản trong 24h"
- "anh đang dồn tôi vào đường cùng sao??"
- "đâu có..tôi đã từng nói rồi..em chính là cả thế giới của tôi mà"

nuốt nước bọt cô đơ toàn thân..không ngờ anh vẫn còn nhớ đầu nói đó..nhưng hiện tại anh đang cố tình dồn ép cô phải kết hôn với anh..rốt cuộc là do anh yêu hay đang muốn chiếm hữu cô..

khi bản thân còn chưa hoàng hôn bất ngờ cô nhận được một nụ hôn ngọt ngào mặn nồng như thể đang xả hết bao nhớ nhung suốt thời gian qua.....

\_\_\_\_ còn \_\_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 14: Hôn Lễ

đúng như lời anh nói 10 ngày sau cô và anh sẽ kết hôn..

anh đã đến nhà xin hỏi cưới cô và hoàn toàn nhận được sự đồng ý từ bố mẹ..phía bên nhà anh chỉ còn mình Tuệ Nhi và cô lại được điểm cộng lớn vì cô bé ấy rất hợp tính cô.

ngày chủ nhật đẹp trời, ánh nắng nhẹ nhàng sáng sớm chiếu vào phòng cô qua chiếc rèm cửa lướt thướt.

ngày cô từ bỏ hội độc thân mà bước đến một trang cuộc đời mới với mối tình đầu của mình.

chiếc váy cưới ren trắng tinh chải dài trên chiếc giường to bự..chiếc váy trễ vai khoét ngực sâu lộ ra bầu ngực cuốn hút.

thợ trang điểm được đưa tới từ sáng sớm mặt trời vừa nhô lên..

ngồi cả tiếng đồng hồ chỉ để chán cả đồng phần dày cộp lên mặt...thợ trang điểm là người nghiêm túc trong công việc nên cả hai chỉ yên phận làm việc của mình mà chẳng nói năng gì thêm.

trang điểm đã xong..làm tóc đã xong..mặc váy cưới cũng đã hoàn thành..nhìn bản thân trong gương cô buồn thiu mặt không chút biểu cảm vui mừng gì.

cuối cùng ngày này cũng đã đến, cô phải lấy anh như lời anh nói..

\*cạch\* tiếng cửa phòng mở, bóng người cao lớn bước đến trước mặt cô....

- "không vui"
- "sao anh vào đây??"
- "muốn xem vợ mình ra sao thôi"

- "chúng ta nhất định phải kết hôn sao??"
- "đúng..cô không muốn??"
- "giờ nói thì được gì chứ"
- "chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời tôi thì cô sẽ được trở thành nữ hoàng"
- "tôi không cần"
- "cô cần gì??"
- "không gì cả"
- "đừng nghĩ đến chuyện làm trái ý tôi cô không gánh được hậu quả đâu"
- "....."

vuốt nhẹ bờ vai trắng mịn cô cùng hoà nhịp với ánh mắt chết chóc nhìn cô..trong đầu anh lúc này chỉ có một điều duy nhất với cô chính là cô dám chạy chốn anh sẽ bắt cô phải trả cái giá đắt nhất trên đời..

giờ hoàng đạo đã đến..tất cả khách khứa đông thất thủ cả căn biệt thự gần biển của anh...tất cả các quan chức có tiếng khắp thành phố đều có mặt đầy đủ tham dự hôn lễ, thăm dò được chải dài từ cổng biệt thự vào đến tam bực nhà chính..

cổng biệt thự được làm giống như lễ cưới của vua chúa bậc nhất thời xưa..những bông hoa hồng xanh được sắp xếp tỉ mỉ thành Tuấn Phương và Tú Băng trên đầu cổng.

bước vào trong những chiếc bàn tiệc đều được làm bằng thủy tinh trong lấp lánh, những chai rượu quý từ năm 1926, tất cả những người phụ vụ, ban nhạc, lễ tân đón khách đều được đào tạo từ cách đi đứng, ăn mặc, nói chuyện và thần thái để được nghiêm chỉnh nhất.

sân khấu được dựng lên đầy hoàng tráng..tên cô và anh được đính bằng những hạt kim cương quý giá..

đối với những người đến tham dự mà nói đây chính xác là một đám cưới thế kỉ có một không hai trong ngành tài chính bọn họ.

cô dâu bước vào cùng bố để..trước mặt cô là anh, quý ông điển trai lịch lãm phong độ trong bộ vest đen nhánh.

nét mặt anh vẫn nhạt nhẽo như bao ngày thường, đôi mắt dõi theo cô như thể đang cảnh cáo cô liệu mà cư xử cho đàng hoàng.

bước gần đến chỗ anh, anh bước tới phía cô..tay cô nhẹ nhàng được đặt lên tay anh, bàn tay lạnh giá hoà tan vào bàn tay bé nhỏ ấm áp của cô.

- "con gái ta từ giờ giao cho con"
- "vâng bố vọ"

anh nắm chặt bàn tay cô trước mặt bố cô như thể hiện sự chắc chắn với lời nói của mình cho bố cô thấy..

vì đã được cha chứng nhận tại nhà thờ hồi sáng nên buổi tối ở căn biệt thự chỉ còn tiệc tùng và cô dâu chú rể nắm tay ôm hôn cho mọi người thấy..

anh nhẹ nhàng rút chiếc vòng cổ trong túi ra đeo cho cô..chiếc vòng cổ hoàn toàn được làm từ pha lê rất đẹp..

- "đẹp không??"
- "đẹp..nhưng chẳng phải hồi sáng anh đã đưa tôi nhẫn rồi sao??"
- "cái này quan trọng hơn..nếu cô làm mất nó tôi sẽ giết cô"
- "tôi biết rồi"

hai người thì thầm to nhỏ với nhau mặc cho ở dưới mọi người có bàn tán về họ..

ôm eo cô quay ra trước mặt khách khứa..anh từ tốn cất giọng..

- "mời mọi người khai tiệc"

lời nói như mệnh lệnh,tất cả những khách khứa dần hoà mình vào tiệc tùng .anh dẫn cô đi đến một vài chỗ, ly rượu thì vẫn cầm trên tay nhưng cô chẳng nhấp môi dù một lần vì tất cả đều là anh uống thay..

- "Mạc tổng chúc mừng chúc mừng..chào Mạc phu nhân, sau này mong phu nhân chỉ giúp"
- "Mạc phu nhân quả là danh bất hư truyền, nghe danh xinh đẹp đã lâu nay được tận mắt nhìn thấy quả thật khâm phục"
- "Mạc tổng, Mạc phu nhân sau này nhất định sẽ sinh quý tử tài giỏi lắm đây..cung hủ cung hỷ"

mấy người thi nhau nịnh nọt cô và anh..cô thì vẫn chưa quen nên ngại ngần chỉ biết cười trừ còn anh như đã quá quen với chuyện này nên rất bình thường như không.

đêm khuya kéo đến..mọi người cũng dần ra về, đến 12h đêm bữa tiệc chính thức kết thúc tốt đẹp..cả ngày hôm nay cô chỉ mặc váy cưới..4 bộ váy được thay liên tục đến phát mệt.

ngồi trên phòng giặt giũ chân tay ê ẩm cả người cô than lên than xuống..chiếc váy đuôi cá nặng chịch càng khiến cô mệt hơn.

anh còn tệ hơn cô..do đã uống nhiều rượu cả phần cô nên anh say mê là người trên ghế sofa, nghỉ một lúc rồi cô mới chịu lê lét thân mình đi tắm..cởi bỏ bộ váy đuôi cá chết tiệt ra khỏi người cô sung sướng thở phào nhẹ nhõm.

sau nửa tiếng tắm rửa sạch sẽ coi bước ra khỏi phòng tắm với chiếc váy ngủ hai dây sexy được chuẩn bị sẵn.

- "ôi trời giật mình"

anh đứng lù lù bên cạnh cửa phòng tắm hút thuốc nhìn cô..vừa bước ra đã thấy anh cô giật nảy nhảy tót lên..rõ ràng lúc này cô còn thấy anh nấn dừng ra ghế sofa mà sao bây giờ lại tỉnh táo thế này.....

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 15: Sợ mất anh

khói thuốc bay lất phất trước mặt cô..mùi cô sặc mùi thuốc ho khụ khụ..đứng trước mặt cô nghiêng đầu nhìn cô từ khuôn mặt xinh đẹp đến bầu ngực lấp ló kêu gọi.

- "động phòng thôi vợ"

- "hả..."

anh bế cô lên miệng vẫn ngậm điều thuốc..cô giật nảy chưa định thần được đã bị anh ném vào chiếc giường êm ái trắng tinh..

đập đầu thuốc anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô..ngược với sự hứng thú của anh thì cô lại bất bình và sợ hãi như lần đầu tiên chính cô tự sa bẫy.

- "anh say rồi"
- "say..không tôi chưa say...đêm nay là đêm tân hôn thì sao tôi có thể say được"
- "anh say thật rồi đấy"
- "làm tốt nghĩa vụ của một cô vợ mới cưới đi chứ"

cô che tay trước ngực lắc đầu bất lực nhìn anh phản đối..anh cúi gần sát mặt cô, anh càng gần mặt cô càng đỏ càng sợ hãi hơn..môi anh đặt nhẹ lên gò má hồng hồng xinh xắn của cô rồi cười nhẹ..

- "tôi không ăn thịt cô đâu mà sợ"

nói rồi anh nằm sang bên cạnh ôm cô nhắm mắt ngủ ngon lành..trong vòng tay anh cô vẫn ngăn người thầm cảm ơn trời may mắn anh tha cho cô đêm nay.

nằm mãi một tư thế khó chịu..cô nhẹ đặt tay anh ra, một chân bước xuống giường nhẹ nhàng nhưng mắt vẫn quan sát sợ anh tỉnh dậy thì chết..

chân còn lại bước xuống cô trườn người xuống giường nhẹ nhàng di chuyển từng bước từng bước về phía cánh cửa.

\*cách\*

- "đi đâu??"

tiếng mở cửa vừa kêu lên đi sau là giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên từ phía sau cô..đứng chết lặng không dám quay lại nhìn anh..tay vẫn bám khoá cửa, mắt tròn tròn đảo xung quanh, nhịp tim đập rộn ràng thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhói lòng.

- "tôi hỏi cô đi đâu??"

- "ờ..tôi tôi a tôi đi uống nước tôi khát nước"

- "cái bình kia không phải là nước sao??"

chiếc bình nước vô tội được đặt cạnh giường khiến cô khó xử..bình nước trước mặt mà cô còn nói dối đi uống nước.

- "à..thì tôi..."

- "lại đây"

- "không"

- "Luu Tú Băng"

- "dạ"

lần đầu tiên anh gọi tên cô..ngạc nhiên nhìn anh..có phải cô đã nghe nhầm, anh gọi tên cô thật sao..vậy mà cô còn tưởng cả đời này anh sẽ không gọi tên cô dù chỉ là 1 lần..thật nực cười mà.

cúi gằm mặt quay lại chiếc giường..ngồi xuống cạnh anh ngoan ngoãn vãn cúi đầu, hai bàn tay nhỏ đan xen hiện rõ sự bối rối cho đối phương biết.

bàn tay to lớn thon dài nâng cằm cô lên để cô nhìn thẳng vào mắt anh..tuy anh đã nâng nhẹ mặt cô lên nhưng do bối rối và ngại lên mặt cô nhất quyết đảo đi đảo lại tứ phía.

- "nhìn tôi này"

nhận được lệnh từ anh cô lập tức dừng mắt tại anh..bốn con mắt nhìn thẳng vào nhau..được vài giây cô lại cúi mặt..mặt cô như bốc cháy,,cơ thể bỗng nóng rực..

- "em còn yêu tôi không??"

trạng thái bình thường còn chưa được phục hồi cô đã bị anh làm cho muốn bùng cháy hơn..một lần nữa cô ngạc nhiên nhìn anh khó hiểu, không biết hôm nay ai cho anh ăn phải thứ gì mà toàn làm điều kì lạ..chả giống phong thái của một chủ tịch gì cả.

- "sao anh hỏi vậy??"

- "trả lời"

- "tôi không muốn trả lời câu này"

- "nhưng tôi muốn cô trả lời"

- "tôi không muốn"

- "lý do??"

- "đơn giản vì tôi không muốn vậy thôi"

cô lớn tiếng với anh..vào lúc này chính câu hỏi này thì cô càng phải cứng rắn hơn..cô biết giới hạn của bản thân..cô biết nếu anh còn ép nữa thì cô sẽ nói hết nỗi lòng..cô sợ anh sẽ một lần nữa dập tan tình yêu đó..thà rằng một mình cô yêu đơn phương còn hơn cô phải nghe lời cay đắng từ anh.

anh nhìn cô thất kinh..chưa bao giờ cô dám lớn tiếng với anh ấy vậy mà hôm nay cô lại có gan làm vậy...với chiếc áo choàng anh bước xuống giường đi về phía cửa phòng.

- "đã không còn tình cảm với tôi thì cô không cần phải ở chung phòng với tôi nữa đâu"

\*cạch\* tiếng cửa mở ra rồi lại đóng lại..căn phòng tan hân giờ chỉ còn mình cô với những suy nghĩ và cái tôi của bản thân.

ngắn ngủi đấu tranh giữa con tim và lý trí..cô không biết mình phải làm gì lúc này..có nên nói với anh tất cả hay tiếp tục giữ riêng mình.

\*grằm grằm grằm\* tiếng ga siêu xe vang lên đánh tan cái suy nghĩ của cô.

vội vàng chạy xuống nhà..đúng như cô nghĩ tiếng gầm rú đó là từ chiếc siêu xe của anh nhưng anh tính đi đâu vào đêm khuya thế này...anh định bỏ cô đi ư..anh định trốn tránh cô sao..

- "Đừng Đi"

dùng hết sức cô gào lên..cô không cần biết anh sẽ thế nào nhưng chỉ cần anh không bỏ cô đi như năm đó là được..thứ cô cần nhất chỉ có anh và thứ cô sợ mất nhất cũng chỉ có anh.....

\_\_\_\_\_ còn \_\_\_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16: Nước mắt

tiếng gọi của cô vang vọng khắp biệt thự nhưng vẫn không can được anh..anh đã đi, đã bỏ cô ở lại một mình..

thất vọng về bản thân không thể nói sớm hơn cho anh biết để đến bây giờ anh đi rồi thì đã muộn..gục xuống thềm nhà nước mắt ứa tràn rơi lã chã, trời đổ cơn mưa bất ngờ.. nhìn mưa rơi cô càng khóc to hơn, cô muốn anh.

mưa hắt ướt đầm mái tóc buông xoã..nửa tiếng sau khi trời đã ngớt mưa người tài xế mới chạy vào....

- "phu nhân..đồ của phu nhân tôi đã chuẩn bị phu nhân thay đồ đi tôi sẽ đưa phu nhân về thành phố"

- "Tuấn Phương đâu??"

ngẩng mặt nhìn người tài xế, tuy nước mắt đã ngưng chảy nhưng hai hàng mi vẫn ướt đầm

người tài xế lúng túng nhìn cô nhưng mãi mới dám mở miệng lí nhí như đang bị một thế lực to lớn nào đó uy hiếp..

- "xin lỗi phu nhân người làm như chúng tôi không được phép nói về hành tung của ông chủ"

- "ừ..chờ tôi một chút tôi đi thay đồ"

- "vâng phu nhân"

lặng lẽ cầm túi đồ lên phòng, bước chân lên cầu thang nặng trĩu..lên phòng cô thờ dãi suy nghĩ mãi mới chịu thay đồ.

trở về toà lâu đài của Mạc gia vẫn không thấy anh đâu..anh đi đâu vào đêm khuya mà không về nhà thế này..anh không biết cô lo cho anh sao.

cô vào nhà người làm lễ phép chào hỏi cô..nhìn bọn họ cô càng chán nản..

lên phòng của anh..ngồi vào chiếc giường to bọc êm ái nhưng không có sự ấm áp cô thờ dãi mệt mỏi. căn phòng tuy sang trọng như phòng một vị vua nhưng lại rất âm u cô độc.

đứng dậy ra khỏi phòng anh cô bước về căn phòng cô ở trước đây..anh đã nói cô không cần phải ngủ chung phòng với anh nữa thì bây giờ cô nên về phòng mình..căn phòng dành cho khách đêm chơi ở lại qua đêm.

sáng hôm sau khi tỉnh dậy việc đầu tiên cô làm chính là chạy sang phòng anh..căn phòng vẫn trống trơn, chiếc ga giường vẫn ngay ngắn sạch sẽ, đêm qua chắc hẳn anh không về.

thất vọng u buồn bao quanh lấy cô..đi xuống nhà người làm không còn gần gũi với cô như trước kia nữa vì bây giờ cô đã là chủ nhân của bọn họ chứ không còn là một vị khách xinh đẹp nữa.

chiếc bàn ăn to đùng nhưng chỉ có mình cô ngồi ăn, đồ ăn nhiều la liệt trên bàn nhưng lại chẳng thu hút được cô.

ăn nhẹ chiếc bánh mỳ và cốc sữa cô cũng bỏ đi..ngồi ngoài vườn thờ dãi mệt mỏi, không biết anh ở đâu đêm qua..anh ghét cô đến mức không muốn nhìn mặt cô sao.

- "bác quản gia"

- "dạ phu nhân"
- "bác ngồi xuống đây nói chuyện với cháu một lúc đi"
- "dạ xin lỗi phu nhân tôi còn rất nhiều việc đang đợi..xin lỗi phu nhân"
- "bác tránh cháu sao??"
- "phu nhân tôi không dám ạ"
- "bác đừng dùng kính ngữ với cháu nữa"
- "thưa phu nhân tôi chỉ làm rõ thứ bậc thôi ạ"
- "thôi bác đi làm việc đi"
- "xin phép phu nhân"

đúng vậy đến cả bác quản gia ngày trước thân thiết với cô nay cũng chỉ vì cô đã trở thành phu nhân của ông chủ bọn họ mà xa lánh cô..

cả ngày nay anh cũng không về lấy một lần..cô cũng tự nhốt mình trong phòng tối..thỉnh thoảng có qua phòng anh nhưng vẫn chỉ là căn phòng tối vắng anh.

ngày qua ngày cô buồn tui cô đơn đã được một tháng..đêm nào cô cũng khóc vì nhớ anh..có đêm còn ngồi cửa chờ anh về..giờ đây một cô gái xinh đẹp tuyệt trần đã xuống sắc trầm trọng chỉ vì một người đàn ông mà cô gọi là chồng mới cưới.

cô gầy nhom, đôi mắt quầng thâm đen xỉ sừng húp, cơ thể cũng mệt mỏi yếu ớt đến đáng thương.

người làm và bác quản gia nhìn cô dần yếu đi từng ngày rất thương xót nhưng họ lại chẳng dám nói về anh vì họ không được phép nói về anh..vài lần bác quản gia gọi điện muốn báo cáo tình hình của cô nhưng suốt một tháng nay anh tắt máy cắt đứt mọi liên lạc với mọi người.

một tháng qua cũng là lúc sự chịu đựng của cô không còn..cô muốn đợi anh suốt một tháng qua là muốn biết trong anh cô có quan trọng hay không..giờ đây cô đã biết kết quả, một tháng anh không về nghĩa là anh ghét cô, anh không cần cô.

sắp xếp vali gọn gàng nhẹ nhàng bước vào phòng anh, cô muốn nhìn lại căn phòng này một lần cuối trước khi đi..đây sẽ là kỉ niệm cuối cùng khi cô ở lại lâu dài.

xuống nhà người làm muốn giữ cô lại nhưng họ cũng biết cô đã không chờ anh được nữa..cô cũng chỉ là một cô gái bé nhỏ có trái tim yếu đuối mong manh như bao người mà thôi.

chiếc vali to dần được kéo ra khỏi cổng lâu đài, ngoảnh lại nhìn cả toà lâu đài, nhìn người làm và bác quản gia cô mỉm cười "tạm biệt" bước đi..

đi bộ ra đường lớn bên ngoài khu nhà cao cấp cô bắt xe về nhà họ Lưu.

bố mẹ cô bất ngờ khi thấy cô về còn kéo theo vali.

nhìn vali, nhìn cô.. bố mẹ cô hẳn đoán được phần nào chuyện vợ chồng cô.

mẹ cô ôm chặt cô vào lòng..bà muốn khóc lên nhưng lại không dám vì bà sợ khi bà khóc thì cô cũng sẽ phá vỡ lớp vỏ bọc mạnh mẽ bên ngoài nhưng ngược lại cô lại khóc oà lên..nức nở ôm chặt mẹ cô khóc to hơn..ngã quy xuống nhà cô khóc như chưa bao giờ được khóc..mẹ cô sót sa cũng khóc theo..vừa khóc bà vừa vỗ về cô như đứa trẻ con..bố cô cũng không nhịn được mà sụt sịt nhìn cô thương xót...

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 17: Anh bên người phụ nữ khác

cả ngày cô ngồi lặng nhìn ra cửa sổ, chiếc vali to đựng đồ vẫn được giữ nguyên cạnh cửa ra vào..

thờ ắt một mõi cô nghĩ "được thôi tất cả đã rõ, anh chán tôi rồi thì tôi sẵn sàng trả lại tự do cho anh" miệng thì nói rất mạnh mẽ dứt khoát nhưng trong tâm cô lại ngược lại..

chớp mắt thoáng qua đã một tuần..cô vẫn giữ nguyên thái độ im lặng không nói không rằng..bố mẹ cô lo đến mức cho mời bác sĩ tâm lý nhưng chẳng thể thuyết phục được cô ra khỏi phòng.

bây giờ ngay cả người mẹ yêu quý của cô cũng không nói chuyện được với cô, bà rất thất vọng cuộc vợ chồng cô đã xảy ra chuyện lớn đến mức nào mà cô con gái bé bỏng của họ ra nông nỗi này.

màn đêm buông xuống, cuối cùng cô cũng chịu bước chân ra khỏi phòng..thay chiếc váy body đen xuống phố, một tuần qua cô suy nghĩ đã đủ..sáng mai cô sẽ đi nộp đơn ly hôn đơn phương.

trời thu nên phố phường đêm nay đông đúc vui nhộn tiếng cười..đôi chân vô định đi đến đường về toà lâu đài...tuy lâu đài khá xa bờ hồ nhưng bước chân cô không cảm thấy mệt mà lại thấy có động lực thúc đẩy cô đến đó càng nhanh càng tốt.

dừng chân đối diện lâu đài, đêm nay cũng như mọi đêm cả toà lâu đài được thắp sáng lung linh thật đẹp.

hai bóng đèn pha ô tô chiếu sáng lúc một gần lâu đài..chưa kịp nhìn rõ chiếc xe cô đã thấy một người đàn ông bước xuống cùng một người phụ nữ rất đẹp rất quyến rũ..đứng vậy người đàn ông đó là anh..tay anh nắm gọn bàn tay người phụ nữ xinh đẹp đó..vô thức nước mắt cô chảy không ngưng, cô và anh vừa mới lấy nhau hơn một tháng vậy mà cô lại sớm được thấy cảnh này..ông trời đúng là muốn chêu người cô mà.

chân cô sắp không còn sức chịu đựng nhưng cô không muốn gục..trước khi ra khỏi phòng cô còn nghĩ liệu ý định gửi đơn ly hôn có đúng hay không nhưng cô đã thấy cảnh anh nắm tay người phụ nữ khác bước vào nhà thì cô càng quyết tâm ly hôn hơn.

bác quản gia nhanh nhẩu chạy ra kính chào anh về nhà..nhìn người phụ nữ đó bác không hề ngạc nhiên mà lại tỏ ra rất bình thường như đã quen với sự xuất hiện của người phụ nữ đó.

- "Phu Nhân"

không biết có phải có cảm giác với cô không mà bác quản gia đột nhiên nhìn sang bên đường thấy cô đang ôm mồm khóc nức nở bác thất kinh thốt lên trước mặt anh và người phụ nữ đó.

cả anh và người phụ nữ xinh đẹp đều quay ra thấy cô họ đều ngạc nhiên thất kinh..

gạt nước mắt cô chạy đi..nhưng quá đau đớn, quá hoảng sợ khi bị họ bắt gặp cô chạy liên tục vấp ngã đến nỗi hai lòng bàn tay và đầu gối rỉ máu.

- "Đứng Lại"

giọng nói bá đạo như truyền lệnh vang lên trong không trung không ai ngoài anh..

khi thấy cô anh cũng rất ngạc nhiên, anh cũng không biết phải xử lý với cô ra sao nhưng khi thấy cô chạy đi lòng anh kiên định này lên ý nghĩ nhất định không được để cô chạy đi mất.

chạy một đoạn khá xa lâu đài cô mới dừng lại dưới một gốc cây khóc nức nở như đứa trẻ lên 3..chiếc váy ôm sát do bị ngã cũng đã rách nát một số chỗ..nhưng tất cả vết thương trên người cũng không đau bằng nỗi đau anh dành cho cô vài phút trước..

- "tôi nói cô đứng lại mà cô bị điếc à"

ngẩng mặt lên là anh..anh đối với cô lúc này chỉ có căn hận chứ không còn tồn tại thứ gọi là yêu thương nữa rồi.

- "cút..cút ra khỏi cuộc đời tôi đi..tôi không muốn thấy anh nữa đồ khốn"

hai tay cô vung lên đập liên tục vào chân anh..nhìn cô từ trên cao anh thất vọng lắc đầu..

- "đi về"

- "tôi nói anh cút đi mà"

- "tôi không muốn bạo lực với phụ nữ đâu"

- "thà anh đánh đập tôi còn hơn là anh gieo rắc nỗi đau tinh thần cho tôi..tôi hận anh...tôi ghét anh..đồ tồi"

cô khóc to hơn..vòng vàng mừng chui anh thậm tệ dưới gốc cây..sắc mặt anh tối sầm lại cũng may lúc này đang là ban đêm nên không ai biết chứ nếu là ban ngày e rằng cô xác định đón nhận cơn thịnh nộ của anh.

- "về thôi"

- "tôi không đi..anh....."

ngồi xuống kéo cô ôm chặt vào lòng nhẹ nhàng vuốt tóc cô..do quá mệt mỏi stress nặng và mất sức trầm trọng nên cô nhẹ nhàng ngất lịm trong lòng anh.



tại toà lâu đài Mạc gia cô vẫn hôn mê, tuy đã yên lặng nằm ngủ nhưng tay chân vẫn múa bung lên miệng còn nói ghét anh.

bác quân gia ở cạnh không khỏi lo lắng cho cô..thật không ngờ vết thương trong cô lại ám ảnh cô đến vậy...

- "thưa phu nhân có sao không vậy ạ??"

- "chưa chết được đâu"

- "vâng"

- "các người ở nhà làm cái trò gì mà để cô ta ra nông nổi này"

- "dạ ông chủ từ ngày trở về từ biệt tự cô ấy đã tự trở lên như vậy rồi ạ..theo tôi đoán không nhầm thì cô ấy đang rơi vào trạng thái của một người bị trầm cảm ạ"

- "trầm cảm"

- "vâng, phu nhân suốt một tháng trời không nói chuyện với ai chỉ quanh quẩn trong phòng, đến bữa cũng không xuống ăn, có lần tôi tưới hoa ngoài vườn nhìn lên cũng thấy phu nhân đang khóc bên cửa sổ..một tuần trước phu nhân đột nhiên dọn hết đồ về Lưu gia ạ"

- "đi làm việc đi"

- "vâng"

đội khi bác quân gia đi ra ngoài anh mới đứng dậy đến gần phía cô..ngồi cạnh nắm lấy bàn tay lạnh lẽo thiếu sức sống anh thở dài.

suốt một tháng anh không về mà cô phải tự hàng hạ bản thân thế này sao..có đáng không.

nằm xuống ôm cô vào lòng anh muốn truyền hơi ấm của mình sang cho cô..anh muốn bù đắp vết thương đã tạo cho cô.

- "đồ ngốc tôi đã nói em là cả thế giới của tôi mà"

nói rồi anh cũng nhắm mắt ngủ thật ngon bên cạnh cô như một cặp vợ chồng mới cưới thật sự, như đôi tình nhân thòib còn mặn nồng.....

\_\_còn\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18: Tình nhân

sớm hôm sau tỉnh dậy mơ màng khẽ mở đôi mắt mệt mỏi điều đầu tiên cô thấy là anh đang ôm cô..

tức giận đẩy anh ra xa chạy vội xuống giường cô la toáng lên phá tan giấc ngủ ngon lành của anh.."aaaa đồ tòi anh lại ở đây."

tiếng thét chói tai của cô vang vọng cả căn phòng vang thẳng đến tai anh..nhấn mặt khó chịu anh định quát nhưng khi mở mắt thấy cô anh lại không lờ lên tiếng..đôi mày từ từ giãn ra thả lỏng anh kéo chăn lên ngủ tiếp đột nhiên tiếng gõ cửa vang vọng..cô ngạc nhiên quay ra không ngờ sáng sớm mà cũng có người có gan trời dám gõ cửa đánh thức anh..từng ở với anh nên cô biết nếu anh không tự dậy thì cũng không một ai dám đánh thức anh..

\*cộc cộc cộc\* tiếng gõ cửa vang lên một lần nữa lần này có vẻ người bên ngoài đã hết kiên nhẫn liền gõ mạnh từng hồi.

cô ngây ngất ngạc nhiên còn anh dường như đã biết người bên ngoài nên vẫn đắp chăn ngủ như không..

\*cộc cộc\* một lần nữa tiếng cửa vang lên..khoá cửa như đang được mở ra..bất chợt giọng nói đánh thép từ chiếc giường êm ái vang lên rõ rệt.

- "cút nếu không muốn chết"

cô quay lại nhìn anh đang thay quần áo..rồi lại quay về phía cửa tò mò..bước chân không kìm nén thêm liền sải bước về cánh cửa..

- "đừng mở"

- "có người gọi anh mà"

- "cô điếc à"

- "không mở thì không mở anh có cần chờ tôi thế không..!"

- "lại đây"

- "tại sao??"

- "tôi không nói lần thứ hai"

đứng cạnh cửa rồi nhưng cô vẫn bất lực trước con người anh..lầm lì bước về phía anh đột nhiên một ánh sáng chói lóa chiếu thẳng vào trong..một cô gái với thân hình quyến rũ bước ra từ ánh sáng đó.

- "Tuấn Phương sao em gọi anh không được??"

đứng trước mặt anh cô thất kinh phát hiện ra cô gái trước mặt chính là người đi cùng anh tối qua.

chân tay cô như rụng rời bàn tay cuộn chặt nắm đấm cổ gượng sự tức giận xen lẫn buồn đau..

người con gái với thân hình quyến rũ bước đến bầu lấy bờ vai to vạm vỡ của anh đầy thân mật..cô ấy nhìn anh, anh nhìn cô, cô nhìn anh..ba ánh mắt trao nhau nhưng mỗi người một cảm giác khác nhau.

nắm lấy bàn tay đầy tức giận của cô xoa nhẹ nhưng lại sớm bị cô gạt ra..cô gái trước mặt quả thực rất xinh đẹp..thì ra đây là lý do mà anh đi suốt một tháng từ đến tận hôn ấy.

- "Tuấn Phương cô bé này là ai thế?? em gái anh đây sao?? xinh quá..chào em chị là Vicky Vũ hay còn gọi là Khánh Trân à chị là bạn gái anh Tuấn Phương....."

- "câm miệng"

- "kia anh để em giới thiệu nốt với cô bé chứ..dù gì sau này em cũng sẽ trở thành chị dâu của cô bé mà."

- "Tôi Nói Cô Câm Miệng Cô Điếc À"

- "ơ sao anh quát em..gặnnnn"

cô gái đó giả vờ ọ ọ giận dữ mà không nhận ra không khí trong căn phòng mỗi lúc một căng thẳng đến ngột thở...

bốn con mắt trao nhau một bên đầy sự giận dữ căm thù, một bên đầy sự lo lắng bối rối không biết mở lời ra sao..

\*bộp bộp bộp\* ba cái tát mang theo tâm trạng cô lúc này...nước mắt dần dụa cô không thể kiềm chế được nữa..gì chứ, cô đường đường là vợ anh mà lại bị một con tình nhân của anh gọi là em gái.

- "một tháng anh không về chính là ở với cô ta..một tháng tôi chờ đợi anh mỗi mòn trong khi anh vui bên người mới..một tháng tôi buồn tủi tự nhốt mình trong căn phòng mang mùi hương của anh chỉ vì tôi ân hận không thể nói ra tất cả sự thật với anh..một tháng..hic nức cười thật..anh để cho con tình nhân không ra gì gọi vợ mình là em chồng tương lai..anh có phải là con người nữa không vậy....."

- "nghe tôi nói được không??"

- "Anh Im Đi...nếu ngay từ đầu anh đã không muốn có cuộc hôn nhân này thì sao anh không nói??.sao anh còn muốn lấy tôi làm vợ để làm gì??.được tôi sẽ trả lại tự do cho anh..tôi cũng không cần anh đứng sau lưng giúp tôi ngồi vững vị trí tổng giám đốc công ty của tôi nữa..tất cả tài sản tôi cũng chẳng cần anh phải bồi thường gì cả..tôi không cần...còn chị..chúc mừng chị anh ta từ giờ sẽ thuộc về chị và tiện thể tôi nói luôn..chị rất đẹp nhưng chị đã yêu lầm người rồi."

- "hai người...hai người là vợ chồng sao?? sao anh không nói em biết hả Tuấn Phương..anh định giấu em đến bao giờ đây hả??"

- "Tú Bưng tất cả chỉ là hiểu nhầm tôi sẽ nói với cô sau..bình tĩnh lại đi"

cô nhìn anh rồi nhìn cô gái bên cạnh..ngay cả khi cô ta khóc nức lòng lệ cũng đẹp mê hồn như vậy thảo nào anh không thể thoát khỏi lưới tình của cô ta là đúng thôi.

đôi mắt tức giận chứa đầy nước mắt ướt đầm hàng mi cong dài nhìn anh, tay nắm chặt vạt áo đến nổi nổi rõ gân xanh căng chặt..lúc này đây cô không khác gì một kẻ thứ ba người đến sau phá hoại bọn họ chứ không phải là cô gái kia..

trong đầu cô lúc này chỉ có ba từ duy nhất chính là "tôi hận anh" cô không ngờ anh có thể công khai trở mặt với cô nhanh như vậy..cô cứ nghĩ ít ra cũng phải 1-2 năm thì anh mới để cô biết anh có người phụ nữa khác nhưng sự thật không ngờ chưa đầy nửa năm anh đã dành tặng cô cú sốc lớn này.....

\_\_\_ còn \_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19: Kế hoạch

một người đau khổ...một người rời rít...một người bối rối...không khí trong phòng căng thẳng tột độ.

cô nhấc bước chân nặng trĩu ra khỏi phòng..cố gượng phải mạnh mẽ không được gục trước mặt anh và ả tình nhân kia..cô không muốn bỗng chốc trở thành kẻ yếu đuối để cho bọn họ lên mặt.

\*aaa\* tiếng thét chói tai vang lên kèm theo tiếng cào cào thật mạnh..

anh vác cô lên vai đi về phòng cô..Khánh Trân bực bội dậm chân nhìn anh và cô khuất dần..

- "bỏ tôi xuống..tôi hận anh..tôi ghét anh..anh là đồ khốn kiếp..bỏ tôi xuống"

- "câm miệng"

- "anh đi mà bé bỏng ả tình nhân của anh kia mau bỏ tôi xuống..."

mau chóng về phòng cô, thả cô xuống mặc sự la hét chửi mắng thậm tệ anh nhốt cô một mình trong căn phòng cao sang mỹ lệ..

- "thả tôi ra đồ bệnh hoạn..Tuấn Phương thả tôi ra tại sao anh lại nhốt tôi...Tuấn Phương"

khi cô vẫn đang gào ầm ồ trong thì anh đã đi khỏi..bất lực ngồi gục xuống cửa cô vẫn không quên gọi tên anh nặng nề.

người làm biết không khí trong nhà đang căng thẳng khi cả ba người chạm mặt nhau một lúc liền biết điều đứng xếp thành hàng ngay ngắn dưới nhà chờ anh xuống..

- "không có lệnh của tôi không ai được để phụ nhân ra khỏi phòng..mọi sinh hoạt sẽ được làm trong phòng phụ nhân"

- "Dạ"

tiếng dạ đồng thanh vang lớn..sắc mặt ai cũng chằm xuống nặng nề vì chưa bao giờ họ thấy nhà này lại xảy ra chuyện lớn thế này..ngày trước có giận đến mấy ông chủ của họ cũng sẽ không cư xử như vậy.

- "Tuấn Phương"

Khánh Trân chạy xuống nhưng vẫn là đáng về lúc đầu tự tin kiêu ngạo..

- "Tuấn Phương"

anh vẫn không trả lời ả tình nhân của mình mà đi xuống nhà ăn..Khánh Trân ông ẹo bu lấy vờ hờn dỗi anh..bác quản gia tuy cũng không ưa gì ả nhưng vẫn chỉ biết im lặng vì ả ta là khách của anh.

- "tôi sẽ nói tài xế đưa em về"

- "khôngggg, em muốn ở đây cơ..em không muốn xa anh đâu"

- "không nghe lời"

- "không có..chỉ là em muốn ở cạnh anh thôi mà..em chấp nhận làm kẻ thứ ba vì anh và cô bé đó sắp ly hôn"

- "ai nói tôi sẽ ly hôn"

- "vậy còn em...anh muốn em làm tình nhân mãi à?? không biết đâu không chịu đâu"

- "tiến khách"

- "không em không về đâu..Tuấn Phương em ở lại đây với anh mà"

anh thì vẫn bình thản dùng bữa tối mặc Khánh Trân có điên cuồng dờ trò con nít nhưng lại chẳng ăn thua với anh.

- "tiểu thư xin mời"

cuối cùng cũng bắt lực với sự thờ ơ lạnh lùng của anh ả phải đứng dậy ra về trong bức bối.

bác quản gia nhìn theo ả lắc đầu ngán ngẫm. ả ta thực sự không hề hiểu tính anh dù là một chút nhỏ.

sau khi khóc một trận đã đòi cô liền lần giường ra ngủ gật..trong mơ cô còn nói mớ gì đó không rõ câu.

\*cạch\* tiếng cửa mở ra bóng hình to lớn che khuất cô gái đang ngủ gục, khoé mắt vẫn còn long lanh nhưng giọt nước mắt chưa kịp chảy.

đỡ cô dậy..bồng cô về chiếc giường để cô được ngủ thoải mái hơn...

- "ứứ...."

- "ngủ đi"

cô chợt quấy vì có cảm giác người mình lâng lâng và còn cảm nhận được mùi hương đặc trưng của anh..mắt cô khẽ mở nhưng lại được sự dịu dàng của anh vỗ về từ từ chìm sâu vào giấc ngủ.

đêm khuya khi con dơi ập đến đánh thức cô, bụng kêu òng ọc khó chịu..quay ra sau phát hiện anh đang nằm cạnh cô..bất ngờ có, tức giận có nhưng cô vẫn đẹp hết vì khuôn mặt người đàn ông đang ở cạnh cô khiến lòng cô muốn tức giận cũng không lẽ vì cô đã yêu anh hơn cô tưởng.

ngắm nhìn anh thật lâu..khuôn mặt có ngũ quan hoàn hảo như không thể hoàn hảo hơn..đôi mày đen rậm bên dưới là hai hàng mi cong vút như con lai..chiếc mũi cao như tây và đôi môi mỏng với đường nét rõ ràng..anh thật đẹp..anh thật hoàn hảo nhưng tại sao trong anh lại tồn tại tính lạnh nhăng chẳng hoa cơ chứ.

- "ngắm đủ chưa??"

- "hả hả..."

cô bị anh làm bất ngờ bật ngửa người ra sau suýt thì lộn người xuống đất cũng may bám chặt cánh tay rắn chắc to khoé của anh.

- "bình tĩnh rồi chúng ta có thể nói chuyện rồi chứ??"

- "chúng ta còn gì để nói sao??"

- "rất nhiều"

- "nhưng tôi lại không muốn nghe và cũng không còn gì để nói với anh cả"

- "tôi thì có và cô phải nghe"

- "được tôi sẽ nghe anh nói lần cuối trước khi chúng ta ra toà"

anh nhìn cô lặng thinh rồi cũng lên tiếng nghiêm túc...cô nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh cũng căng thẳng theo..

- "tất cả chỉ là kế hoạch của tôi và tôi muốn em hãy từ từ bình tĩnh để thời gian trả lời tất cả"

- "kế hoạch??...tình nhân cũng là kế hoạch sao...nực cười"

- "đúng..chỉ cần em chịu khó một thời gian nữa rồi tất cả sẽ rõ ràng."

- "nếu không thì sao??"

- "thì em sẽ mất gấp đôi thời gian để biết được sự thật"

- "vậy ý anh là giờ tôi phải tuyệt đối nghe lời anh và xem như ả tình nhân kia không tồn tại"

- "không..nghe cho đây...em là vợ của Mạc Tuấn Phương tôi cho nên không có kẻ nào có quyền động vào em..nhớ kỹ lấy"

- "à anh đang dờ tính ích kỷ ra trước mặt tôi hả?? thôi được dù gì tôi cũng đã chịu đựng là chờ đợi anh hơn một tháng thì thêm vài ngày vài tuần nữa cũng không sao..nhưng tôi nói cho anh biết sức chịu đựng của tôi đã đạt đến cảnh giới cho nên đừng cố tạo vỏ bọc với tôi"

- "tốt lắm"

nhìn anh có vẻ nghiêm túc thật sự nên cô chấp nhận lao đầu vào thứ tình yêu mù quáng để được bên anh và cố coi như không biết đến ả tình nhân và kế

hoạch gì đó của anh..đột nhiên cái bụng cô lại đánh trống biểu tình sự đói bụng phá tan không khí nghiêm túc căng thẳng....

\_\_\_còn\_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 20: Thương

cái bụng phá tan bầu không khí căng thẳng làm anh bật cười khoái trí nhìn cô đang đỏ bừng mặt vì xấu hổ nhưng vẫn cố rặn ra lời nói...

- "tôi đói rồi"

- "cô muốn ăn gì??"

- "ăn gì cũng được"

- "khuya này chỉ còn đồ sẵn thôi..ăn tạm nhé"

- "thì phải vậy thôi sao giờ"

- "đi tôi đưa cô xuống bếp"

hai người rời khỏi phòng đi xuống nhà bếp lục lọi đồ ăn như hai tên trộm háu ăn..cả tủ chỉ còn mỳ tôm và hoa quả không biết cô muốn ăn gì và cũng không biết nấu ăn nên anh chỉ biết nén cho cô gói mỳ cà hộp trái cây cắt sẵn.

- "nhà anh giàu mà chỉ có mỗi hai thứ này thôi sao??"

- "nhiều tiền chứ không nhiều đồ ăn sẵn cho những kẻ háu ăn"

- "tôi thua anh"

hai người đôi co một lúc khiến người làm nghe được tiếng động tưởng trộm liền rình mò để bắt trộm..

rình rình với thần kinh căng thẳng sợ hãi tột độ..do anh không mở đèn chính nên cả nhà bếp chỉ có ánh đèn lung linh mờ ảo của đèn trần..

- "aaa bà bắt quả tang chúng mày ăn trộm rồi nhé"

nghe tiếng mở tủ lạnh người làm liền cầm chổi xông ra trước mặt họ..dơ chổi lên đập đập vào người ngồi ở bàn là cô liên tiếp...vừa nhắm mắt sợ hãi vừa đánh bụng trời đất lên miệng không ngừng la hét điên cuồng...

- "aaaaa đau quá dừng lại đi đau quá....."

cô bị đánh liên tiếp vào vai là cánh tay đỡ đòn...nghe tiếng anh chưa kịp phản ứng thì thấy cô đã bị đánh điên cuồng...

- "Dừng Lại"

anh đỡ chổi đẩy người làm ngã mạnh xuống sàn liền ôm lấy cô vỗ về...do bị đánh mạnh lên vai cô đau buốt anh ôm cô con đau nổi lên đau buốt người..

người làm cố mở mắt định thần vội vàng bò ra mở đèn chính thấy anh và cô thất kinh ngạc nhiên sợ hãi...lúc này người làm mới nhận ra kẻ mình vừa đánh chính là phu nhân..không suy nghĩ liền quỳ gối xin lỗi rồi rút...chân tay run bần bật miệng lắp bắp xin lỗi.

- "dừng động vào tôi đau quá"

- "không sao tôi đưa em lên phòng"

anh bế cô lên phòng với nét mặt đen kịt lạnh như tảng băng bắc cực..người làm biết một khi anh giữ thái độ im lặng với tà khí chết người như vậy tức là con thịnh nộ sẽ ập đến đầu kẻ gây sự không thương tiếc..hơn nữa người được anh giữ gìn nâng niu lại là phu nhân của anh thì càng đáng sợ hơn gấp bội.

lên phòng anh đặt cô nằm nghiêng để tránh vai là cánh tay vừa bị thương..cô nhắm mắt khó chịu đau nhức nhìn cô như vậy anh càng khó chịu hơn, thà người bị thương là anh còn hơn phải để anh thấy cô chịu đau.

thờ dãi nén nhịn cơn giận anh kiểm tra sơ qua vết thương của cô..bàn tay to khỏe xé toang chiếc áo ngủ cô thành hai mảnh lộ rõ chiếc áo ngực đỏ ren

cùng bầu ngực có sức hấp dẫn chết người..

vì đau nên cô chẳng biết trời đất gì nữa mặc cho anh muốn làm gì thì làm...

vai cô xuất hiện vài vết tím bầm đang sưng to..cánh tay không vấn đề gì nhưng do chịu vài đòn nên chỉ hơi nhức..

- "tôi mở nhạc cho em dễ ngủ nhé"

- "không cần đâu..anh ở đây được rồi"

- "tôi có một số giấy tờ cần xử lý gấp"

- "gấp lắm sao??"

- "ừ..không lâu đâu..ngủ ngon"

- "nhANH NHÉ"

anh hôn nhẹ lên trán cô rồi quay đi ra ngoài..bước ra khỏi cửa một nửa con người đáng sợ trong anh hiện nguyên hình..từng bước từng bước sải về xuống sảnh chính lâu đài.

người làm đã đợi sẵn anh ở dưới nhà..tuy đã biết trước kết quả của bản thân nhưng vẫn không khỏi sợ hãi.

- "ông chủ"

giọng nói lý nhí phát ra từ miệng người làm..anh vẫn giữ thái độ lạnh băng ngồi xuống tay cầm ly rượu xoay xoay...

- "tôi không giết cô đâu mà sợ"

- "ông chủ tôi..tôi xin lỗi...xin lỗi..tôi sai rồi là tôi đã nhìn nhầm ông chủ và phu nhân...xin ông chủ tha cho tôi..tôi hứa tôi sẽ không có lần sau tôi xin lỗi"

- "bình tĩnh"

- "ông chủ tôi sẽ làm tất cả những gì ông chủ dặn nhưng xin ông tha cho tôi lần này tôi thành thật xin lỗi ông chủ..ngày mai tôi sẽ xin lỗi phu nhân tôi xin ông chủ"

- "tôi đã nói gì đe dọa cô sao??"

- "dạ không"

- "ngày mai hãy đến biệt thự Trần Phi ở Hàng Châu"

- "dạ...."

- "ý kiến gì??"

- "dạ không tôi rõ rồi ạ"

- "cút"

biệt thự Trần Phi ở Hàng Châu..con ác mộng của những kẻ dám gây sự với anh..nơi đó tuy rất xa hoa nhưng bên trong toà biệt thự đó lại rất đáng sợ..nơi đó đã có rất nhiều người sống dở chết dở đến nỗi không còn nhận thức được bản thân mình..

khi nghĩ anh nói chuyện đến đó người làm thật sự ngạc nhiên và sợ hãi nhưng chẳng dám phản kháng vì ở cái nhà này, ở cái thành phố này anh chính là vua.

giải quyết đơn giản anh lấy lại tinh thần vui vẻ dịu dàng dành riêng cho cô lên phòng đã thấy cô ngủ nhưng đôi mày vẫn nhăn khó chịu nhưng lại có nét rất đáng yêu.

sáng hôm sau cô thức dậy vai và cánh tay đã đỡ hơn nhiều..chỉ là vai cô nếu cử động mạnh vẫn còn hơi nhức buốt..thấy anh đang chải chuốt chuẩn bị đi làm cô cũng nãy ra ý...

chạy lẹ ra bầu chặt lấy đùi anh cô nhõng nhẽo...

- "tôi cũng muốn đến công ty cùng anh"

anh nhìn cô như đứa trẻ bầu lấy ba phụng phịu dưới chân lắc đầu ngán ngẫm..

- "lý do??"
- "không gì cả chỉ là muốn thôi"
- "không"
- "ơ...đi mà...đi cho tôi theo với"
- "không"

đứng dậy cô bắt đầu bày ra hành động đáng yêu của con nít nịnh nọt anh nhưng cô không ngờ anh lại phản ứng khác với suy nghĩ của mình...

- "khối băng nhỏ à em có thể cắt khuôn mặt ngây thơ và cái hành động đáng yêu đó đi được không"
- "tại sao?? cho tôi theo đi mà"
- "vì....."

anh tiến gần ép cô vào tường chúi dưới thân hình vạm vỡ của mình..cô lúng túng mặt đỏ như ăn phải ớt cay hai tay không biết để đâu cho hợp lý chứ khua đi khua lại trước ngực....

- "vì cơ thể tôi sẽ không chịu nổi đâu"
- "hả...."

cả người cô nóng rực, khuôn mặt ngây ngô nhìn anh không chớp mắt..nuốt nước bọt đầu cô trống không chỉ còn chứa câu nói vừa rồi của anh mà quên đi một số chuyện quan trọng.....

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: Người cũ

hai người đứng trong tư thế không mấy dễ chịu thoải mái nhất là cô đang rối trí lộn thònh trước một người đàn ông to lớn như anh.

búng mũi cô anh cười khẩy bước đi đắc trí..bàn thần mấy mươi giây cô mới nhanh chân leo đèo đòi theo anh bằng được..mặc dù đã làm vợ anh được một thời gian nhưng cô lại rất ít khi được ra ngoài cùng anh hơn nữa cô lại rất tò mò về người đàn ông tài giỏi này..

nhìn anh đi ra xe không nói một lời cô buồn thiu nhìn anh mặt xị như sắp khóc..đứng cạnh cửa rón rén nhìn anh cô muốn theo anh mà sao anh lại nhất quyết cự tuyệt như thế cơ chứ..

- "tôi cho em hai phút để xuất hiện trước mặt tôi"
- "ạ....ạ vâng đợi tôi đúng hai phút tôi ra ngay"

nhận được thông báo cô lập tức dồn tốc lực chạy lên phòng thay đồ trang điểm theo đúng chuẩn dân văn phòng nhưng vẫn có phong thái vợ một chủ tịch.

đúng hai phút sau cô có mặt tại chiếc xe Rolls-Royce đen sang trọng của anh..

- "đã xong đúng hai phút"
- "em bôi cái gì lên mặt thế kia"
- "ạ...à do vội quá nên chỉ kịp đánh một lớp phấn mỏng và son thôi"
- "tẩy đi"
- "không đẹp ạ??"

- "ma còn đẹp hơn em"
- "rốt cuộc anh muốn đốt tôi đến bao giờ thế...tôi nói một anh nói một...tôi nói cái này anh lại nói cái kia để dè tôi"
- "xuống xe"
- "ơ thôi thôi tôi xin lỗi là do cái mồm của tôi không biết kiểm soát đừng đuổi tôi mà"
- "tắt nhanh"
- "vâng"

cầm bịch giấy ướt vừa lau hết lớp phấn dờ hơi trên mặt chỉ giữ lại lớp son đỏ đỏ hồng hồng trên mặt...mãi đến khi cô xong xuôi chỉnh tề anh mới từ từ gỡ dần đôi mày nhân nhô.

xe dừng lại tại trước sảnh công ty Mạc Đại...ước mơ của cô cuối cùng cũng thành hiện thực, công ty danh tiếng nhất Đông Nam Á là đây chứ đâu...nhìn lên bảng tên công ty cô hơi ngạc nhiên không nổi có ngày hôm nay...khoảng thời gian cô du học bên Pháp đã có tìm hiểu về công ty của anh nên rất rất hào hứng.

anh xuống xe cô cũng loay hoay xuống theo anh...hai hàng bảo vệ cúi đầu chào anh như một vị vua...cô đi theo anh cũng khá bất ngờ vì độ cool ngầu của anh.

anh đi đến đâu nhân viên cúi chào đến đó..

bám ống tay áo anh vì sợ lạc cô liếc ngang dọc khắp nơi nhưng thần thái toát ra vẫn đặc biệt sang chảnh khí chất không hề thua kém anh.

- 1 "là phu nhân của chủ tịch thật đấy...oa cô ấy thật xinh đẹp...nhìn thần thái toát ra từ cô ấy kia thật đặc biệt mà"
- 2 "phu nhân thật có phúc qua đi...hai người thật xứng đôi vừa lứa...một cặp trai tài gái sắc"
- 3 "cô ấy đẹp vậy liệu có phải do nhờ vào dao kéo không nhỉ?? đẹp hết phần thiên hạ thế kia mà"
- 2 "chắc là vậy rồi...chứ làm gì có ai đẹp tự nhiên được như vậy"
- 4 "các cô sai rồi...các cô không biết gì à?? cô ấy chính là thiên kim đại tiểu thư nhà họ Lưu nổi danh là xinh đẹp bậc nhất thành phố à...nét đẹp của cô ấy chủ yếu là thừa hưởng từ mẹ nên cô ấy đẹp vậy đấy"
- 1 "thật sao?? woa thật ngưỡng mộ quá đi"

bốn người đứng bàn tán phán xét về cô như mấy bà ngoài chợ nhưng những gì họ nói lại là sự thật và là lẽ đương nhiên vì chẳng mấy ai tin sắc đẹp của cô là tự nhiên cả.

đi thang máy riêng dành cho sếp lớn cô tranh thủ lộ rõ bộ mặt thật hết sức ngạc nhiên nắm chặt bàn tay anh ngưỡng mộ...xem ra hôm nay cô không làm anh thất vọng nên ánh mắt anh dành cho cô rất dịu dàng nhưng anh lại chẳng biết đó là dịu dàng vì anh chưa từng yêu chưa từng nâng niu chăm sóc ai nên mấy thứ dễ gây cảm động đó anh mù tịt.

tại tầng 100 phòng làm việc riêng của anh, thăm quan cả công ty cô đã đủ ngạc nhiên rồi nay lại được thấy trực tiếp phòng làm việc của anh cô càng khựng hoảng hơn..

phòng làm việc mà có cả tv, máy tập thể dục, giường ngủ được dựng đứng về phía tường khi không dùng đến, bộ sofa đen to, và cả nhà vệ sinh giống y nhà anh..

đầu cô rối tung không hiểu rốt cuộc đây là phòng làm việc hay là căn nhà thu nhỏ nữa..

- "tôi cần làm việc em ngồi đó chơi đi"
- "vâng"

đi thăm quan từng góc ngách phòng làm việc...mọi thứ đều sạch sẽ kì lạ...cả tủ kệ chi toàn nhưng tệp tài liệu sắp gọn gàng.

đi đi lại lại cũng chẳng có gì chơi cô lén lút chuồn ra ngoài xuống dưới thăm quan vì khi nãy đi cùng anh cô chẳng nhìn kỹ được gì...

chuồn xuống dưới cô đi nhẹ nhàng những bước chân uyển chuyển tự tin trước mặt bao người đang ngấm nhìn theo to mò về cô.

- "cô ấy là Mạc phu nhân của chúng ta đó"
- "ừ cô ấy cuối cùng cũng là chốt."



- "mới đầu tôi cứ nghĩ chủ tịch sẽ đính hôn với con gái nhà họ Vũ cơ ai ngờ cuối cùng lại thôi..tiểu thư Vũ cũng rất xinh đẹp nhưng không hiểu sao chủ tịch và cô ấy lại dừng lại nhỉ, tôi còn nghe đồn rằng bây giờ họ vẫn qua lại với nhau đấy??"

- "thật sao?? phu nhân có biết không vậy?? chủ tịch là người như vậy sao..thật tội cho phu nhân mà..xinh đẹp tài giỏi như vậy mà lại bị cấm sùng"

- "ừ thôi thôi không nói nữa gián điệp của chủ tịch khắp nơi đấy..đi làm đi"

- "ừ đi thôi nhanh"

nét mặt cô trầm hẳn xuống..hai người lúc này cứ tưởng cô không nghe thấy ai ngờ được cô lại quay lại và bất ngờ nghe được cuộc hội thoại chẳng mấy tốt đẹp đó

con gái nhà họ Vũ sao..người anh nói sẽ đính hôn một năm trước đấy sao..nhưng tại sao lại là cô ta..và tại sao hai người lại hủy hôn..và bây giờ vẫn qua lại với nhau thật sao...

lên phòng anh đứng trước cửa phòng cô đau lòng trầm ngâm nhìn anh qua lớp cửa kính..khi anh chú tâm làm việc thật đẹp, nhưng tất cả cũng bị xoá bỏ vì những lời cô vừa nghe được vài phút trước..

cô không biết mình nên làm gì..có nên vào đó nói thẳng với anh hay bỏ đi và rời xa anh mãi mãi..và còn cái gọi là kế hoạch của anh là sao...sao mọi chuyện lại rồi tinh rồi mù lên thế này...

- "khối băng nhỏ"

anh cảm thấy có người đang nhìn mình liên ngừng đầu hoá ra là cô đang nhìn anh thật..phát hiện sắc mặt cô có chút kì lạ anh kêu cô nhưng sắc mặt cô càng tệ hơn nhưng rồi lại trở về bình thường vui vẻ hồn nhiên với anh..

- "dạ có chuyện gì sao??"

- "không có gì nữa đâu"

- "ừ"

- "nói lại"

- "vâng"

trong lúc nói vài ba câu vớ vẩn với cô anh đã nhận thấy được cô rất kì lạ..đôi mày anh khẽ nheo lại ánh mắt khó hiểu hiện lên nhìn về phía cô...đã rất lâu rồi cô mới nói sai với anh, ắc hẳn đã có chuyện xảy ra ở dưới tầng với cô.....

\_\_\_ còn \_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 22: Quyết định cuối cùng

- "em không khoẻ em muốn về"

- "có cần gọi bác sĩ không??"

- "không cần đâu em nghỉ ngơi chút là khoẻ thôi..em đi trước nhé anh cứ làm việc đi"

- "không sao chứ??"

- "em nói là không sao mà..anh yên tâm đi"

- "ừ về cẩn thận"

- "vâng"

cầm túi xách ra khỏi phòng làm việc với gương mặt cố gắng không để anh phát hiện tâm trạng thật của cô lúc này.

bước vào thang máy cô suy sụp tay nắm chặt túi cổ kim con giận..tự nhủ với bản thân những gì hai người nhân viên nói đều là giả..tất cả không phải sự

thật.

ra xe cô thần thờ đứng trước cửa xe không vào mà cũng không nói.

nhân viên đi lại nhìn cô bàn tán có người ngưỡng mộ dành mọi lời khen cho cô nhưng cũng có kẻ chê bai so sánh này kia.

- "Mạc phu nhân"

- "....."

- "Mạc phu nhân"

- "à sao..có chuyện gì??...."

tiếng gọi kéo cô về thực tại..quay ra trả lời cô ngạc nhiên người đang nói với cô chính là người cô đang nghĩ đến chính là Khánh Trân.. Vũ Khánh Trân.

- "chị gọi tôi??"

- "đúng vậy?? tôi muốn nói chuyện với phu nhân được không??"

- "có chuyện gì sao??"

- "vài phút thôi được chứ??"

- "vâng"

để tránh mọi người kiến nghị về họ nên cô và Khánh Trân chọn một quán cf gần đó nói chuyện sẽ tiện đứng trước cổng công ty.

khi nhìn thấy Khánh Trân cô cũng nhận ra mọi người đang nói về họ..họ không ngờ hai người lại chạm mặt nhau tại công ty.

vào quán cf cô lãnh đạm lên tiếng nhìn Khánh Trân ngờ vực..cô không hiểu sao cô ta lại tìm mình và tại sao lại xuất hiện ở công ty nhà họ Mạc..

- "có chuyện gì chị nói đi??"

- "Mạc phu nhân là người trẻ mà nóng dạ vậy sao??"

một con người Khánh Trân khác lộ diện, không còn là Khánh Trân lễ phép biết trên dưới như khi ở lâu đài nữa mà hiện tại đối diện với cô là một Khánh Trân giả tạo mưu mô.

- "tôi không có thời gian để tám với chị"

- "tôi nói luôn..chắc vừa rồi ở công ty cô cũng đã nghe được người ngoài nói về tôi và Tuấn Phương..đúng vậy tôi chính là hôn thê hờ của Tuấn Phương một năm trước"

- "thì sao??"

Khánh Trân nói với giọng đều đặn nhìn cô khinh thường như thể đang cố đánh gục cô để lấy lại vị trí đáng lẽ là của ả ta vậy..

lúc này nghe được lời nói cay nghiệt đâm sâu vào tim cô..cô đau lắm, cô muốn khóc nhưng lý trí không cho phép, nó bắt cô phải trông trọi lại ả họ Vũ kia bằng mọi giá..

- "tôi và Tuấn Phương như cô đã thấy, chúng tôi vẫn qua lại với nhau..và cái đêm tân hôn lẽ ra anh ấy phải ở với cô nhưng không, anh ấy đã đến tìm tôi..suốt một tháng anh ấy không về chính bởi vì chúng tôi đã đi du lịch nước ngoài với nhau..còn nữa anh ấy nói sẽ sớm ly hôn để kết hôn với tôi..."

- "chị muốn tôi đi"

- "rất thông minh"

- "tại sao tôi phải làm vậy?? bây giờ tôi đã có tất cả gia đình, sự nghiệp và tiền bạc theo chị tôi có ngu đến mức chấp nhận bỏ tất cả để hai người được hạnh phúc bên nhau"

- "mày...."

- "tôi làm sao?? không còn chuyện gì nữa tôi xin phép..tôi đã tốn quá nhiều thời gian để nói chuyện vô bổ với chị rồi"

- "mày...đứng lại..mày....aaa tức thật mà con nhỏ kia"

đi thẳng khỏi quán..đi thật nhanh ra xe cô đã chịu đựng đến đây là quá tốt rồi..sống mũi cay xè nước mắt nóng hổi từ khoé mắt chảy nhẹ xuống..tay cô

nắm chặt đến nỗi gân xanh nổi rõ.

ngồi vào xe cô mới trào hết nước mắt ra..tài xế biết ý liền tránh đi chỗ khác để mình cô trong xe..\*aaa hự hự\* nước nở trong xe cô chưa bao giờ cảm thấy bị xúc phạm như hôm nay..người ta có bàn tán ra sao cũng được nhưng tại sao lại là chuyện tình tay ba cơ chứ..cô và anh đã kết hôn..nhưng tại sao lại có người thứ ba...rất cuộc Khánh Trân hay cô mới là người thứ ba.

một lúc sau cô cũng nín..đôi mắt sưng húp đỏ hồng đáng thương, tài xế được gọi vào xe cô được đưa về lâu đài.

tâm trạng nặng nề bao phủ lấy cô, suốt đoạn đường về cô không ngừng nghĩ đến chuyện người thứ ba và ly hôn..liệu anh sẽ làm thật chứ..anh sẽ ly hôn với cô để đến với ả tình nhân thật chứ.

cả ngày cô tự nhốt mình trong phòng tối ngồi co ro nghĩ đủ thứ chuyện sẽ xảy ra trong tương lai..

đến bữa cô cũng bỏ ăn vì đối với cô mà nói uống nước cũng chẳng buồn động vào ấy mà nói gì đến ăn.

đến tối muộn anh mới tan làm về nhà, không khí yên ắng nặng nề khắp nhà anh cũng biết cô đang có chuyện..bác quản gia mọi ngày hay cười nói đến hôm nay bỗng dưng ngồi ngơ nhìn ảnh cô là anh cũng đã đoán ra phần nào cùng với nét mặt cô sáng nay.

- "phu nhân đâu??"

- "dạ phu nhân ở trên phòng thư ông chủ"

- "cô ấy ăn chưa??"

- "dạ phu nhân từ khi về nhà liền tự nhốt mình trên phòng chúng tôi có gọi nhưng phu nhân nhất quyết không ra"

- "ừ làm gì làm đi"

- "vâng ông chủ"

lên phòng anh không về phòng anh mà đi thẳng đến phòng cô..anh đã quen mỗi khi cô buồn hay có gì không vui đều chạy về phòng mình.

- "Tú Bưng tôi về rồi"

\*cách\* cửa mở ra căn phòng tối âm u bên trong có một cô gái nhỏ đang ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài..

đi tới vỗ về cô, ôm cô vào lòng an ủi mặc dù anh cũng không biết lý do cô giận đối là gì.

- "em khóc sao??"

cô lắc đầu phản kháng vì không thể lên tiếng vì mỗi khi cô khóc lâu thì giọng sẽ bị lạc khàn đi không còn trong trẻo đáng yêu nữa.

- "có chuyện sao?? nói tôi nghe không được sao?? hay em nhớ nhà đề?? "

- "Tuấn Phương"

- "tôi đây..giọng em??"

- "không sao đâu..tôi có chuyện muốn nói"

- "tôi nghe đây"

cô đứng dậy ra ghế sofa ngồi ngay ngắn nhìn anh mặt mũi..tuy khó hiểu nhưng anh vẫn theo ý cô ngồi xuống sẵn sàng nghe điều cô sắp nói nhưng anh không biết lời cô sắp nói nó như xé tan trái tim mong manh cô...

- "chúng ta ly hôn đi"

- "Em Nói Gì??"

"chúng ta ly hôn đi" năm chữ vang mãi trong đầu anh..chân tay anh như rụng rời, đôi mắt nghiêm túc sắc lạnh bỗng trở lên bàng hoàng chưa thể nhận định chính xác được mọi thứ...nhìn cô cứng rần nhìn anh càng khiến anh hoang mang.....

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 23: Hé lộ sự thật

- "chúng ta ly hôn đi"

- "Em Nói Gì??"

nắm cuộn chặt bàn tay nhìn anh, cô không còn cảm thấy buồn sót nữa vì cô nhận ra cô chính là người thứ ba..nếu như cô không về nước thì mọi chuyện sẽ khác, nếu cô không điên đầu vì nhớ anh thì sẽ khác..

- "em nói chúng ta ly hôn đi"

- "tôi muốn biết lý do??"

- "em quá mệt mỏi với cuộc hôn nhân này rồi..buông tha cho em đi"

- "lý do không đủ thuyết phục"

- "em phải làm sao thì anh mới đồng ý ly hôn??"

- "không gì cả và tôi sẽ không bao giờ đồng ý"

- "nhưng em chịu đựng quá đủ rồi..em không cần biết cái kế hoạch của anh là gì nhưng cuộc hôn nhân này em không muốn đóng vai kẻ mù không biết chồng mình đang ngoại tình, em mệt mỏi lắm rồi..chiếc nhẫn cưới này sẽ tháo và trả lại anh chúng ta hãy ly hôn đi em xin anh"

- "đó là lý do??"

- "và em cũng biết Khánh Trần chính là người anh nói sẽ đính hôn ngày hôm đó rồi..em sẽ trả lại hạnh phúc cho hai người người thứ ba cũng đã đến lúc dừng lại rồi anh có hiểu không"

thái độ điềm tĩnh lạnh lùng đã khôi phục trở lại..anh thân nhiên dựa người vào ghế bắt chéo chân nhìn cô nhếch mép..

- "phát hiện sớm nhì"

- "anh cũng đã thừa nhận rồi thì hãy kí giấy ly hôn đi..em đã chuẩn bị rồi để em đi lấy cho anh"

- "không cần..tôi sẽ không ký"

- "tại sao?? chẳng phải anh đã thừa nhận mọi chuyện rồi sao?? cô ta cũng đã đến tìm tôi..Tôi Sẽ Đưa Mọi Thứ Trở Về Vị Trí Ban Đầu Vốn Đã Định Buông Tha Cho Tôi Đi"

cô hét lớn thể hiện hết tâm tư trong cô lúc này..cô không khóc..vì bây giờ cô chẳng còn giọt nước mắt nào cho anh nữa..qus mệt mỏi rồi..đã quá đủ rồi.

anh đứng dậy bước tới ôm cô vào lòng..hơi thở ấm áp phả vào tóc cô nhẹ nhàng..không chồn tránh cô mặc cho anh ôm..cái ôm ấm áp dần được thả lỏng, anh cúi xuống thòm lên trán cô bàn tay to lớn khẽ đan vào bàn tay bé nhỏ đang cuộn chặt của cô.

- "tiểu Băng..chúng ta sẽ không ly hôn"

- "đủ rồi, tôi quá mệt mỏi rồi"

- "em muốn biết sự thật của tất cả không??"

- "sự thật?? sự thật gì??"

- "đi thôi tôi sẽ cho em đáp án nằm ngoài mong đợi"

- "ý anh là gì?? bây giờ tôi muốn ly hôn chứ không phải sự thật gì cả"

- "tôi đã nói sẽ không đồng ý em nghe không hiểu à..nếu em còn nói ly hôn một lần nữa tôi sẽ không tha cho em đâu nhớ cho kỹ"

anh gần giọng trầm mắt nhìn cô..bàn tay bỗng siết chặt hơn khiến cô có cảm giác nguy hiểm lạnh tóc gáy.

dắt tay cô đi xuống nhà..nhẹ nhàng kéo cô vào lòng ngồi lên đùi để cho anh ôm ấp hôn hít..người làm nhìn cảnh âu yếm của hai người phát ngượng tránh đi chỗ khác.

- "tôi sẽ cho em một bất ngờ"
- "đối với tôi bất ngờ lớn nhất đó chính là anh bỏ tôi đi kết hôn với Khánh Trân đây chồng ả"
- "chồng....ngọt ngào quá vợ"
- "không nói chuyện với anh nữa"
- "đáng yêu thật"

anh beo nhẹ má cô âu yếm..nụ cười tỏa nắng của anh lộ ra càng làm vẻ đẹp trai của anh tăng cao..tuy vẫn buồn nhưng nhìn anh lúc này cô hoàn toàn không thể cưỡng lại vẻ đẹp nam chính chết người này được..

- "đón Khánh Trân đến đây"
- "dạ ông chủ"

Khánh Trân..tại sao anh LẠI gọi ả đến...cô ngạc nhiên nhìn anh thắc mắc nhưng không biết mở lời ra sao, chẳng lẽ lại hỏi anh gọi cô ta đến đây làm gì ư, không cô nào dám vì tìm anh giờ thuộc về Khánh Trân chứ không phải cô.

vài phút sau Khánh Trân được đưa đến, với bộ dạng ông ọo làm nũng bước vào nhưng khi thấy anh và cô ở trong một tư thế khiến người ngoài chẳng mấy dễ chịu ả liền đổi sắc mặt lườm cô một cái rồi lại vờ như không nhìn thấy anh..

- "tình yêu gọi em đến có chuyện gì vậy?? sao trưa nay không qua chỗ em, em nhớ anh lắm đấy"
- "anh gọi cung đến là để ăn mừng và cảm ơn cung thôi bé yêu ả"
- "ăn mừng, ăn mừng gì vậy anh?? với lại em đâu có làm gì để anh phải cảm ơn đâu chứ, anh này kì thật"
- "chẳng phải một tay cung đã giúp anh đánh bại bố em sao??"
- "ý anh là...là tất cả số tài sản của em sao?? nhưng chẳng phải chúng ta đã đăng kí kết hôn rồi sao?? của em đương nhiên cũng là của anh rồi nhưng..nhưng tại sao lại đánh lại bố em..bố em đâu có liên quan gì đến chúng ta chứ??"
- "có đấy..và rất liên quan là đăng khác..à tiện đây nói luôn xin lỗi cục cung tờ giấy đăng kí hết hôn đó là giả..tất cả đều là giả"
- "giả...là giả sao?? không...không không thể nào..không...."
- "cảm ơn cung"

dùng ánh mắt chết chóc nhìn Khánh Trân nhưng lại dùng bàn tay dịu dàng vuốt tóc cô..từ nãy đến giờ cô đã cố nhin để nghe hết câu chuyện nhưng thật sự là rất khó chịu..cô muốn nhảy ra khỏi người anh nhưng lại bị vòng tay anh ôm chặt cầm cự động trốn thoát..

Khánh Trân ngã quỵ hoảng loạn vẫn không thể tin được nhưng lời vừa nghe từ anh..những lời nói cay nghiệt nhưng là sự thật, tất cả chỉ vì ả ngu muội nên mới có ngày tự tay huỷ hoại tất cả thanh danh, quyền lực và tiền bạc nhà họ Vũ.

- "anh...Tuấn Phương em xin anh hãy nói với em tất cả chỉ là đùa..tất cả không phải sự thật..xin anh đừng làm vậy với gia đình em..chẳng phải chúng ta đã rất hạnh phúc suốt một tháng qua sao?? anh cũng không yêu vợ anh mà..tại sao lại đối xử với em như vậy??"
- "tất cả là sự thật và chỉ vì não cô quá phẳng thôi Vũ Khánh Trân, một tháng hạnh phúc sao?? đó chỉ là một phần của kế hoạch của tôi...lẽ ra ngay từ đầu cô nên nhận ra tôi chính là thằng con riêng của Vũ phu nhân và chính là người luôn bị người nhà họ Vũ các người ức hiếp chứ.. suy cho cùng não ngắn sẽ tiếp nối não ngắn"
- "anh....không lẽ anh...anh chính là Bạch Tuấn Phương??"
- "đúng vậy...đưa trẻ tên Bạch Tuấn Phương mang một tuổi thơ chỉ toàn bóng tối và máu me của nhà họ Vũ chính là tôi..nhưng giờ biết thì cũng đã muộn..cảm ơn và xin lỗi nhé cô em gái từng sống chung một mái nhà..Tiễn Khách"
- "KHÔNGGGG...Tuấn Phương tôi sẽ không tha cho anh đâu..tôi sẽ giết anh, mau trả lại tất cả cho tôi...đồ khốn nạn tôi sẽ bắt anh trả giá đắt...Tuấn Phươngggg"

Khánh Trân bị người làm lôi đi thăm hại..giọng nói chua ngoa chửi rủa vang khắp lâu đài...giờ phút này cô mới biết sự thật.. cô nhìn anh giây phút này cô thực sự rất hối hận..cô muốn ôm anh để thay lời xin lỗi..thì ra đây mới là sự thật vậy mà cô lại ngu muội đi tin lời ả tình nhân hồ kia một mực đòi ly hôn..khoẻ mắt ứa nước cô ôm vội anh...bàn tay to lớn vỗ nhẹ lưng cô an ủi như thể muốn nói không sao đâu, tình yêu hoà bình dần được hoá giải trở lại với cặp vợ chồng chưa một ngày bình yên bên nhau.....nhưng tất cả chưa dừng lại ở đây ì anh biết chắc sắp tới sẽ có giông bão ập đến.....

\_\_ còn \_\_

## Chương 24: Dượng và con riêng

cả tối cô và anh quần quýt lấy nhau không rời,, đây chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của cô, chỉ cần được ở bên anh như thế này là đủ cô chẳng cần chẳng muốn gì hơn.

đến rạng sáng anh đột nhiên chuyển biến thái độ bật dậy nhìn cô nở nụ cười tà mị..ánh mắt quyến rũ quét qua một lượt cơ thể cô..khoé miệng nhếch lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp cô..

- "anh nhớ không nhầm thì chúng ta chưa có đêm tân hôn chọn vẹn nhỉ??"

- "đang ngủ mà anh chỗi dậy nói linh tinh gì vậy??"

- "anh đang thắc mắc thôi.."

- "anh còn thắc mắc gì nữa..đêm ấy anh đột nhiên bỏ em lại đi suốt cả tháng trời còn gì..giờ lại còn hỏi người ta nữa"

cô xì mặt vờ giận trách móc anh..nhìn bộ dạng đáng yêu của cô càng khiến anh thấy thú vị..mon mon đôi môi mềm mại của cô anh nhẹ nhàng nhả từng chữ vào tai cô thật khiêu khích....

- "cùng động phòng nhé tiểu băng của tôi"

- "Cái Gì??"

cô ngạc nhiên ngồi bật dậy mắt mở to tròn tròn nhìn anh..mặt cô dần đỏ ửng ngại ngùng..không chờ cô nói thêm anh lập tức tiến tới thực hiện thoả mãn con thú trong anh..

cứ vậy hai người hoà quyện với nhau đến khi cô mệt thở dốc dựa hoàn toàn vào anh thì anh mới chịu buông tha cho cô...

mồ hôi ướt dính hai con người càng sát lại gần nhau hơn..

lịm dần cô ngủ ngon lành trong lòng ngực vạm vỡ rắn chắc của anh..

trưa hôm sau cô mệt đến nỗi ăn sáng cũng phải có người hầu tận giường..từ cái đánh răng rửa mặt đều là anh làm cho cô..đi vệ sinh thì anh sẽ bế cô vào wc..thay quần áo cũng một tay anh giúp cô..

- "anh đến công ty em ở nhà nghỉ thêm đi..chiều anh sẽ về sớm."

- "vâng...Tuấn Phương này em yêu anh"

- "đồ ăn có vấn đề gì sao??"

- "không có sao anh hỏi thế??"

- "lạ vì vợ anh hôm nay bạo thôi"

- "anh chọc em"

hai người vui vẻ đùa cợt trên giường bên khay đồ ăn thơm nức..

nụ hôn ngọt ngào tạm biệt nhau cô vui vẻ nhìn anh đi..

cả ngày cô chỉ rúc trong phòng cùng chiếc laptop xem xét tình hình công ty hiện tại..đành rằng bây giờ là anh đứng sau lưng giúp cô điều hành công ty nhưng cô không thể ý lại ở anh mãi được dù gì công ty vẫn là của cô chứ không phải anh hay nhà họ Mạc.

tại công ty Mạc Đại...Khánh Trân nhất quyết đòi vào gặp anh nhưng lại bị bảo vệ ngăn cản đuổi đi..trước đây là có anh đưa ả vào chung nhưng bây giờ ả đã bị anh tóm gọn mọi thứ mà rõ ràng của hết hạn thì nên vứt đi..

- "chủ tịch ở dưới có tiểu thư Khánh Trân nhà họ Vũ muốn gặp ngài"

- "tự xử"

- "chúng tôi có ngăn cản nhưng cô ấy nhất quyết không rời đi thừa chủ tịch"
- "một là cô ta vào thì cá người sẽ mất việc hai là...."
- "đã rồi chúng tôi xin phép"

không đợi anh nói hết câu đảm bảo vệ lập tức thi hành mệnh lệnh..thà có hơi thô bạo với một cô gái còn hơn họ bị mất việc ở đây..tuy công việc không quAn trọng nhưng tiền thù lao lại cao nên họ sẽ không để ai hủy hoại miếng ăn của họ được.

giấy tờ hợp đồng, hợp báo..v.v...anh giải quyết nhanh chóng vì chưa bao giờ anh có cảm giác hồi hộp vui mừng vì biết ở nhà đang có một người đang mong ngóng anh về.

nhưng tất cả chỉ trong suy nghĩ chốc lát sự thật vẫn chỉ là sự thật..Khánh Trân hể bám ở công ty lại kéo đến nhà anh..ả quả thật dai hơn đĩa nữa.

xe anh thân nhiên đi vào nhà...ả bị vệ sĩ chặn đứng chỉ biết gọi tên mắng chửi anh thậm tệ..

đến tối muộn trong lầu đài mọi người vẫn bình thường vui vẻ trò chuyện vì đôi vợ chồng nào đó cứ quần lấy nhau không rời nhưng một nơi nào đó bên ngoài lầu đài vẫn còn tiếng khóc tiếng chửi rủa của ai đó.

- "ông chủ, bên ngoài có một người đàn ông tên Vũ Trần Nam đến tìm ạ"
- "Vũ Trần Nam"
- "Vũ Trần Nam"

cô và anh đồng thanh lên tiếng...anh lên tiếng vì muốn biết có chính xác hay không còn cô vì ngạc nhiên..trước đây bác quản gia có nói cô nghe về người này chính là dượng của anh.

- "dạ đúng người đó nói tên mình là Vũ Trần Nam ạ"
- "được mời vào..còn nữa mang cây súng của tôi đến đây"
- "vâng ông chủ"
- "anh..sao lại có súng..anh định giết người sao?? đừng làm vậy mà anh"
- "anh chỉ muốn đảm bảo an toàn cho em thôi..ngoan lên phòng đi ở đây không tiện cho em đâu"
- "không em muốn ở đây với anh"
- "không nghe lời"
- "vậy em lên phòng trước"
- "ngoan anh thương"
- "vâng"

cô ngậm ngùi lên phòng..mỗi bước chân càng thêm nặng và thêm tò mò thắc mắc...súng...súng ư?? anh dùng súng để làm gì với dượng của mình cơ chứ...

người làm mang súng ra đưa cho anh rồi mới bắt đầu mở cổng đón khách..chiếc xe ô tô đen bóng loáng từ từ tiến vào một người đàn ông khoảng tầm 64-66 tuổi bước xuống.

điềm đạm bước vào phòng khách nơi một con hổ dữ đang chờ đợi con mồi từ từ chu đầu vào hang.

- "chào dượng...ma sui quý khiến thế nào mà dượng lại đến thăm tôi thế này"

giọng nói đều đặn kình bỉ đi kèm với ánh mắt thách thức dành trọn cho người đàn ông tên Vũ Trần Nam.

- "Tuấn Phương"
- "tôi đang nghe đây"
- "tại sao mày lại làm vậy với con gái tao?? mày có thù hận gì tao cũng không nên bắt con gái tao gánh tội chứ..mày thích thì nhắm thẳng vào tao đây này..thân già này còn gì nữa giờ đây tất cả công ty, quyền lực tất cả của tao đã bại dưới tay mày mày tha cho con gái tao được không"
- "người đàn ông hung hãn, kiêu ngạo, mưu mô tàn bạo ngày xưa đâu rồi sao bây giờ lại thành lão già vô dụng thế này..tôi đâu có bắt ai gánh tội gì"

đầu..chỉ là tôi trả những uất ức, đau thương và nhục nhã mà tôi phải chịu từ người nhà học Vũ các người thôi..đầu có quá đáng đúng không Vũ Trần Nam?"

- "mày...tao đến chỉ để thông báo cho mày biết nhất định tao sẽ không chịu khuất phục..mày sẽ bại dưới tay tao một lần nữa thằng con ghê ngay cả mẹ ruột cũng không thêm Ạ..con ghê vẫn chỉ là con ghê"

lão đứng dậy khôi lại dáng vẻ năm xưa nhìn ánh tức giận...lão biết một khi động vào nỗi đau con riêng ấy thì anh sẽ nổi điên như ngày bé và lão sẽ hả hê được nước lán tới nhưng những gì lão nghĩ đúng vậy nếu vẫn là đứa trẻ vô lực ngày ấy thì anh sẽ như vậy nhưng bây giờ đã khác..anh không còn là cậu bé yếu đuối ngày ấy nữa mà thay vào đó là con hổ với bộ móng vuốt sắc nhọn sẵn sàng đâm chết con mồi không thương tiếc...

anh im lặng nhìn lão bình tĩnh..ngón tay gõ nhẹ lên chiếc ghế rất vàng...thực ra trong anh đang rất tức giận con thịnh nộ đang dần lớn lên nhưng anh chớ vội vì lão già đó đang ở trong địa bàn của anh..một khi đã bước chân vào thì muốn ra cũng phải có đủ bản lĩnh...

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 25: Trò chơi định mệnh

do sự tò mò dâng lên đỉnh điểm không kìm chế được nữa cô rón rén từng bước từng bước ra khỏi phòng đi xuống phòng khách nơi có sát khí mùi máu chuẩn bị lan toả khắp toà nhà.

một lão già đứng tay chống gậy cô đoán không lầm thì đó là Vũ Trần Nam..đối diện với lão là anh..người đàn ông đang đẳng đẳng sát khí

- "con riêng... dưỡng à..mời dưỡng ngồi có gì mà phải nổi nóng..dù gì trước đây chúng ta cũng từng là người một nhà mà không phải sao."

- "thứ con riêng vẫn mãi là con riêng"

- "tôi cũng tự biết thân phận của bản thân không cần dưỡng nhắc nhở nhiều lần đâu..nhưng cũng cần cảm ơn dưỡng đã nhắc cho tôi nhớ à hoá ra tôi từng là con riêng của cựu Vũ phu nhân và nhờ những trận hàng hạ đánh đập phân biệt của dưỡng thì tôi mới có cơ hội trở thành một phần của Mạc gia ngày hôm nay.....tôi phải cảm ơn dưỡng thế nào đây nhỉ?? hay là tôi tặng dưỡng một viên đạn nhé..dưỡng muốn vào đâu.. đầu, tim hay chân..."

- "Mày Dám"

- "ấy dưỡng cứ bình tĩnh, súng tôi mới lên đạn chứ đã bóp cò đâu mà dưỡng kinh hãi thế"

- "mày...mày..."

lão già tức muốn độn thổ mà không làm gì được anh..gân xanh trên cổ và tay lão nổi rõ ghê dợn.

anh vẫn bình thản quan sát lão định làm gì tiếp theo..đứng ở trong cô còn kinh hãi hơn cả lão già bị súng chĩa về phía lão...cô không tin, cô không dám tin anh lại là kẻ tàn bạo có thể nói ra những lời cay độc như vậy..

cả căn phòng chính chỉ có mỗi ba người cô anh và Vũ Trần Nam. nhịp tim cô bỗng đập loạn lên mạnh và nhanh bất ngờ.

\*păng\* tiếng súng nổ ra, cảnh tượng trước mắt cô bất ngờ tột độ, không không thể nào tiếng súng đã nổ ra và và..người đàn ông bị trúng đạn là anh..

cô sợ hãi đến mức chân tay cô tê liệt, đầu óc choáng váng nhưng cô vẫn cố đi đến chỗ anh..cô thật không ngờ người bị bắn lại là anh..rõ ràng cô thấy anh rất tự tin cơ mà sao anh lại bị bắn được cơ chứ..

anh ngã lộn lảo xuống sàn..cây súng trong tay vẫn được anh giữ chặt..cô nhào đến ôm anh gào ầm lên khóc nức nở còn hơn cả cha mẹ chết.

thật không ngờ con người luôn cảnh giác với những người xung quanh như anh cũng có lúc sơ xảy để xảy ra vụ việc này..

Vũ Trần Nam đứng há hê cười nói khinh thường anh và họ Mạc.

những giọt nước mắt đau xót sâu tận đáy lòng cô chảy xuống khuôn mặt anh..cô gọi kêu cứu nhưng ko một ai xuất hiện giống như người làm đã biến mất cả lâu đài chỉ còn mỗi ba người, một người há hê thở mãn, một người đau khổ vì người kia đang nằm yên trong tay mình.

- "hoá ra đây chính là Mạc phu nhân nổi danh lấy lòng khắp thành phố sao...hic cũng đẹp, coi bộ thằng ranh này cũng biết chọn người đấy chứ"

- "Im Miệng"



- "cô gái nhỏ, cô nhìn xem thằng chồng cô chỉ dính một viên đạn đã ra nông nỗi kia thôi thì đi theo ta, ta sẽ cho cô sung sướng"
- "anh dậy đi đừng bỏ em lại..đừng bỏ em một mình...em ghét anh, anh nói sẽ bảo vệ em suốt đời mà, chiếc nhẫn cưới và sợi dây chuyền em vẫn còn chưa tháo mà sao anh bỏ em một mình...tỉnh dậy đi, mở mắt nhìn em đi Tuấn Phương, Mạc Tuấn Phương em nói anh tỉnh dậy nhìn em cơ mà....."
- "thằng đó chết rồi không sống lại để nhìn cô em nữa đâu..nào lại đây với ta..chúng ta sẽ thành hôn, ta sẽ là chồng mới của em..nào bé cưng lại đây.."
- "cút...lão già chết tiệt...cút ra khỏi đây"
- "nhân lúc ta còn nhẹ nhàng thì em mau lại đây chúng ta cùng về Vũ gia, đừng để đến lúc ta mất kiên nhẫn thì em khổ thôi..mau lại đây"
- "em nhất định sẽ trả thù cho anh...Mạc Tuấn Phương đời này không có anh em sống cũng như chết."

cô đứng dậy lấy cây súng trong tay anh ra cứng rắn nhắm thẳng vào người Vũ Trần Nam..trong cô chỉ còn thù hận và một ý chí duy nhất đó là trả thù cho người cô yêu.

- "cô em quả thật rất thú vị..thôi được ta sẽ chơi cùng em"

ông ta vút cây gậy ra dia thẳng lưng dang súng nhìn về phía cô..không khí căng thẳng lấn áp cả căn phòng..hai bên như nước sôi lửa chuẩn bị đập tắt và đốt cháy đối phương.

- "chúng ta sẽ chơi thế này nhé...trong cây súng của ta còn 1 viên đạn..chúng ta lần lượt tự sát đến khi người dính viên đạn thật sự sẽ là kẻ thua cuộc...cô em dám chơi không??"

cô chết lặng vài giây rồi quay sang nhìn anh..nếu anh đã không tỉnh lại thì cô cũng chẳng còn động lực để sống nữa..

- "được tôi chơi với ông"
- "được lắm..tự cô em lao đầu vào hang cọp đấy nhé"
- "đừng nhiều lời..quay đi"

ruột súng được quay tròn dừng lại cô là người bắt đầu trò chơi trước..cô biết trò này chỉ tùy thuộc vào may mắn đen đỏ. đen thì chết mà đỏ thì sẽ sống và nhìn đối phương chết.

cây súng được đặt ngang thái dương, cả người căng thẳng tột độ..lưng cô mồ hôi ướt đẫm..vì lời thề dục của lão già nên cuối cùng cô cũng phải tự hạ thủ bản thân.

\*cạch\* lượt thứ nhất là rỗng cô thở phào nhẹ nhõm..nhìn lão già cô ném cây súng cho lão..trong đầu cô luôn cầu sao lượt đầu tiên của lão sẽ dính đạn lập tức..

\*cạch\* lượt của lão cũng là rỗng..cái cười nhếch mép của lão càng khiến cô tức giận hơn..đến lượt cô thần kinh vẫn căng thẳng như lần đầu..

trời đất phù hộ lượt của cô cũng là rỗng..đến lượt tiếp của lão cũng là rỗng..chỉ còn hai lượt nữa, cô là người tiếp theo nếu như lần này của cô là rỗng thì người phải chết sẽ là lão già chết tiệt kia còn không cô sẽ phải đi gặp diêm vương ở tuổi 19.

lượt cuối cùng hai tay cô run rờ rết..hai hàm răng run sợ căng thẳng đến mức va đập liên tục..chiếc áo phong trắng đã ướt đẫm mồ hôi sau lưng..

- "lâm đi chứ cô em"
- "câm cái miệng thối của ông lại"
- "chúc may mắn"

cô nhìn lão..lão nhìn cô hai bên căng thẳng tột độ nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh..nhịp tim cô đập nhanh rõ rệt..đây sẽ là lượt quyết định sự sống còn của cô..tuổi thanh xuân của cô sẽ phụ thuộc vào viên đạn định mệnh này....

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 26: Con mưa nhỏ

sự căng thẳng dây thần kinh căng kịch rùng mình.

- "bóp cò đi Tú Băng"

- "ơ..."

tiếng anh vang lên cô và Vũ Trần Nam ngạc nhiên mắt chữ o mồm chữ a nhìn anh..

anh bình tĩnh đứng dậy nhìn cô..đi về phía cô anh vuốt tóc nhìn cô triu mến..

- "mày...mày chưa chết??"

- "anh.."

- "tin anh chứ??"

- "em..em tin anh nhưng tại sao...tại sao anh...hồi nãy anh..."

cô thất kinh lấp bắp nói mãi không thành lời..một tay anh luôn xuống ôm eo cô một tay nhẹ nhàng sờ vào khẩu súng trên tay cô...

cử chỉ dịu dàng nhưng không kém ý nguy hiểm của anh vừa khiến lòng cô vui bất căng thẳng vừa lo sợ một điều gì đó..

- "tiểu Băng..nghe anh bóp cò đi"

- "nhưng..."

- "hãy nhớ đến điều anh từng hứa với em"

nghe lời anh cô nhớ lại lời hứa của anh..anh đã hứa sẽ không để cô bị thương dù chỉ là một vết xước..nhìn vào mắt anh cô gạt đầu nhẹ vì cô cảm nhận được anh đang cố bảo vệ cô chứ không phải dồn cô vào chỗ chết.

Vũ Trần Nam tuy cũng rất ngạc nhiên khi thấy anh tỉnh dậy như một người bình thường nhưng vẫn không quên trò chơi đang ở những phút cuối..

- "cô em làm đi chứ sao đứng đờ ra vậy"

lời thúc dục đưa cô đến quyết định cuối cùng..anh nở nụ cười nhẹ nhìn cô âu yếm nắm chặt tay cô và cùng đếm..

- "chúng ta sẽ cùng kết thúc trò chơi này đếm theo anh"

- "vâng"

- "không cho phép sợ hãi"

- "vâng"

- "1-2-3"

\*pằng - cạch\* hai âm thanh hai cái kết khác nhau của hai con người..

máy mắn đã mỉm cười với cô..lượt cuối của cô là rỗng và đồng nghĩa tiếng súng chói tai kia là từ cây súng trên tay anh..

từ khi anh ôm eo và sờ cây súng mang tên anh thì cô đã nhận ra ý đồ của anh..hơn nữa anh còn để lộ cho cô thấy áo chống đạn bên trong chiếc áo vest của anh..

Vũ Trần Nam ôm tim hấp hối nhìn anh đầy bất ngờ và tức giận..mặt lão đỏ chót nổi rõ mạch máu ghê dợn.

vuốt nhẹ má cô anh đi đến gần lão dưới chân mình..

- "game over"

- "mày...mày...chó chết..mày tao sẽ...tao sẽ không tha cho..mày"

- "Bố....."

dành trọn cái nhếch mép khinh thường cho lão anh quay lại mỉm cười nhìn cô..

Vũ Khánh Trân từ khi nghe tiếng súng nổ cũng chạy vào..nhìn bố à hấp hối dưới sàn dưới sự chứng kiến của anh và cô à lao vào điên cuồng gào ầm lên ôm chầm lấy lão.

- "dọn rác sạch sẽ"

anh lấy bộ đàm ra nói vọng ra lệnh cho người ở ngoài..anh ôm eo cô đi lên phòng như không có chuyện gì..mặc kệ Khánh Trân khóc dờ chết dờ ở dưới như người xa lạ..đứng ở cửa phòng cô chết lặng nhìn anh, thật không ngờ anh có thể xem một mạng người như rác thải..không biết sau này cô còn phải hứng chịu biết bao nhiêu điều bất ngờ từ anh nữa đây.

- "sao thế??"

- "giải thích tất cả cho em nghe đi"

- "chuyện gì??"

- "chuyện hồi nãy..tất cả"

- "chuyện người lớn thôi em không cần để ý đến đâu"

- "nhưng em muốn biết...anh chứ làm như em là con cóc vậy..chỉ mấy phút trước đó em còn gào khóc vì thấy anh bị người đó bắn vậy mà anh lại cho em bất ngờ anh tỉnh dậy và giải quyết tất cả như một kẻ cầm đầu xã hội đen máu lạnh vậy..."

- "em đi nghỉ đi"

- "anh đừng chồn tránh nữa..em đã biết tất cả quá khứ hồi nhỏ của anh rồi..đối diện với nó và nói em nghe được không??"

- "em chỉ cần biết ngày hôm nay tôi đã quá nương tay với lão ta..nếu không phải vì mấy đứa con vài tháng tuổi của ông ta thì tôi đã dọn cả gia tộc Vũ gia vào đường chết rồi..em biết gì về tôi mà em có thể dạy đời tôi"

- "Tất Cả Chỉ Vì Anh Là Người Em Yêu...chỉ vì anh là tất cả với em nếu không em đã không quan tâm lo lắng cho anh như vậy, anh không biết lắng nghe em nói thì thôi tại sao lại nổi nóng với em như thế..em ghét anh"

anh ngạc nhiên quay lại nhìn cô..nước mắt nóng hổi đang lăn xuống trên má cô tất cả là vì cô lo cho anh, tất cả là vì anh...sững người nhìn về yếu đuối của người con gái đã trở thành vợ của mình anh dần nhận ra anh đã sai, đã sai khi lớn tiếng vô tình tức giận với cô.

kéo tay cô ôm thật chặt anh hít tóc cô mùi hương cơ thể cô xông lên tận mũi anh..

ở tron vòng tay anh cô vẫn nức nở hai tay đánh vào lưng anh..

- "xin lỗi...anh xin lỗi đã nổi nóng với em, chỉ là anh quá hận ông ta nên đã chút giận lên em..xin lỗi vợ"

- "em ghét anh..anh có biết anh như vậy em rất sợ không?? đồ đáng ghét, đồ chết tiệt"

- "anh xin lỗi rồi mà..mà em nữa lấy đâu ra nhiều nước mắt thế hả?? anh ra lệnh cho em mau nín ngay"

- "anh này"

- "ban đầu anh định chơi ông tao một đòn ai ngờ vợ của anh lại thấy cảnh đó lại còn phản ứng hơn mức anh tưởng tượng nữa.."

- "vậy còn khi anh bảo em bóp cò là sao?? nhớ đâu khi đó em là người dính đạn thì sao?? anh không nghĩ đến chuyện đó sao??"

- "ai nói là không..anh đã tính cả rồi đấy chứ..lượt đầu của em anh đã nhìn ra viên đạn nằm ngay cạnh ô của em nên người cuối cùng là ông ta thì anh mới tự tin cho em tự sử bản thân đấy chứ...em nghĩ anh lại từ tay gián tiếp giết chết bảo bối của anh sao"

- "ôi trời ạ....thật là..không ngờ chồng tôi lại mưu mô thâm hiểm thế này đây."

- "anh yêu em"

- "gi..gi vậy....a trời ơi nhột nhột"

quả là ác ma mưu mô, một người như anh khi không lại nói lời yêu thương sến sẩm chắc chắn sẽ có chuyện sắp xảy ra với cô...màn dạo đầu của anh khiến cô nhột cười lên cười xuống không thôi..sau giông cơn mưa hai người lại quần quýt hoà quyện vào nhau....

- "anh muốn một đội bóng"

\_\_ còn \_\_

## Chương 27: Mẹ chồng xuất hiện

mặt trời đã lên cao toả nắng chiếu rọi vào căn phòng có đôi vợ chồng quấn quýt lấy nhau mãi không rời..

bầu trời xanh ngắt những đám mây trắng nhẹ trôi gió thoảng lượn qua những chiếc rèm cửa lung lay uyển chuyển.

- "anh không tính đến công ty à mà giờ này còn bầu em"
- "theo em anh nên đến công ty hay ở nhà với em??"
- "sao anh hỏi em??"
- "muốn biết ý kiến thôi"
- "vậy thì em sẽ khuyên anh đến công ty vì anh phải kiếm tiền thì mới có tiền nuôi em và con sau này nữa chứ."
- "vậy anh nghe em"
- "nhưng em cũng muốn anh ở nhà với em"
- "chốt lại em muốn gì nào..em làm anh rối quá"
- "em đùa thôi dậy đi làm đi lười quá rồi đấy"
- "không phải là do đêm qua chiều em sao"
- "anh này..kì cục"

đùa một hồi đôi vợ chồng mặt ngọt cũng chịu xuống khỏi giường xuống nhà..

dưới nhà người làm, bảo vệ và bác quản gia đang chăm chỉ làm việc..đôi mày cô nhăn lại cô lẩm bầm "rõ ràng đêm qua không một bóng người mà hôm nay lại xuất hiện chẳng hiểu nổi người nhà này là ma hay người nữa"

- "nói gì thế??"
- "ơ không không em đang nghĩ vớ vẩn thôi"
- "nên nhớ em đã là vợ rồi đấy không còn là cô bé học sinh nữa đâu"
- "ấy..anh không nhắc em cũng quên mất"
- "phạt hôm nay không được ra ngoài"
- "ừ chịu"
- "muốn chết à??"
- "dạ không em xin nghe anh thưa chủ tịch Mạc"

ừ ừ xì mặt cùng anh ăn sáng..cô biết khi ăn nhất định không được nói chuyện nên cô chỉ cúi đầu vào đĩa thức ăn thì thoáng có liếc nhìn anh nhưng lại bất gặp bộ mặt lạnh băng bắc cực của anh.

\*ting ting\* tiếng chuông công vang vọng vào lầu đài..nhìn qua camera bác quản gia nhận ra người bên ngoài..thờ dãi rồi cũng nghiêng răng nghiêng lợi đến báo cáo cho anh..

chẳng cần đợi bác quản gia muốn nói gì anh đặt đĩa và dao xuống nhìn bác..lúng túng mãi bác quản gia mới dám mở lời, lời nói thể hiện sự sợ hãi...

- "ông chủ..cụu Vũ phu nhân đến"
- "không tiếp"

- "dạ"

sớm đã biết anh sẽ từ chối bác quản gi lập tức chuồn ngay ra phía chuông cửa từ chối người bên ngoài một cách thận trọng.

cụu Vũ phu nhân...cô vô thức nhận ra người đó chính là mẹ ruột của anh..nhưng tại sao anh không gặp bà ấy và bà ấy đến có chuyện gì??... anh đứng dậy cầm chiếc áo khoác dài đi ra nhà chính..cô cũng ngưng bữa chạy theo anh.

tiếng chuông công vang lên lần nữa, nghe tiếng chuông anh dừng bước đi tới trước camera nói với người bên ngoài, lời nói chẳng hề ẩn chứa chút tình cảm nào của mẹ con mà chỉ đơn thuần là hai người xa lạ giao tiếp.

- "mời cụu Vũ phu nhân đi cho, Mạc Tuấn Phương tôi xin phép không tiếp..thứ lỗi..mời"

- "con..."

thẳng tay nhấn nút từ chối anh tiếp tục ra xe, thật tình trong lòng cô không chịu được liền hỏi anh..

- "tại sao anh không gặp bà ấy??"

khựng lại anh nhìn cô, bàn tay cầm chiếc áo nắm chặt lại, ánh mắt sắc lạnh như xưa nhìn cô cất giọng lạnh lùng..

- "người đàn bà đó không có tư cách"

- "bà ấy là mẹ anh mà"

- "em lên nhà đi dừng lại cuộc nói chuyện này được rồi"

- "anh hận bà ấy vậy sao??..dù gì bà ấy cũng là mẹ ruột của anh, anh không thương bà ấy sao??"

- "tôi nói em lên nhà đi"

- "được anh đứng đó chờ em"

- "em muốn gì??"

cô chạy vào nhà nhấn nút mở cổng cho người bên ngoài, chiếc xe hyundai đen sáng bóng từ từ tiến vào..nhìn ra người đàn bà ngồi trong xe mắt anh đỏ ngầu, nắn tay siết chặt hơn..

- "anh đứng lại đó cho em, nghe em một lần thôi được không Tuấn Phương"

- "Tuấn Phương con..."

một người đàn bà trung niên quý phái bước xuống nhìn anh, tiếng gọi của bà như thể khơi gợi con thú trong anh trỗi dậy hai hàm răng nghiến chặt ánh mắt nhìn người đàn bà trước mặt như kẻ thù không đội trời chung chỉ muốn xé nát ra thành trăm ngàn mảnh...

- "em cãi lời tôi"

- "em biết nhưng anh nghe em nói chuyện với bà ấy một lần được không??"

- "em biết mình đang làm chuyện gì không hả?? mau đuổi người đàn bà này đi, cả đời này tôi chỉ có một người mẹ duy nhất chính là Diệp Trân em nghe rõ chưa"

- "Tuấn Phương...mẹ biết con rất hận mẹ nhưng nghe mẹ nói một lần được không .con con...."

- "im đi..người đầu tiên khách"

- "con...mẹ xin con..lỗi ở mẹ ngày xưa đã bỏ rơi con, nghe mẹ một lần thôi được không??"

- "Tuấn Phương anh cho bà ấy một cơ hội đi, nghe em lần này thôi"

- "mẹ xin con, năm phút thôi cũng được mẹ xin con"

anh nhìn cô, cô nhìn anh..rất cuộc con tìm anh quá lớn so với lý trí gai góc kia. anh cô anh khẽ gạt đầu bất lực....ai bảo do tình yêu của anh quá lớn dẫm ra chẳng thể lạnh lùng từ chối cô được.

- "tôi chỉ còn ba phút cho bà..nói đi"

- "ôi mẹ cảm ơn con, cảm ơn con dâu"

- "đừng nhiều lời"

- "con..con có thể tha cho Vũ gia không?? ông ấy đã đi rồi giờ đây chỉ còn mẹ, bà hai và Khánh Trân thôi con, mẹ con con tha cho các em nhỏ được không?? chúng nó đã mất bố rồi danh tiếng, tiền bạc tất cả của Vũ gia cũng đã mất xin con hãy chừa lại con đường sống cuối cùng cho chúng ta, được không con Tuấn Phong, hãy nể tình chúng ta là mẹ con được không con??"

- "tôi chẳng có lý do gì để thương hại các người cả..ngày hôm nay bà đến cầu xin tôi tha cho họ vậy tại sao năm đó bà không làm vậy cho tôi?? hicc tất cả những người của Vũ gia và bà đều đáng chết"

- "mẹ xin lỗi nhưng con tha cho chúng đi con..mẹ sẽ nguyện làm tất cả để con tha cho chúng..mẹ xin con"

- "xin lỗi chúng ta không phải mẹ con..bà đang dùng sai cách xưng hô rồi."

- "Tuấn Phương mẹ xin con tha cho chúng một con đường cuối được không làm ơn xin con"

- "đã hết ba phút..cụ Vũ phu nhân mời"

- "con..Tuấn Phương"

anh lên xe đi thẳng bỏ lại hai người phụ nữ phía sau..cô chết lặng cô không ngờ anh lại phụ tình như vậy, dù sao bà ấy cũng là mẹ ruột của anh, là người đã sinh ra anh mà anh có cần phải phũ phàng thế không..

anh đi khuất con người thật của người đang xưng là mẹ ruột của anh lộ ra..ánh mắt gian xảo mà nhìn cô, không còn là người đàn bà yếu ớt vừa đây cầu xin con trai mình nữa mà là người đàn bà kiêu ngạo mang theo tà khí của một con rắn chúa....

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 28: Quá khứ lặp lại

- "đồ ngu"

nhà hai chữ dằng tặc cô Vũ phu nhân kiêu ngạo lên xe ra khỏi địa phận Mạc gia.

thất thần ngẩn ngơ vào nhà cô mới nhận ra cô đứng là đứa ngu đàn quá tin người..anh đã cố ý từ chối rồi mà cô còn khăng khăng bắt ép anh.

- "phu nhân từ nay đừng qua lại với người đàn bà đó nhé"

- "sao thế ạ??"

- "phu nhân không thấy sao.. khi ông chủ vừa đi bà ta đã lập tức rũ bỏ mặt nạ giả tạo mẹ con đầy thôi..người đàn bà đó rất gian trá phu nhân nhớ lời tôi nhé"

ngây người suy nghĩ về lời nói của bác quản gia cô cố nhớ lại về mặt của người đàn bà đó liền rung mình sồn da gà.

bác quản gia thờ dài ngồi xuống nhìn cô khuyên bảo..ngồi một lúc sau cuối cùng cô cũng thấu được những lời khuyên.

vâng vâng dạ dạ nhưng bác quản gia biết bản tính hiền lành cả tin đã ăn vào máu của cô..nếu muốn cô thực sự thay đổi thì cô phải ném thử một cú sốc lớn mới có thể tự nhận biết được mọi thứ là ảo hay thật.

tối muộn anh về nhà cô đã ngồi sẵn trong nhà ăn đợi anh về cùng ăn tối nhưng trái lại anh không gặp cô mà đi thẳng lên phòng.

cả bữa tối anh không hề xuống nhà, ngầm nghĩ đoán ra anh đang giận cô về chuyện hồi sáng..lòng nặng cô bỏ bữa ra ngoài vườn ngồi vì muốn thư thả đầu óc cô không muốn nghĩ nhiều vì càng nghĩ về nó thì lòng cô càng khó chịu hơn.

đêm muộn sương lạnh thấu bờ vai cô mới chịu vào nhà..lên phòng anh đã ngủ, ánh đèn ngủ huyền ảo chiếu mờ khuôn mặt nam tính cuốn hút của anh..ngồi nhìn anh thật lâu rồi cô cũng tự nói ra hết những suy nghĩ trong lòng...."anh giận em lắm à?? em không biết anh hận bà ấy nhiều như thế?? nhưng cũng đừng cố tỏ ra mạnh mẽ cứng rắn nữa khi ở cùng em hãy là chính anh được không, em không muốn anh coi em như một người lạ chứ không phải người vợ chung chăn gối với anh...và cũng đừng giận em nữa anh xa lánh em thế này có biết em đau lắm không?? em biết mình còn quá ngây ngô để đối trọng với những thứ khắc nghiệt trong cuộc sống của anh nhưng hãy tin em sẽ vì anh thay đổi cố gắng trở nên mạnh mẽ trưởng thành hơn..vì anh em sẽ làm được

em hứa...em yêu anh"...cô nén cảm xúc cô chui vào lòng anh cố gắng hít lấy hít để mùi hương cơ thể anh..

khoe miệng anh cong lên và anh hoàn toàn chưa ngủ..vờ cựa quậy ôm cô vào lòng siết chặt..cứ vậy cô cũng thiết đi trong lòng anh bên hơi thở ấm áp của anh.

sớm hôm sau không khí căng thẳng trong nhà như đã được hoá giải khắp nơi đều tràn ngập niềm vui hạnh phúc.

anh đến công ty cô cũng ngoan ngoãn ở nhà kiểm tra tình hình công ty bên Pháp suốt thời gian qua được anh ra tay giúp đỡ.

ngạc nhiên tốt độ cô không tin được thực sự không tin được công ty cô đã phát triển rất tốt hơn nữa còn được công nhận là công ty bất động sản uy tín chất lượng trong đất nước tình yêu nữa chứ.

cầm chiếc laptop chạy xuống nhà cô đi khoe với bác quản gia ngay lập tức..không giấu được sự vui mừng cô cười như khóc..nước mắt dàn dụa đến kinh.

thay đồ chuẩn bị xe cô muốn về ngoại báo tin mừng...xe chạy được một đoạn ra khỏi khu nhà cao cấp xe cô liền bị chặn bởi một người...

- "con dâu yêu quý của ta"

đúng vậy không ai khác chính là mẹ ruột của anh cựu Vũ phu nhân...cô vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi vì trong tay bà ta có cầm gậy chích điện..

- "bà..bà muốn gì??"

- "ta chỉ muốn nói chuyện với con thôi mà..chỉ muốn hiểu thêm về con dâu của mình thôi..đi cùng ta nhé con dâu nhỏ"

- "xin lỗi...tôi có chút việc rồi"

- "con nhìn xem đến cả tài xế cũng đã lịm liệt còn ai có thể lái xe được.."

cô quay lên đứng như bà ta nói bác tài xế đã bị người của bà ta chích điện ngắt lịm..chân tay cô run bần bật nhưng cô lại cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi vì đã hứa với anh và cũng đã nghe bác quản gia nói sơ qua về người đàn bà đáng sợ trước mặt.

- "bà...rốt cuộc bà muốn gì??"

- "đi cùng ta nào con dâu"

- "tôi không đi..nếu bà muốn nói gì thì nói luôn đi đừng vòng vo nữa"

- "được...đây là con nói đấy nhé"

- "ừm..ừm"

từ phía sau cô bị bịt miệng hít phải thứ gì đó rồi cũng lịm dần trong tay người phía sau..

xe lăn bánh cô được đưa đến một hàng hoang..sau hai tiếng ngủ mê cô cũng tỉnh dậy..mọi thứ mơ hồ cảnh tượng nhà hoang tay chân bị chói miệng bịt khăn một lần nữa xảy ra với cô, nhớ lại lần trước cô vẫn sợ hãi nhưng lần này khác vì trước mắt cô có rất nhiều dụng cụ dùng để tra tấn tù nhân như trên phim ảnh..

mặt cô tái xanh hai tay cố gắng cựa quậy di chuyển để nói lỏng sợi dây nhưng vô dụng vì sợi dây được thắt quá chặt..

\*cạch cạch cạch.....\* tiếng gậy cao gót mỗi lúc một rõ..nhớ lại người đàn bà đáng sợ kia cô càng sợ hãi hơn..bóng người đã hiện rõ không ai khác chính là Vũ phu nhân..

- "tỉnh rồi hả cừu non"

- "rốt cuộc bà muốn gì?? tại sao lại bắt tôi??"

- "ta muốn gì à?? phải nói sao nhii?? tóm gọn là ta muốn dùng con để tóm được thằng con của ta vậy thôi"

- "người mẹ độc ác trong truyền thuyết đúng là có thật"

- "quá khen"

- "rồi bà sẽ không được như bà mong muốn đâu"

- "để rồi xem..muốn cá cược với ta không?? thử xem sao nhé"

\*xoạc...\* chiếc áo phong mỏng của cô bị xé không thương tiếc..chiếc áo lót màu đỏ lộ ra, cắn chặt môi xấu hổ và tức giận cô cắn chặt tới mức môi rách

rỉ máu..

\*tách\* bộ dạng loang lỗ đáng thương của cô bị bà ta chụp lại, dơ chiếc điện thoại ra trước mặt cô cô thất kinh cầu xin bà ta ngay hối hả vì người bà ta chuẩn bị gửi bức ảnh đó là anh..hình ảnh bản thù này có chết cô cũng không thể để anh thấy được..nếu anh thấy thì đồng nghĩa với việc cô sẽ không dám đối diện với anh suốt phần đời còn lại.

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 29: Usb

\*ting\* tin nhắn được gửi đến điện thoại anh..ngay lúc này công ty đang có cuộc họp nên anh không để ý tới điện thoại và cũng vì một phần tin nhắn là từ số lạ.

- "chủ tịch lần ký kết với công ty Nam Triệu này theo chúng tôi nghĩ sẽ rất có lợi cho chúng ta"

- "theo cậu sẽ có lợi gì??"

- "dạ hợp đồng này trị giá hơn 20 tỷ cho nên khi chúng ta hoàn thiện tất cả theo đúng yêu cầu của đối tác và mục đích chính thì chúng ta sẽ có thêm uy tín trong ngành và con số chúng ta được bỏ túi cũng sẽ rơi vào khoảng 30 tỷ ạ"

- "nếu tôi không đồng ý thì sao??"

- "dạ tôi cũng biết mọi quyết định là ở chủ tịch tôi chỉ muốn báo cáo thôi ạ..mời chủ tịch đưa ra quyết định"

anh ngẫm nghĩ nhìn bản hợp đồng trước mặt một lúc rồi mới nhẹ gật đầu...nhắm được cái gật đầu của anh cả đám nhân viên cấp cao thở nhẹ nhõm vì họ cũng mong muốn bản hợp đồng quý giá này.

- "sắp xếp cuộc hẹn với công ty Nam Triệu"

- "vâng thưa sếp"

- "tan họp"

anh bước đi không quên cầm theo chiếc điện thoại kiểm tra tin nhắn..chưa kịp đọc tin nhắn đã bị chặn bởi cuộc gọi đến từ nhà..nhắn mày anh trả lời điện thoại lạnh lùng.

- "nói"

- "ông chủ...không hay rồi...phu..phu nhân bị bắt cóc rồi"

- "nói lại"

- "dạ phu nhân bị...bị bắt cóc rồi ạ"

- "tôi nói cho các người biết...một canh giờ nữa không có thông tin của cô ấy các người biết hậu quả rồi đấy"

\*tút tut tut\* cái dập máy bức bối...anh đã mất kiên nhẫn bàn tay cuộn chặt gần như sắp bóp nát chiếc điện thoại trên tay...nhìn lại tin nhắn anh kiểm tra tin nhắn..

cả người anh đơ hần chết lặng..phóng to bức ảnh lên anh thật sự không dám tin rằng người con gái trong ảnh là cô...cô vợ bé bỏng ngây thơ của anh.

bước chân nặng trĩu về phòng làm việc hai bờ vai như có hai ngọn núi đè lên đầy áp lực...

vừa bước vào phòng làm việc chiếc điện thoại trên tay liền bị anh ném mạnh vào cửa kính..chiếc điện thoại đời mới nhất vỡ tan rơi nhẹ xuống sàn.

ngồi vào bàn làm việc anh vò đầu bứt tóc nghĩ về cô trong bức ảnh...mọi thứ trên bàn đều bị anh gạt xuống đất, những tệp tài liệu lộn xộn mỗi chỗ một tờ..

- "Tú Bằng"



gọi tên cô tìm anh đau thất lại, mọi thứ đối với anh lúc này chỉ toàn là thứ chường mắt vô dụng vì đầu anh còn tồn tại người con gái tên Lưu Tú Băng.

ở một nơi nào đó tại căn nhà hoang cô đang khóc thét vì bức ảnh đã được gửi đi...hai bàn tay cào cào lấy nhau, cổ tay cô sưng đỏ vì cọ sát chiếc dây thừng.

nụ cười thỏa mãn của cự Vũ phu nhân càng khiến cô ghê dợn và tức giận..

cô hiện tại chỉ ước có thể giết chết người đàn bà độc ác trước mặt để thỏa cơn giận dữ.

- "sao thế con dâu yêu quý...muốn nói gì à?? hay con đang thăm chửi rửa ta vì bức ảnh"

một cái lờ sắc lẹm dán lên người bà ta..đúng như bà ta nói..cô đang thăm chửi rửa bà ta..

- "cắt cái mắt của mày đi đồ đàn"

- "tôi không cắt đấy đồ phù thủy độc ác xấu xí"

- "mẹ cho mày nói lại lần nữa"

- "bà điếc à...đồ phù thủy độc ác"

- "cứng nhĩ...xem ra cô con dâu ngoan hiền như lời đồn đã thay đổi thành cô công chúa đả nữ rồi..cũng hay..mạnh mẽ như vậy mới thú vị chứ"

- "xin lỗi tôi không còn là công chúa nữa vì tôi đã trở thành hoàng hậu từ lâu rồi"

- "được thôi mày muốn thành gì cũng được mặc xác mày nhưng tao có một trò muốn mày làm nhân vật chính đây bé yêu"

- "bà muốn gì??"

- "muốn gì ấy hả?? ta muốn con trở lên xinh đẹp hơn trong mắt mọi người"

- "ý bà là gì?? rốt cuộc bà định làm gì??"

- "chơi trò chơi cảm giác mạnh thôi mà sao phải căng thế"

- "hà rốt cuộc bà muốn gì hả??"

- "bình tĩnh đi mày nói hơi nhiều rồi đấy con ranh"

\*xoạc\* chiếc áo cô bị xé rách thành hai mảnh rơi xuống chỉ còn lại chiếc áo lót quyn rũ.

cự Vũ phu nhân quay đi trong tay vẫn cầm mảnh áo của cô..

khi quay lại bà ta cầm chiếc máy quay, chai nhựa nhỏ và chiếc bật lửa..ánh mắt gian tà nụ cười đáng sợ khiến cô rùng mình nổi da gà..

- "cùng bắt đầu nhé"

- "không dùng mà"

tiếng la hét chói tai pha lẫn cùng nụ cười đáng sợ vang vọng được thu hết vào chiếc máy quay..

tại lâu đài Mạc gia một người đàn ông đang điên cuồng tìm mọi cách để biết thông tin tình hình của cô hiện tại..

đã hơn một canh giờ trôi đi nhưng anh chỉ nhận được tin cô là do cự Vũ phu nhân bắt đi..đây cũng không nằm ngoài dự đoán của anh vì anh biết bà ta chẳng phải người tốt đẹp gì cho nên khi có cơ hội bà ta sẽ ra tay lập tức..

tất cả các khu vực mọi góc ngách trong thành và ngoài thành phố đều được người của anh lục tung nhưng kết quả vẫn chỉ là con số 0.

người làm và bác quản gia ai nấy đều sợ run người từ khi anh trở về với con thịnh nộ...mọi thứ anh đi qua đều bị anh hủy hoại tàn nhẫn..đến cả chiếc bình cô được anh nâng niu suốt 5 năm qua cũng bị anh đập vỡ không thương tiếc.

- "ông chủ..có người gửi cái này đến cho ông chủ"

- "mang vào đây"

cửa phòng cô được mở ra...cảnh tượng khốc liệt trước mắt bác quản gia thật kinh khủng...bác quản gia chăm anh từ khi anh 12 tuổi nhưng chưa từng thấy cơn giận nào lớn đến mức có thể gây sát thương như thế này...nuốt nước bọt hai tay run run đặt phong thư xuống bàn rồi nhanh chóng chuẩn bị ra ngoài vì sợ sẽ có điều không hay xảy ra với mình.

ké nát phong thư thứ anh nhận được là chiếc USB.. thờ một hơi dài anh đứng dậy tìm máy tính cắm chiếc USB vào... vài giây đầu tiên cả mặt anh đã tối sầm đen xì...hai con mắt đỏ rực lửa...dập máy tính, thứ anh thấy thật sự đã đánh thức con thú đáng sợ trong anh....

một lần nữa căn phòng đã bị một con thịnh nộ càn quét giữ dội...

- "5 tỷ 5 phút để có mặt tại nhà tôi"

anh gọi điện ra lệnh cho ai đó...nhìn lại bức tranh anh đã vẽ trộm cô khi ngủ lòng anh đau buốt..ôm bức tranh anh tự trách bản thân không thể làm gì được lúc này...hy vọng cuối cùng của anh chỉ còn người đó...nếu người đó cũng không làm được thì cả đời này anh sẽ mất cô mãi mãi..

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 30: Bị huỷ hoại

năm phút sau tại công lâu đài một chiếc siêu xe Ferrari rầm ga chờ hai cánh cổng mở ra..một người đàn ông cao ráo điển trai với mái tóc vàng đôi mắt xanh ngọc cuốn hút phóng thẳng vào sân lâu đài căng thẳng....

- "cậu Will cậu mới đến"

- "lão ma vương đâu??"

- "ông chủ đang ở trên phòng bên tay phải ạ"

mau chóng chạy lên tìm anh...sững người trước cửa phòng nhìn vào bên trong căn phòng tan nát.

nhìn anh đang mãi miết ngắm nhìn bức tranh Will liền hiểu ra vấn đề..

- "Tuấn Phương cậu nói đi tôi sẽ làm thứ"

- "xem đi"

theo mắt anh nhìn chiếc máy tính dưới sàn..ngó qua thấy đoạn clip đang xem dở dừng lại trên màn hình là cô gái đang khóc cùng với những nốt đỏ cháy ghê dợn..

nhấp nút tua lại từ đầu đoạn clip mỗi giây mỗi phút trôi qua sắc mặt Will cũng đen sầm lại chẳng kém anh..

< - "chào con trai yêu quý của ta...chắc hẳn khi con xem clip này con sẽ giống như một con thú nổi điên vì thấy con mồi của mình bị kẻ khác cướp lấy rồi đùa dõn..ta đã từng xuống nước với con rồi nhưng con lại không biết ý dăm ra cô con dâu của ta phải chịu cực thay con."

- "đừng mà tôi xin bà đừng làm vậy đừng mà dừng lại đi"

- "ta sẽ làm con trở lên xinh đẹp hơn con yêu à"

- "aaaaaaaaaaaa"

- "sẽ nhẹ thôi con yêu không hề đau đớn một chút nào cả đâu con dâu xinh đẹp của ta"

từng giọt, từng giọt axit chảy từ ống hút thủy tinh rơi xuống gò má hồng hào căng mịn của cô...sự đối chọi da thịt từ axit như thấm cả vào tim gan cô đau rát khủng khiếp...những giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống va chạm với những mảng cháy bỏng càng khiến con đau tăng lên gấp bội.

- "ta nói con sẽ xinh đẹp hơn mà đúng không?? Tuấn Phương con xem vợ con bây giờ rất đẹp đúng không?? mẹ nói con nghe này....nếu con muốn giải cứu khuôn mặt xinh đẹp đang bị tàn phá kia thì hãy chuẩn bị 200 tỷ và khôi phục lại tập đoàn của Vũ gia trở lại như ban đầu....ta cho nói cho con biết mỗi giây mỗi phút mỗi ngày con chậm ngày nào ta sẽ biến khuôn mặt trở lên xinh đẹp hơn nữa và con sẽ là người được thấy cảnh vợ mình đau đớn như thế nào....và chúc con sớm tìm được đến đây"

nụ cười man dợ vang lên bên trong căn nhà hoang một người khóc một người cười hai âm thanh hoà trộn thật ghê tai... >

kết thúc đoạn clip thần kinh Will như đang treo lơ lửng trên mây...bản thân cậu cũng không thể tin nổi chuyện mình vừa chứng kiến trong đoạn clip.

ngước lên nhìn anh với đôi mắt giận dữ cậu lúc này cũng mơ hồ không biết anh sẽ giải quyết như thế nào...và anh sẽ tìm ra cô bằng cách nào...

- "chết tiết....bà ta to gan thật...thật muốn chết rồi mà"

bàn tay anh cuộn chặt đặt bức tranh xuống thở một hơi dài rồi nhìn Will khó chịu...

- "xác định vị trí được cập nhật của USB"

ngơ ngơ nhìn anh rồi nhìn chiếc USB cậu mới hiểu việc mình phải làm lúc này...

mằm mò chăm chú lao đầu vào máy tính mười ngón tay cậu di chuyển linh hoạt...các thông số hiện lên chẳng chịt hoa mắt...

không khí trong căn phòng căng thẳng hồi hộp chờ đợi kết quả..

- "mẹ kiếp"

tiếng chửi thề của Will vang lên chứng tỏ cậu đang tức giận, bản thân cậu là người lịch sự lễ phép...tuy hai mươi mấy năm nay nhưng để nói đến chửi thề thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay vì cậu là người cực kỳ thận trọng việc ăn nói từng câu từng chữ nên hay không nên nói ra.

- "muốn ăn tao hả...không có cửa đâu"

- "chuyện gì??"

- "có một tên hacker khác"

- "thế nào??"

- "không tồi nhưng chưa là gì với tôi"

- "làm nhanh gọn"

trong khi tại lâu đài đang căng thẳng lục lọi máy tính thì ở căn nhà hoang cô đang phải vật lộn với nỗi đau thấu xương đau tận tim gan tất cả trong cô như ngọn núi lửa bên trong là nham thạch đang chờ bùng nổ.

một bên má cô đã bị 4 giọt axit tàn phá bỏng loang lỗ tạo thành mảng to đỏ đỏ máu r rỉ cùng với nhiều vết da mỏng bong chóc đáng sợ.

- "chà con dâu của mẹ xinh quá...nghỉ ngơi chút đi nát mẹ quay lại thăm con nhé...ừmmm cưng lắm đấy nhé"

- "đồ độc ác, đồ khôn kiếp, đồ chết tiết bà đi chết đi mụ phù thủy..tôi hận bà"

- "muốn chơi nữa hả con ranh"

\*bóp\* cái tát đau điếng giáng xuống mặt cô...một bên má còn lại sưng lên hẳn rồi bàn tay người đàn bà độc ác...đã cạy nước mắt cô hể rồi...đôi mắt khô cằn đuôi mắt vẫn lấp lánh giọt nước mắt cuối cùng...cả mặt sưng vù đỏ chót.

thoáng chốc màn đêm buông xuống cô không thể nào chớp mắt nổi vì lo sợ và nhớ anh. một mình ở trong căn nhà hoang đơn độc lạnh lẽo gió đêm.

\_\_\_còn\_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 31: Kế hoạch giải cứu

với chiếc USB một người tài giỏi siêu cấp như Will mà cũng phải mằm mò suốt đêm...tên hacker quấy phá cậu cũng được tiền biệt nhanh chóng..vấn đề quan trọng ở chiếc USB chính là nó được tạo một lớp phòng vệ tránh kẻ xâm nhập vào lõi trong dữ liệu.

ba giờ sáng hai con mắt Will thâm quầng như gấu trúc già, hai bàn mặt rã rời như sắp rụng hết các ngón, bụng đói meo đánh trống bệu tình nhưng cậu vẫn không dám ho he kêu than nửa câu vì cậu biết tình hình lúc này không thể ăn uống bỏ mặc cô ở lại lâu hơn được.

- "Thành Công Rồi"

ba chữ vang lên to rõ thể hiện sự vui mừng, hai con mắt Will sáng rực lấp lánh nhìn về phía anh...cơ mặt anh dần giãn ra thoải mái nhưng vẫn thể hiện rõ khí chất lạnh băng chết chóc.

- "vị trí cụ thể"

- "không nhận rõ vị trí cụ thể nơi đó gần như không có sóng nhưng vị trí bao quanh là ở ngoại ô thành phố...tôi đoán không nhầm thì có vẻ là gần biển vì nghe rõ âm thanh trong clip thì có thể nghe được tiếng gió mạnh và sóng đập"

anh gạt đầu nhẹ trí não anh bắt đầu suy nghĩ...bên ngoài thành phố, gần biển, sóng điện kém....

ngồi dưới sàn Will cũng đắm đắm suy nghĩ vị trí.

đứng dậy cầm theo bức tranh anh lảng lảng ra khỏi phòng...nhìn theo bóng anh khuất dần Will cũng biết anh đã suy ra vị trí và cách giải quyết nếu không anh sẽ không bỏ đi khi nước sôi lửa bỏng như lúc này.

về phòng mình nhìn bức tranh một hồi sờ nhẹ lên người con gái trong tranh đặt nhẹ bức tranh xuống giường mở hai cánh tủ ra gạt hết quần áo một cánh cửa xuất hiện...nhận diện khuôn mặt anh cánh cửa mở ra một cảnh tượng xa hoa bậc nhất lấp lánh lấp lánh của những thỏi vàng và kim cương chồng chất nhiều vô vãn.

thật khó để tượng tưởng nổi đằng sau một chiếc tủ quần áo lại là nơi có giá trị bạc tỷ mà muôn người ngoài kia mong ước.

đứng giữa căn phòng nhỏ xung quanh chỉ toàn tiền, vàng, kim cương nhưng anh lại chẳng mấy vui vẻ vì lí do anh vào đây là vì người vợ bé nhỏ của anh.

- "có thể giải quyết bằng cách khác mà Tuấn Phương"

- "ra ngoài"

- "không...cậu không thể giao tiền cho mẹ ta được...chúng ta sẽ nghĩ cách để cứu tiểu Băng"

- "tôi nói cậu ra ngoài"

- "không được"

- "cầm số tiền này rồi rút mau"

ném cọc tiền dollars cho Will anh tức giận quát lớn...cũng mau Will là người bạn duy nhất cùng anh vượt qua mọi khó khăn vui buồn nếu không đã bị anh tặng cho viên đạn và con thịnh nộ rồi.

hít một hơi thật sâu anh lấy đủ 200 tỷ ra ngoài...Will đứng ngoài cửa chỉ biết lặng thinh bất lực với quyết định của anh.

cởi bỏ bộ vest lịch lãm phong độ anh khoác trên người bộ đồ gia và chiếc áo chống đạn không thể thiếu cho cuộc chiến sắp tới..

- "phong toả khắp thành phố"

- "được..tôi sẽ cho phong toả sang thành phố bên nữa"

- "bắt đầu đi"

- "được..cậu đi một mình liệu có ổn không??"

- "đừng quên tôi là ai"

- "tôi hiểu rồi...chúc may mắn"

lần này anh không đi siêu xe thường ngày hay đi lại mà anh chọn chiếc xe Cadillac có lớp kính chống pháo đạn tốt nhất.

tuy là đêm khuya nhưng tác phong làm việc của Will rất tốt...tất cả người của cậu đều được huy động rải rác khắp thành phố.

lái xe nhanh chóng về con đường năm xưa...đã bao lâu rồi anh không trở lại con đường ấy, ký ức tuổi thơ ulla về nhưng lại được xếp vào mục thù hận trong anh.

tại căn nhà hoang, tưởng đêm rồi sẽ được yên ổn nhưng lại chẳng yên bình như cô nghĩ...tiếng giày cao gót vang lên một bóng hình chữ S dần hiện rõ ra ngoài ánh sáng.

- "công nhận mày xinh đẹp hơn rồi đấy Tú Băng"

- "mẹ kế con chồng cùng bắt tay à cũng được đấy"

bóng hình khuất đi Vũ Khánh Trân xuất hiện vẫn là dáng vẻ một cô tiểu thư kiêu ngạo khinh người.

- "tao chỉ muốn đến hỏi thăm mày thôi cục cưng...mày cũng biết chuyện này tao không lên lộ diện mà đúng không..có người thì phải biết lợi dụng đúng lúc

chứ nhỉ"

- "ăn trong bóng tối....hèn mọn"

- "tao nói cho mày biết...chỉ vì mày mà tao đã mất tất cả..gia đình tao, tình yêu của tao, danh dự của tao....tất cả là tại mày, chính mày con ranh con ạ"

- "đồ của ai trước sau gì vẫn sẽ là của người đấy..cho dù kẻ trộm, kẻ cắp cũng chẳng thể mang đi mãi được"

- "mày ăn phải gan trời hả con ranh...hay là vẫn chưa thoả mãn với cái dung nhan đẹp đẽ này...có cần tao rạch cho vài đường bên má còn lại thì xinh lắm đấy nhá"

- "mày chỉ được cái ganh tỵ với người khác là giỏi...tao khinh"

nhỏ nước bọt xuống đôi giày hiệu cao cấp ả ta cô thật sự khinh miệt loại người chỉ biết đố kị với người khác mà không tự mình cố gắng..

mặt Khánh Trân đỏ bừng bừng như sắp bốc cháy..hai tay cuộn chặt không thể kiềm chế nổi sự tức giận ả không nung tay liền cầm con dao rạch hai đường chéo bên má còn lại của cô...máu dần rỉ ra nhiều một nhiều chảy xuống, đau rất không kém axit đốt cô gào ầm lên dưới sự thích thú của ả ta.

- "đau quá...bỏ ra, bỏ tao ra....đau quá....."

- "phải thế này chứ...xem mày còn dám lên mặt với tao nữa không"

- "mày điên rồi...đau quá"

- "đúng tao điên rồi..tao điên vì chúng mày từ lâu rồi"

máu chảy xuống cổ một đường màu đỏ tanh nồng.

giờ đây cả khuôn mặt cô không khác gì con quái vật xấu xí đáng sợ bị cô lập..

nụ cười như hoá điên của Khánh Trân mỗi lúc một kỳ lạ, quay đi nhưng nụ cười man dại đó vẫn vang vọng khắp xung quanh..trở lại một mình cô trống trải với con đau buốt khó chịu.

\_\_\_ còn \_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32: Về nhà

sau nửa canh giờ phóng xe xuyên màn đêm tối mịt anh cũng đã đến được căn nhà hoang...xung quanh nơi đây hoang vu vắng lạnh cộng thêm rất ít người ở...đi một đoạn may ra mới thấy một căn nhà nhỏ.

đi bộ sâu vào vài trăm mét ngôi nhà hoang nhỏ hiện dần rõ trước mắt anh..trước nhà có một bóng đèn nhỏ mờ mờ vì đã cũ bẩn..

nhẹ nhàng từng bước từng bước đi sâu vào trong, bảo vệ đi đi lại lại xung quanh ngôi nhà nhưng lại chẳng hề phát hiện ra đến kia anh lên tiếng...

- "đến rồi"

- "ai đấy...là người nào mau ra đây"

- "người giao hẹn"

- "được...đi theo tôi"

người bảo vệ đi được chục mét anh mới bắt đầu lộ diện với chiếc vali đi theo vào trong.

bên trong nhà hoang những bóng đèn lấp ló mờ ảo nhưng cũng đủ để anh thấy rõ cô trong bộ dạng đáng thương giữa nhà.

nhìn cô lòng anh đau thắt nắm chặt chiếc vali cố gắng kìm chế cơn thịnh nộ vì an toàn của cô.

trước mặt anh là người đàn bà sinh ra anh, một dáng vẻ kiêu ngạo khinh bỉ nhìn anh..đảo mắt qua anh một vòng bà ta mới nhếch mép lên tiếng...

- "cũng nhanh nhĩ con trai"
- "đừng nhiều lời"
- "được thôi...200 tỷ mẹ yêu cầu sao rồi??"
- "đang trong tay tôi đây...nhưng tôi muốn gặp cô ấy một chút"
- "được thôi...mời"

đi về phía cô, từng bước chân nhẹ nhàng nhưng đằng sau những cử chỉ ấy lại là một thế giới khó ai đoán được..

quỳ gối xuống nhìn cô thương xót, thay bao tay vệ sinh sờ nhẹ lên khuôn mặt tan nát của cô bàn tay anh run run vì nó quá kinh khủng.

mở mắt nước mắt trực trào rơi lã chã vì thấy anh...cô muốn nhào lấy ôm anh thật chặt nhưng lại không thể một phần vì tay cô đang bị chói, một phần vì khuôn mặt cô lúc này.

- "anh...sao anh đến muộn vậy??"
- "anh xin lỗi...anh đến rồi..có anh ở đây rồi..chúng ta sẽ về nhà sớm thôi, ngoan nín đi anh thương"
- "em sợ"
- "không sao..có anh ở đây rồi...ngủ đi, ngoan em sẽ được về nhà"

tiêm nhẹ thuốc ngủ vào cổ cô anh ôm lấy cô vỗ về che chở...

cởi chói cho cô anh đặt nhẹ cô xuống sàn vì anh biết cả người cô đã mệt mỏi vì phải ngồi mãi một tư thế rồi.

vài giây trước vừa dịu dàng với cô mà giây sau quay ra anh đã trở lại là con người lạnh lùng khó gần.

- "sao rồi??"
- "tiền đây"
- "đủ không thể con trai ngoan"
- "có chuyện gì thế đi.....ơ anh..anh Tuấn Phuong"

đột nhiên không biết từ xó xỉnh nào Khánh Trân bước ra nhìn thấy anh ả ta thất kinh hoảng hốt chân tay run rẩy.

- "bà có thể kiểm tra"
- "được được rồi...mẹ biết con trai mẹ là người có uy tín nên không cần kiểm tra đâu"
- "Tuấn Phuong à...chuyện này..chuyện này em vô tội...em không liên quan gì cả...anh...anh phải tin em"
- "tôi không mù"
- "thôi thôi xong rồi con có thể đi được rồi..à còn con dâu nữa có thể đi được rồi"
- "à lâu rồi chúng ta không uống với nhau..không biết chúng ta có thể uống một ly với nhau không Khánh Trân"
- "thật...thật ả??...được được chứ ả"
- "ấy chết...tôi để quên rượu ở xe mất rồi...ở đây tôi chỉ có hai lúp rượu nhỏ mang sẵn này không biết....."
- "được được mà anh...gì cũng được hết chỉ cần được anh mời em chấp nhận tất cả"
- "vậy mời em"

anh rút hai lúp rượu nhỏ ra đưa cho ả ta một lúp vui vẻ mời ả như trước đây chẳng có chuyện gì xảy ra..ả cũng chẳng đắn đo mà nhận lấy lúp rượu tu cái ực nhẹ nhàng..

\*choang\* chiếc lúp nhỏ trên tay ả rơi xuống đánh thép mảnh tình bắn tung..ngã quỵ trợn trừng mắt nhìn anh ngạc nhiên...hai bàn tay cào cấu lấy cổ khó chịu...

cự Vũ phu nhân nhìn ả khó hiểu rồi lại nhìn lúp rượu trong tay anh chưa uống...tiếng Khánh Trân rên rỉ đau khổ dưới sàn làm bà ta sợ hãi rùng

mình...miệng ả sùi bọt pha lẫn máu đỏ, cổ ả bóng rât vì thứ ả uống không phải rượu mà là axit...quần quai vài phút rồi ả rồi chết vì bóng nội tạng nghiêm trọng..ả chết mà mắt vẫn mở to tròn thẳng lên trần nhà ghê dợn.

- "mẹ"
  - "không...không mày muốn gì?...đứng lại đứng lại gần tao...mày muốn gì?"
  - "con đâu có làm gì mẹ?"
  - "đứng yên đó..đứng lại gần tao..tao nói mày đứng yên đó"
  - "vợ con bây giờ cũng rất xinh đẹp...con cũng muốn mẹ xinh đẹp không kém vợ con thôi mà sao mẹ sợ vậy...con đâu có ăn thịt mẹ đâu"
- bước chân anh mỗi lúc một gần bà ta...sợ hãi bà ta quay đầu chạy nhưng lại chẳng có đường chạy vì tất cả các cửa các lối thoát đều đã bị Will bao vây.
- quỳ gối van xin anh rồi rít nhưng sắc mặt anh càng hứng thú hơn...nhếch mép nhìn mẹ đẻ dưới chân anh lạnh lùng cất tiếng.
- "sao khi cô ấy van xin bà như thế này mà bà không nhủ lòng thương?? giờ hãy đặt bà vào vị trí của cô ấy ắc hẳn bà sẽ biết rõ tâm can cố ấy khi đó như thế nào"
  - "đừng mà...mẹ xin con mẹ biết lỗi của mẹ rồi đừng làm vậy mẹ xin con đấy Tuấn Phương mẹ xin con một lần cuối này thôi...."
  - "xin lỗi chúng ta không phải mẹ con...tôi đã biết tất cả rồi..chỉ vì muốn giàu có mà bà dám bỏ mặc con mình trao trộm lấy con của người khác...tất cả những việc khi tôi còn ở Vũ gia đều là kế hoạch của bà...đến một ngày bà biết tôi đã tìm được bố mẹ ruột thì bà mới đòi tiền nuôi dưỡng từ họ...năm lần bảy lượt họ đã cho bà số tiền khổng lồ nhưng vẫn không thỏa mãn lòng tham không đáy của bà...cuối cùng chỉ vì tiền mà bà nhẫn tâm cướp đi mạng sống của họ.....còn ngày hôm nay một lần nữa bà động đến người thân của tôi một cách tàn độc vậy thì tất cả...tất cả đều phải một mình bà trả giá."
  - "không...aaaaaa"

sự tức giận của anh đã lên tới đỉnh điểm chiếc lúp đựng axit trong tay anh được chút sạch lên mặt bà ta...cả khuôn mặt bà ta dần bị đốt cháy những mảng thịt đỏ chót lộ ra đáng sợ...

- "về nhà thôi tiểu Băng"
- bé cô quay đi..ra đến cửa Will liền xông xáo bên cạnh anh một mực khẳng định sẽ đích thân bà xã cậu giúp cô lấy lại dung mạo xinh đẹp như xưa.
- "phóng hoả"
  - "được"

đợi đến khi anh và cô khởi đi một lúc Will lập tức cho phóng hoả toàn bộ căn nhà hoang .trong đêm tối ngọn lửa bùng lên sáng rực cả bầu trời...chẳng mấy chốc cả căn nhà hoang và người đàn bà độc ác đó bị thiêu huỷ gọn gàng..

trên đường về lâu đài lòng anh không yên được vài phút anh lại ngoái nhìn cô một lần..càng nhìn cô tim anh càng đau hơn anh càng cảm thấy bản thân có lỗi với cô hơn....

trở về lâu đài không hiểu thế nào mà tất cả mọi người trong nhà đều ra tận cổng đón hai người...tuy khuôn mặt cô được anh áp nhẹ vào người ý muốn giấu đi nhưng bác quản gia đã tinh mắt nhìn ra vết bỏng, mắt bác rung rung thương cô nhưng vẫn cố kìm lòng vì bên cạnh cô đã có anh, cô đã trở về nhà với mọi người.....

\_\_còn\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 33: Tinh thần

đặt nhẹ cô xuống giường vuốt mái tóc rối xù âu yếm..cô gãi dưới thân anh đang êm ái trong giấc thật bình yên.

lấy chậu nước ấm nhỏ tinh chất hoa hồng yêu thích của cô vào nhẹ nhàng thấm khăn mặt dịu dàng lau người cho cô..sự dịu dàng của anh khác đến lạ thường.

chiếc áo lót còn lại trên người cô cũng được anh cời ra thật nhẹ nhàng, đôi gò bồng xinh xắn hiện rõ trước mắt anh, thứ cảm xúc gì đó trong anh chỗi dậy

nhưng lại được anh gìm xuống vì anh biết đây không phải lúc để nghĩ đến chuyện đó.

bàn tay anh đưa đi đưa lại lau sạch cơ thể cô, lấy bộ váy ngủ anh mặc cho cô, nhìn cô bé nhỏ anh càng muốn bảo vệ hơn..kể cả việc ép cô mãi mãi ở một nơi an toàn thì nhất định anh sẽ làm để cô được bình yên bên anh.

cả đêm anh không ngủ chỉ mãi trông cô ngủ và làm việc bỏ quên ở công ty..cả đêm có lúc cô nói mớ chân tay múa loạn như gặp ác mộng vẫn bị ám ảnh chuyện kinh khủng vừa xảy ra...sớm hôm sau cô tỉnh dậy cả người mệt mỏi khó chịu..bất gặp cô tỉnh dậy anh vội vã đỡ lấy cô hỏi han..

nhìn anh quan tâm cô thế này càng khiến cô tủi thân hơn, cúi mặt buồn tủi hai tay cô lú nhú đan xen bối rối bật khóc nức nở...

- "sao anh không bỏ em?? em không còn như ngày xưa nữa rồi...sao anh còn tốt với em vậy"

- "anh sẽ không bỏ em, nhất định sẽ không"

- "khuôn mặt em...Tuấn Phương này..nếu anh muốn ly hôn em sẽ đồng ý, em sẽ giải thoát cho anh...em không muốn anh bị dày vò bởi một con quái vật như em"

- "nghe này..em không phải quái vật, em cũng không xấu xí chỉ là tạm thời em hoá trang thành con người khác thôi..chỉ một thời gian này thôi anh nhất định sẽ mang em trở lại được chứ tiểu Băng"

- "anh không sợ em sao??"

- "không..ngược lại anh càng yêu em hơn....thôi nào ngủ tiếp đi bé con của anh"

nghe lời dỗ ngọt của anh cô ngoan ngoãn nghe lời nằm xuống tiếp tục giấc mơ đang còn dang dở...

lòng anh như nặng thêm bởi sự tủi thân của cô, một cô gái luôn tự tin với ngoại hình của mình bây giờ lại tủi thân vì nó.

sớm trưa cô tỉnh dậy anh không có ở trong phòng nữa..nhẹ nhàng từng bước vào nhà tắm nhìn chính bản thân trong gương cô sốc tốt độ, cô không nghĩ khuôn mặt cô lại đáng sợ đến mức này..trước khi soi gương cô chỉ tưởng tượng được khuôn mặt mình sẽ rất xấu vì đã bị tàn phá nhưng không đến nỗi như sự thật trước mặt..

- "phu nhân...cô đâu rồi"

bác quản gia lên phòng tìm cô nhưng ngóc ngang ngó dọc lại chẳng thấy cô đâu...nghe tiếng bác quản gia gọi nhưng vẫn không thể phá vỡ sự bàng hoàng của cô lúc này..

- "phu nhân...phu nhân"

- "tôi ở trong này"

- "phu nhân...ôi cô khóc sao?? có chuyện gì sao phu nhân??"

- "tại sao?? có phải tôi rất đáng sợ không?? làm ơn hãy nói đây chỉ là giấc mơ đi làm ơn"

- "phu nhân cô bình tĩnh đi chúng ta xuống nhà đi có người đến gặp cô đấy phu nhân...nghe tôi nào hãy bình tĩnh lại ngoan nghe lời tôi nào phu nhân"

- "làm ơn hãy nói đây là mơ đi bác hãy đánh thức tôi dậy đi làm ơn"

- "tiểu Băng..bác đi ra ngoài đi để cô ấy cho tôi"

- "dạ ông chủ"

anh bước vào với bộ dạng ngây ngốc trên tay còn một số giấy tờ gì đó nhìn cô...nhìn thấy anh cô càng sợ hãi bản thân mình hơn...lùi lại không muốn gần anh cô sợ cô sẽ khiến anh kinh tởm cô, cô sợ tờ giấy trên tay anh là giấy ly hôn..

- "anh"

- "Tú Băng lại đây"

- "không em xấu xí lắm, em...em..em không xứng"

- "không xấu xí, em hoàn toàn xứng đáng...nào lại đây anh đưa em đi gặp một người"

- "anh đừng dối em nữa được không...bản thân em khi nhìn vào gương cũng tự thấy được em hoàn toàn là con quái vật đáng sợ"

- "anh đã dối em bao giờ chưa..chưa đúng không..mau lại đây"



- "em đồng ý"
- "em đồng ý cái gì?? em đừng ở đó mà nói linh tinh nữa tôi nói em lại đây..Mau"
- "em đồng ý ly hôn"
- "ai cho em ly hôn... Tôi Nói Em Lại Đây"

bị tiếng thét lớn của anh làm cho sợ hãi ngoan ngoãn như cún con tiến lại chỗ anh...anh ôm cô vào lòng..hít nhẹ mái tóc cô bàn tay vuốt ve âu yếm cô.

- "đi có người muốn gặp em"
- "ai ạ??"
- "một người có bàn tay một bà tiên"
- "là sao ạ??"
- "đi"

dắt tay cô đi xuống nhà gặp vị khách đặt biệt như anh nói..bước ra khỏi phòng cô liền vùi đầu vào lưng anh..vì khuôn mặt này cô rất ngại đối diện với người khác ngoài anh.

những bước bậc thang đều là anh dẫn dắt cô từng bước..càng đến gần sảnh nhà chính cô càng hồi hộp run sợ hơn..nắm chặt bàn tay anh cô nghĩ ngợi tự hỏi không biết người muốn gặp cô là ai..

- "anh Tuấn Phương"
- "chào em ngồi đi"
- "cô ấy...."
- "đây....cô ấy tên Tú Băng"
- "vâng..Tú Băng chào em"

anh kéo cô ra trước mặt người phụ nữ vừa nói chuyện với anh..đứng trước mặt người phụ nữ đó cô càng cảm thấy tủi thân hơn...người phụ nữ trước mặt thật sự cô ấy rất đẹp..một nét đẹp thanh thoát nhưng có chút gì đó rất mạnh mẽ tự tin.

- "chào chị"
- "chị là Ái Lâm và chị là bác sĩ của em"
- "bác sĩ..bác sĩ gì ạ??"
- "Ái Lâm sẽ giúp em gỡ bỏ màn hoá trang và trở lại xinh đẹp như trước đây..à Ái Lâm cũng chính là vợ của Will..em cứ tin tưởng cô ấy"
- "Will là ai??"
- "là kẻ điên thôi..hai người nói chuyện đi"
- "anh..anh đi đâu??"
- "anh lên phòng làm nốt việc của công ty"
- "vâng"

anh rời đi không khí xung quanh hai người căng thẳng dần lên...ngại đối diện với người lạ cô bối rối chạy ra ghế ngồi ngay ngắn như một vị khách.

- "thả lỏng đi bệnh nhân của chị"
- "vâng"
- "hào để chị xem qua tình trạng của em chút nhé"
- "vâng"

đeo bao tay y tế, xịt một ít nước gì đó rồi nhẹ nhàng quan sát kiểm tra kỹ càng rồi mới phân tích cho cô biết về cuộc phẫu thuật, sẽ làm gì và cô cần phải

làm gì.

- "chị đã xem qua hình em trước đây phải công nhận em rất đẹp"

- "vâng nhưng giờ khác rồi chị"

- "em yên tâm đi..tuy mặt em đã hồng khá nặng nhưng xương hàm vẫn còn nguyên nên chị sẽ chỉ tập trung vào hai bên má của em..nhưng chị cũng xin nói luôn nhé..tổng thể khuôn mặt em sẽ không được giống như trước đây nhưng chị hứa danh dự sẽ biến hoá em thật hoàn hảo"

- "em không cần đẹp quá đâu chị..em chỉ muốn chữa đôi má quái vậy này thôi chị"

- "nhưng đó là trách nhiệm của chị...ai thì chị không biết chứ riêng Mạc phu nhân là chị phải hết mình"

- "vâng"

cuộc nói chuyện ngắn ngủi nhưng nhanh chóng kéo hai người lại gần nhau hơn thân thiết hơn không còn ngại ngùng xa lạ nữa..

bề ngoài Ái Lâm trông như một quý cô giàu có khó gần nhưng bên trong tâm hồn cô ấy lại rất thân thiết hoà đồng dễ mến.

hai người ra ngoài vườn ngồi nói chuyện nhằm giúp cô thoải mái tinh thần cho cuộc chiến sắp tới.

\_\_còn\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 34: Bắt đầu cuộc chiến

hai ngày trôi đi cô được Ái Lâm quan tâm chăm sóc như cô chị gái đối tốt với đứa em bé bỏng tội nghiệp..tinh thần cô đã tốt hơn, không còn tự ti nữa, không còn ngại đối diện với người khác nữa.

Tuệ Nhi và chồng khi nghe tin cô gặp nạn mặc bụng to sắp đẻ hai vợ chồng con bé cũng quyết tâm về thăm cô.

trời đã sắp sang đông..gió lạnh đã kéo hòa về, những lọng gió lượn khẽ vào mái tóc óng mượt của một cô gái nhỏ bên khu vườn hoa hồng xanh thom ngát.

- "không lạnh sao??"

- "em không..anh về rồi à..việc ở công ty có nhiều không anh?? anh đã ăn gì chưa??"

- "em hỏi từ từ thôi anh sao trả lời cùng lúc được..em ăn chưa vào nhà ăn tối cùng anh đi"

- "ạ vâng..em cũng đang đợi anh đây ông xã của em"

- "ngọt ngào quá tiểu Băng à"

- "xì..đừng có nói là không thích"

- "thích..những gì xuất phát từ em anh đều thích"

- "khéo nịnh quá người ơi...thôi vào ăn đi kéo đói..bụng em đã đánh trống biều tình rồi đây này"

- "đi..để tay vào đây mới không lạnh"

hai bàn tay của đôi vợ chồng đan xen để chung một chiếc túi áo khoác của anh..

cô và anh bước vào nhà đồ ăn đã được bày sẵn ra bàn ăn..kể từ ngày cô trở về với khuôn mặt xấu xí như hiện tại người làm không một ai được phép nhìn thẳng đối diện với cô ngoài người thân và bác quản gia.

bữa cơm xum vầy hai đôi vợ chồng trẻ vui vẻ bên nhau.

chồng Tuệ Nhi là người Mỹ có nổi sống và suy nghĩ thoáng nên không ngại khuôn mặt cô vì đã được Tuệ Nhi nói qua.

- "chị ăn nhiều vào ngày kia là bắt đầu cuộc chiến này rồi"
- "ừ Tuệ Nhi cũng ăn nhiều vào để còn tốt cho cục cưng trong bụng nữa chứ"
- "hai người ăn nhiều vào đừng nói nhau nữa ăn đi"
- "dạ anh hai"
- "vâng ông xã"

cả bàn vui vẻ người này chọc ghẹo người kia tạo ra tiếng cười thoải mái cho nhau..

sớm hôm sau bình minh lên ánh mặt trời xen qua chiếc rèm cửa lấp ló chiếu vào cô gái đang say giấc ngon lành...

hơi thở đều đều nhẹ nhàng phả ra bỗng bị chặn bởi đôi môi và hơi thở của một người đàn ông với thân hình quyến rũ ngay cạnh trước mặt...

\*ứứ\* tiếng kêu nghẹn thở bị đánh thức..nhận thức được nụ hôn cô cũng theo nhịp lời cuốn của anh mà tận hưởng nụ hôn ngọt ngào vào sáng sớm.

- "dậy đi bé con của anh..chúng ta đi dạo tắm nắng cho em"
- "thôi...không dậy..em không dậy"
- "em muốn anh nói lần thứ hai đúng không bé con??"
- "không em dậy..em dậy luôn đây"
- "tốt lắm"

chưa kịp để anh ra lời đe dọa cô đã nhận thức được anh sắp nói gì với cô..đứng dậy vội vàng hai bàn tay chuốt chuốt chải chải mái tóc rối xù..

- "chúng ta ra biển thật ă??"
- "em không muốn??"
- "không không muốn muốn em muốn đi mà"
- "em có 20 phút để có mặt trên xe"
- "okay ông xã"

anh quay đi thay đồ không đợi thêm cô cũng lao đầu vào chuẩn bị..

đúng 19 phút 58 giây cô có mặt trước xe của anh cùng hộp quả cherry trên tay..tài xế mở cửa cô cúi xuống nhìn anh háo hức...hai con mắt cô híp lại do hộp cherry ra trước mặt anh nhưng lại nhận được ánh mắt chề chốc của anh.

chiếc siêu xe lăn bánh từ từ di chuyển đến biển như dự kiến mà cô biết...ngồi trên xe cô nhâm nhi từng quả cherry ngon lành.

sau hai giờ ngồi xe chờ điểm đến cuối cùng cũng đến được bãi biển ở bên kia thành phố phồn thịnh..

sóng biển cùng gió ồ ập tràn về bờ biển..chạy nhanh thật nhanh đến bờ biển cô hét ầm lên sung sướng...nước biển ập đến chân cô mát lạnh...

- "thích quá..lại đây với em nhanh đi Tuấn Phuong"
- "thích lắm sao??"
- "vâng thích lắm...lần sau nhớ đưa em đi lần nữa nhé."
- "anh sẽ không hứa trước nhưng chỉ cần khi nào anh còn sống anh sẽ đưa em đi"
- "nhớ nhé"

gật nhẹ đầu mỉm cười nhìn cô âu yếm..vui đùa cùng cô trên bãi biển cả buổi sáng...

- "em yêu anh"
- "me too"
- "anh có yêu em không??"

- "em đã có câu trả lời rồi không phải sao"
- "em biết mà...chỉ là em không biết chúng ta ai yêu ai hơn thôi"
- "tôi sẽ không dùng mạng sống của mình để chết vì em đầu tiểu Băng"
- "tại sao?? tình yêu anh dành cho em là gì?? "

quay lại nhìn anh thắc mắc khó hiểu..đôi mắt đen tròn long lanh mong chờ câu trả lời từ anh...hai bàn tay cô nắm lấy tay anh nắn nắn xoa xoa.

mim cười nhìn cô nghiêm túc, kéo cô ôm vào lòng hạnh phúc vuốt vuốt mái tóc dài của cô từ từ lạnh giọng cho cô câu trả lời ngọt lịm..

- "vì tôi phải dùng mạng sống này để bảo vệ những thiên thần sau này của anh nữa bé con ạ..và còn để ép buộc em ở cạnh tôi mãi mãi"
- "sến súa quá tim em rụng vì lời nói ngọt lịm của anh mất thôi"
- "em có biết để nói được mấy lời này tôi phải cố gắng thế nào không hả??"
- "tốt lắm người đàn ông của em"

một nụ hôn ngọt ngào trước biển trời mênh mông hai người trao nhau..

trở về nhà và ngày bắt đầu cuộc chiến sắc đẹp tại viện thẩm mỹ của Ái Lâm..tất cả những thứ quan trọng bác quản gia đã chuẩn bị cho cô..trước ngày thực hiện cô lo lắng hồi hộp cả đêm chần chọc ngủ không yên..

ngày quyết định lấy lại nhan sắc của cô anh cũng đẹp hết công việc để hộ tống cô tới viện thẩm mỹ...sắc mặt, cử chỉ lo lắng quan tâm của anh dành cho cô khiến Ái Lâm, Will và vợ chồng Tuệ Nhi phát ngượng ghen tỵ.

trước giờ G anh luôn quan tâm nâng niu cô không rời cô khỏi nửa bước..thay đồ là anh thay cho cô, uống nước cũng là anh giúp cô, cột tóc cho gọn gàng cũng là một tay anh làm nhưng hiện thực thì nó lại chẳng mượn mà là bao ngược lại nó lại dối tình dối mù vì do anh chưa từng làm việc này.

- "Tú Băng em chuẩn bị đi 10 phút nữa chúng ta sẽ bắt đầu"
- "vâng chị"
- "chị dâu cố lên có mọi người luôn bên cạnh chờ chị ở đây"
- "có lên bọn anh chờ em"
- "không sao đầu tiểu Băng em sắp được trở lại thành cô gái xinh đẹp rồi..anh sẽ luôn ở đây chờ em"
- "vâng em cảm ơn mọi người"

sau lời chúc, lời động viên của mọi người cô được y tá đưa đi chuẩn bị vào phòng phẫu thuật...bàn tay anh và cô dính lấy không rời nhau..buông tay anh ra tim cô như mất đi một thứ gì đó quan trọng cảm giác thật sợ hãi và cô đơn trống trải..

- "anh yêu em Tú Băng"

nghe được lời nói yêu thương của anh cô cũng dần cảm thấy ấm lòng hơn..mạnh mẽ tự tin đi theo y tá vào trong chuẩn bị cho cuộc chiến căng thẳng...cửa phòng đóng lại bên ngoài chỉ còn những con người đang hồi hộp lo lắng cầu nguyện cho cô.....

\_\_ còn \_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 35: Sau sự chờ đợi

tiếng dao kéo xoẹt xoạt đánh thép đáng sợ vang vào tai Tú Băng..thuốc mê được tiêm vào cơ thể cô dần ngấm vào da thịt vào máu của cô..lịm dần mặt cho bác sĩ mặc ý mở xẻ cô.

từng dụng cụ chuẩn bị cho ca phẫu thuật được bày ra bên cạnh Ái Lâm người nắm quyền vận mệnh Tú Băng vào giây phút này.

bên ngoài tất cả mọi người đều hồi hộp liên tục nhìn về phía cánh cửa phòng phẫu thuật..

Will và Tuệ Nhi đi đi lại lại trước cửa phòng phẫu thuật sự lo lắng thể hiện rõ trên mặt họ nhưng xung quanh ai cũng biết có một người đàn ông ngồi lặng trên ghế mắt nhắm lại nhìn bề ngoài anh vẫn bình thản như không.

sau 6 tiếng căng dây thần kinh chờ đợi mỏi mòn cuối cùng cánh cửa phòng phẫu thuật đã mở ra Ái Lâm bước ra ngoài với vẻ mặt chán nản hai tay buông thõng một mồi..

cả đám nhìn sắc mặt Ái Lâm bỗng chốc sắc mặt ai cũng trùng xuống chết lặng tại chỗ..

- "chị ấy..chị ấy.."

- "Tú Băng cô ấy.."

Ái Lâm vẫn lặng thinh mắt nhắm nghiền cúi đầu..bàn tay Tuấn Phương siết chặt vào nhau nhưng sắc mặt anh vẫn vô cảm chẳng hề thể hiện cảm xúc gì ra ngoài.

- "ta da...thành công rồi"

Ái Lâm vui mừng hai tay dơ lên hù dọa mọi người nụ cười tươi toả nắng hiện lên..

mọi người bị Ái Lâm dọa cho hú vía từ mặt cắt không còn giọt máu một phát nhảy sang bắt ngò vui mừng..

- "chị Ái Lâm"

- "Ái Lâm"

Tuệ Nhi và Will hét lớn vào mặt Ái Lâm tức giận..chuyện xui xẻo như vậy mà Ái Lâm lại đem ra để hù mọi người..cũng may Tuệ Nhi sức tốt nếu không đã bị Ái Lâm hù cho đề luân tại chỗ ấy chứ.

- "mọi người em là ai cơ chứ??...bàn tay này mà không thành công tốt đẹp thì còn ai có khả năng đó nữa chứ??"

- "không vui đâu nha"

- "chị còn chưa hù được cục cưng trong bụng em mà Tuệ Nhi"

- "nó đập em nảy nhờ nè..vậy chị Tú Băng đâu?? chị ấy tỉnh chưa??"

Tuệ Nhi đưa tay lên bụng xoa xoa cục cưng phụng phịu với Ái Lâm như đứa con nít mang bầu.

- "cô ấy hiện vẫn đang hôn mê, y tá đang chuẩn bị để chuyển cô ấy về phòng bệnh"

- "tốt rồi"

- "cảm ơn em Ái Lâm"

- "không có gì đâu..cô ấy là bệnh nhân của em thì đương nhiên em phải làm hết sức mình rồi.. hơn nữa cô ấy còn là phu nhân của anh mà như vậy em đây càng phải dốc hết sức nữa chứ"

cười nhẹ gật đầu với Ái Lâm anh lạnh bước đi về phòng bệnh cô vừa được chuyển vào..tâm trí anh lúc này vẫn căng như dây đàn, bước nhẹ vào căn phòng nhìn thấy cô đang hôn mê trên mặt toàn dây băng bó chỉ hờ hai con mắt.

ngồi bên cạnh Tú Băng nắm lấy bàn tay bé nhỏ anh nhìn cô âu yếm dịu dàng.

Tuệ Nhi và mọi người cùng bước vào nhìn cảnh tượng anh nắm bàn tay Tú Băng áp vào trán anh..

nhìn anh như vậy Tuệ Nhi cũng nhận biết được anh rất yêu Tú Băng..thứ tình yêu của người con gái trao cho anh những cảm xúc vô thường khiến anh mất hết lý trí chỉ biết cô là người quan trọng nhất.

- "hai đứa một thì về nghỉ đi ở đây có anh rồi"

Tuấn Phương đặt nhẹ tay cô xuống giường lạnh giọng nói với Tuệ Nhi và chồng..

- "anh ổn chứ??"

- "ừ em bầu to nên về nghỉ sớm đi"

- "vậy khi nào chị ấy tỉnh anh nhớ báo em một tiếng nhé..bạn em về trước"
- "vậy vợ chồng tôi cũng xin phép đi trước nhé Tuấn Phương"
- "hai người đi đi"
- "tạm biệt"

bốn người rời đi chỉ còn lại mình anh và cô..bầu không khí yên tĩnh trở lại quanh căn phòng.

"bé con của anh..màu chóng tỉnh lại để gặp anh và sớm được thấy khuôn mặt mới của em nhớ..chị mới vài tiếng cách xa em mà anh đã không chịu nổi rồi..em có biết khi em ở trong đó anh rất lo lắng không..anh nhận ra một điều rằng em đã thực sự chiếm trọn trái tim của anh rồi bé con.."

tiếng lòng của anh tất cả đều là sự thật xuất phát từ đáy lòng từ sâu tận con tim anh..

\*\*\*

sau hơn nửa ngày nằm hôn mê cuối cùng Tú Băng cũng tỉnh lại..ánh mắt mờ hồ khẽ mở dần ra...nhìn xung quanh trần nhà lại đảo qua hai bên bắt gặp anh đang ngủ ở ghế sofa xung quanh toàn là giấy tờ bừa bộn coi bộ anh vừa chiến đấu với đồng công việc bỏ dở ở công ty.

bàn tay cô dơ lên sờ vào khuôn mặt dày cộm những lớp băng khoé môi khẽ cong lên vui mừng..

- "em tỉnh rồi"
- "chị Ái Lâm"

Ái Lâm bước vào định kiểm tra cho cô thì phát hiện cô đã tỉnh..nụ cười tươi rọi nhìn Tú Băng.

- "em thấy sao rồi?? có đau ở đâu không?? xung quanh mặt không có dấu hiệu đau nhức chứ??"
- "em thấy tốt hơn rồi"
- "tốt lắm..nếu thấy có phản ứng gì nhớ gọi chị nhé"
- "vâng..cảm ơn chị"
- "cảm ơn gì chứ..chỉ cần em giúp chị nói một tiếng với lão đại ca nhà em đừng bắt nạt lão nhà chị nữa là chị mừng rồi"
- "hà...."

mặt Tú Băng méo xệch khi nghe Ái Lâm nói vậy..nhìn Ái Lâm rồi lại nhìn Tuấn Phương cô nhăn mày khó hiểu con người anh..

Ái Lâm bắt gặp bộ dạng đôi mắt và hai tay cô hoang mang liền cười phá lên chọc quê Tú Băng..

- "Mặc chủ tịch nổi tiếng là lạnh lùng khó gần lại còn vớ tin lão Will nhà chị có tính hài hước vui vẻ nữa đâm ra suốt ngày bị Mặc chủ tịch bắt nạt sai làm đủ thứ chuyện trên đời"
- "thật ạ?? anh ấy dịu dàng ân cần lắm mà??"

nghe câu dịu dàng ân cần của cô Ái Lâm càng cười to hơn..vỗ cái đét vào đùi cô kéo ghế ngồi xuống nhẹ nhàng từ tốn kể hết về anh..

- "em đúng là chẳng biết gì cả..chồng của em là người rất thông minh và khó gần đã thế lại còn ít nói nữa..anh ấy ân cần là vì em là vợ, là người anh ấy yêu cô bé à...chị còn nhớ lần đầu tiên chị gặp Tuấn Phương á..anh ấy còn chẳng thèm nói với chị nữa câu ấy chứ..hồi đó chị mới yêu Will nên cũng phải nể bạn của người yêu với lại cũng biết chút tiếng tăm của Tuấn Phương nên không dễ bụng chứ không là người khác chị đã cho một trận rồi..đúng là kẻ khó ưa mà"
- "ôi trời ạ"
- "sao thế??"
- "không không có gì đâu chị"
- "ừ vậy nghỉ ngơi đi chị ra ngoài chút"
- "vâng"

ngồi ngẩn nhìn Tuấn Phương cô suy nghĩ về những lời Ái Lâm vừa nói...thăm nghĩ trong đầu "anh là kẻ khó ưa đến thế sao?? anh kiêu lời thế sao hay là anh khinh người?? lại còn khó gần nữa...vậy tại sao anh còn dễ dàng để cô tiếp xúc với anh lại còn dễ dàng cho cô cảm giác muốn ở cạnh anh mãi mãi

nữa chứ?? tên này đúng không phải người bình thường mà...đúng là không thể đây đến mấy tên đại gia trẻ tuổi mà..."

lắc đầu ngán ngẩm cô nhìn lên trần nhà nghĩ lung tung đủ thứ đủ loại câu hỏi mà không để ý anh đang ngồi nhìn cô...

- "có sức suy nghĩ lung tung rồi hả bé con??"

- "ơ anh..."

- "thế nào bé con của anh sao rồi...xem em mắt có thể mở to tròn ngón tay đóng đũa như vậy xem ra không vấn đề gì đâu nhỉ"

- "anh này chọc em"

- "đâu có anh nói thật mà bé con"

- "Tuấn Phuonggg"

- "anh nghe đây"

- "giậnnnnn"

bộ dạng giận dữ mà không ai có thể thấy được vì được những lớp băng bó che đậy khiến anh cười vui mừng..nụ cười tươi cuốn hút người đối diện hiếm có của anh lộ ra khiến cô đờ người mê mịet nụ cười có đựng đầy sự mê hoặc đó.....

\_\_còn\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 36: Diện mạo mới

vui vẻ chờ đợi ngày được tháo băng..mỗi ngày được thay băng mới cô đều hồi hộp nhưng lại chẳng được thấy chính mình trong gương..

"bao giờ em mới được nhìn gương mặt mới đây Ái Lâm?? em nôn quá rồi" Tú Băng nôn nóng hai tay múa bung lên hồi hộp mong chờ.

"chờ đợi là hạnh phúc cô bé à"

"em nôn nóng lắm rồi"

"từ từ em sẽ được thấy thôi" Ái Lâm thay băng cho cô nhưng vẫn không quên việc chọc ghẹo Tú Băng.

mỗi lần thay băng cô đều được Tuấn Phuong đưa đón đến nơi đến chốn nhưng lần này cô lại đi cùng Tuệ Nhi vì anh phải đi công tác bên Mỹ.

đứng xoa bụng mỉm cười nhìn Tú Băng tay băng Tuệ Nhi cũng vui mừng vì được nhìn thấy một phần nào đó khuôn mặt kia..

"một tuần nữa quay lại để tháo băng tiểu Băng nhé"

"thật ả?? kết thúc rồi ả??" Tú Băng nhảy cẫng lên vui sướng ôm chầm lấy Ái Lâm quẩn quýt mãi không rời..

"chị đã dối em câu nào chưa nào..nhớ nhé" Ái Lâm vì cái ôm quá chặt của cô gây tắc nghẽn cổ họng đầy mãi cô mới chịu buông tha cho Ái Lâm.

đối diện với Ái Lâm và Tuệ Nhi cô ngán ngán nước mắt, khoé mắt rung rung hàng mi cong ướt nước vón nhẹ vào nhau..hai người nhìn cô đều nhăn mặt vì thấy mắt cô sắp trào nước..

"áá chị mà khóc là hỏng hết công sức của chị Ái Lâm đây..khoan hãy khóc..đợi đến khi hoàn toàn tạm biệt những lớp băng trên mặt và đối diện với chính mình trong gương thì hãy khóc cũng chưa muộn đâu"

"Tuệ Nhi nói đúng đây em đừng phá hoại công sức của chị dễ dàng như thế chứ"

"nhưng em vui quá..em sắp được thấy chính mình rồi"

"thôi chị lấy tư cách vợ yêu của bạn thân của Mạc chủ tịch ra lệnh cho em không được khóc và chuẩn bị đi tập thể dục thư giãn cùng chị và Tuệ Nhi"

"đúng đó em cũng cần đi bộ thư giãn để còn dễ sinh"

"được vậy em nghe hai người"

"tốt lắm đi thôi"

ba người dìu dắt nhau ra khu vườn phía sau viện đi bộ hít thở khí trời trong lành xung quanh những khóm hoa thơm ngát.

một tuần sau..ngày quan trọng đầu tiên không quên trong đời cô đã đến..bình minh vừa lên cao cô đã tức tốc chuẩn bị thật ăn diện đến viện thăm mộ của Ái Lâm nói lời tạm biệt với những mảnh băng cuối cùng..

chờ Ái Lâm cô cố gắng hít thở đều đặn đi đi lại lại nhằm xoa dịu sự căng thẳng hồi hộp trong cô.

ngồi nhìn Tú Băng đứng ngồi không yên anh bắt gặp nụ cười..

"bé con em có thể dừng lại được không em làm anh hoa mắt chóng mặt vì em mất"

"nhưng em không chịu được, anh có biết em đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi không?? nếu là em thì em tin chắc anh cũng sẽ như em lúc này thôi chồng của em à"

"chồng của em.." Tuấn Phương nở nụ cười tươi chói hàm răng trắng sáng đều như bắp lộ ra.

không nói gì nữa cô vẫn tiếp tục đi đi lại lại mấy chục vòng..thi thoảng còn đi ra cửa ngõ xem Ái Lâm đâu nữa..

đợi mãi cuối cùng vị cứu tinh của cô cũng đã đến..từ xa Ái Lâm thấy cô ngó ra ngoài đã thấy buồn cười với cô bé này rồi..

vào phòng Ái Lâm giả vờ lạnh lùng không quan tâm đến Tú Băng mà chỉ mãi nói chuyện với Tuấn Phương để chọc ghẹo cô, đúng như Ái Lâm nghĩ..thấy cảnh Ái Lâm bị mặc cô đắm chìm với Tuấn Phương cô đã bực bội có chút ghen trong đó..

"chị Ái Lâm em mới là bệnh nhân của chị chứ không phải Tuấn Phương, anh ấy là chồng em không phải bệnh nhân của chị"

Ái Lâm cười phá lên coi như thỏa mãn màn chọc ghẹo cô..Tuấn Phương mặt vẫn không chút cảm xúc như chẳng hề biết chuyện gì càng khiến cô bực bội nhưng không giấu được sự đáng yêu.

"chị mới chọc em tý thôi mà sao em phải như con nhím xù gai lên ghen tuông thế hả tiểu Băng"

"người ta dối rồi đừng nói chuyện với người ta nữa..chị mau tháo băng cho em đi không thì người ta sẽ ghét bỏ chị đấy nhé"

"rồi rồi chị làm ngay đây..em mà ghét bỏ chị thì lão đại ca nhà chị phải làm sao đây"

bắt đầu tháo bỏ những mảnh băng cuối cùng dần lộ ra những mảng da thịt trắng hồng mịn màng..

ngồi yên cố gắng chờ đợi cô căng thẳng hồi hộp mong chờ đến mức đáng ngồi thật buồn cười..khoanh chân ngồi thẳng lưng hai tay đan chặt bầu lầy nhau mắt mở to tròn nhìn về tấm gương lớn trước mặt.

những lớp băng cuối cùng được tháo xuống..nhắm mắt điềm tĩnh hít thở lấy hơi chuẩn bị tinh thần ngắm nhìn đối diện với một Lưu Tú Băng mới..

hàng mi dài cong vút khẽ động từ từ mở ra đôi mắt đen nâu to tròn..nhìn rõ được bản thân trong gương cô dùng hình chết lặng..đứng dậy đến gần tấm gương, bàn tay bé nhỏ đưa lên sờ khuôn mặt mới...

hai bên má bị tàn phá của cô đã được tu sửa tái tạo mịn màng trắng hồng xinh xắn như ban đầu..chiếc mũi thon dài bị bông nhẹ đã được chỉnh lại hoàn toàn mới thành chiếc mũi cao thẳng cánh mũi nhỏ nhắn..đôi môi mỏng đỏ hồng cũng được tái thành một đôi môi trái tim nhỏ nhắn xinh xắn phù hợp với tổng thể khuôn mặt mang vẻ đẹp sắc sảo thanh khiết khiến cho người nhìn có cảm giác cô rất cuốn hút khó mà cưỡng lại được vẻ đẹp ấy.

"Tuấn Phương"

"anh đây"

"em..thật sự...đây là em thật sao??..có đúng là em không anh?? là em thật sao??" Tú Băng sờ sờ nắn nắn khắp khuôn mặt..cô không tin nổi một khuôn mặt bị tàn phá nặng nề kinh khủng như vậy mà cũng có thể biến hoá thành một khuôn mặt hoàn toàn mới..

"cô gái xinh đẹp trong gương chính là em Tú Băng"

"em xinh đẹp vậy sao?? em có nhìn lầm không anh??"

"vốn dĩ ngay từ đầu em đã đẹp rồi bé con của anh à" bước đến khoác tay lên vai cô một tay chỉ vào hình ảnh phản chiếu của cô trong gương anh cất giọng nhẹ nhàng..

"Ái Lâm cảm ơn chị..thật sự cảm ơn chị..chị giỏi thật đấy Ái Lâm từ tận đáy lòng em cảm ơn chị"



"em hài lòng là chị mừng lắm rồi cô bé"

"cảm ơn chị nhiều lắm..Ái Lâm cảm ơn chị"

"thôi đừng nói cảm ơn nữa em cứ tự ngắm mình thoải mái đi chị ra ngoài trả lại không gian riêng tư cho vợ chồng em"

"vâng..cảm ơn chị nhiều lắm..Tuấn Phương cảm ơn anh"

Ái Lâm quay gót bước ra ngoài trên môi vẫn còn đó nụ cười vui vẻ...

rung rung giọt nước mắt hạnh phúc cô ôm chầm lấy anh thật chặt..vòng tay bé nhỏ ôm lấy người mình yêu cùng với mọi thứ đã thật hoàn hảo tốt đẹp lúc này cô tràn ngập trong hạnh phúc trọn vẹn....

"chúng ta sẽ đi Châu Âu như mong ước của em"

"anh nói thật chứ?? anh phải giữ lời đấy nhé"

"đêm nay sẽ khởi hành anh sẽ không để em phải chờ đợi"

"yêu anh chết mất"

một diện mạo mới, một tin vui mới cô và anh quấn quýt ôm lấy nhau không rời mặc cho những suy nghĩ tiêu cực, mặc cho những điều vô nghĩa vì điều quan trọng nhất lúc này là họ đang bơi trong bể tình.....

\_\_\_\_\_ còn \_\_\_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37: Hạnh phúc không trọn vẹn

trên chiếc phi cơ riêng của họ Mặc cô và anh ôm nhau ngủ ngon lành chờ đợi cho điểm đến Paris đầu tiên..

sau hơn 10 tiếng trên trời cuối cùng Tú Bông đã có thể vươn vai hít thở không khí dễ chịu dưới đất.

tại Paris buổi trưa nắng đẹp dưới chân tháp EIFFEL các cặp đôi mặn nồng bên nhau chụp ảnh, hôn nhau để giữ lại kỉ niệm nơi họ từng đặt chân đến.

Cả ngày đầu tiên Tuấn Phương bị cô lôi kéo dụ dỗ đi khắp Paris..màn đêm chẳng mấy chốc đã buông xuống cả thủ đô hoa lệ..những ánh đèn sáng chói lấp lánh xa xa nhau..

Đứng trên cây cầu Pont Alexandre III cây cầu có tuổi đời hơn 100 năm bắc qua con sông Seine, nằm ở giữa trung tâm thủ đô Paris Tuấn Phương và Tú Bông tay nắm tay cảm nhận cái gió lạnh giống như bao cặp đôi khác..

"Tú Bông" ôm cô từ phía sau Tuấn Phương nhẹ nhàng thủ thỉ bên tai cô phả ra những hơi thở ấm áp nóng hổi.

"em nghe"

"anh yêu em"

"em cũng yêu anh"

"sinh con cho anh được không??"

"dạ...em là vợ anh tất nhiên em sẽ sinh con cho anh rồi" mới đầu nghe anh nói cô còn hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng thôi vì ngay bản thân cô cũng muốn điều này chỉ là dựa vào duyên số từ ông trời mà thôi.

"về thôi"

"sớm vậy ạ??"

"ừ về sinh con cho anh" nụ cười tà mị, ánh mắt gian xảo với nụ cười quyến rũ có lực hút khó cưỡng của anh như muốn đè nát lý trí mạnh mẽ ngắm cảnh Paris lãng mạn mà theo anh về khách sạn.

Nhanh chóng trở về khách sạn KD trên tầng cao nhất căn phòng duy nhất bên trong là những ngọn nến huyền ảo và hai ly rượu vang đã được chuẩn bị sẵn..nhìn ra bên ngoài qua chiếc cửa sổ sắt đất, nhìn từ trên cao xuống cả thành phố càng thêm hút mắt người nhìn hơn gấp bội..

"bé con của em" đưa ly rượu vang cho cô..với thân hình nóng bỏng ba vòng quyến rũ trong bộ bikini ren đỏ sức hút từ cô càng thêm khó cưỡng hơn.

Nhận ly rượu từ tay anh cô nhẹ nhàng nhấp môi từ từ cảm nhận mùi vị của thứ chất lỏng đỏ thắm.

"mỗi năm anh đưa em đến đây một lần được không Tuấn Phương??"

"chỉ cần em muốn nơi đâu anh cũng đưa em đi"

"nhớ lời nhé..nhưng người đẹp trai phong độ như anh thường không giữ được lời hứa đâu"

"ai không biết chứ riêng anh em phải tin vô điều kiện"

"vì sao em phải tin anh vô điều kiện??"

"hmm..vì em là người phụ nữ của Mạc Tuấn Phương tôi" đi sau lời nói ngọt chết tâm hồn bé nhỏ là hành động quá đỗi tự nhiên nhưng lại gọi lên dục vọng trong cô..

Ly rượu của anh từ từ nghiêng xuống chảy xuống khe rãnh bộ ngực căng tròn như sắp tràn ra khỏi chiếc áo lót mỏng tang.

"anh hư quá nha"

"đừng nói là em không thích nhé bé con"

"thì thì cũng chỉ là không thích chút chút thôi"

"vậy cũng là thích rồi...trận chiến bắt đầu"

Đặt ly rượu xuống Tuấn Phương nhắc bổng Tú Băng lên nụ hôn ngọt ngào trao tặng cho cô nhưng đôi chân vẫn không quên di chuyển đến chiếc giường êm ái phía trước đang hân hoan chào đón hai người.

Cả đêm ân ái với nhau mệt mỏi cô và anh ôm nhau ngủ ngon lành.

Sớm hôm sau mặt trời vừa ló lên cô đã thức dậy xuống sảnh sau khách sạn tập thể dục..

Chạy vài vòng làm nóng cơ thể cô mới bắt đầu vào tập..

Nhìn hội những bà bầu tập tành cùng nhau cô cũng chạnh lòng mong mỏi..nhìn những phần bụng to to tròn tròn đáng yêu cô cũng ước thầm mình cũng muốn có một bé.

Đứng ngẩn tò te tưởng tượng bản thân sau này sẽ làm mẹ, được âu yếm bé bỏng ru con trên tay thật hạnh phúc biết bao..tự cười một mình rồi cô cũng sực nhớ ra điều gì đó khá lạ...cố gắng nhớ ra càng nhận rõ ra cô càng lo lắng hơn..vứt bỏ các bài tập Tú Băng lên phòng tắm rửa chuẩn bị đến mọi nơi sẽ biết rõ tất cả.

Trên phòng cánh cửa nhẹ nhàng mở ra nhìn anh vẫn ngủ ngon lành chắc hẳn đêm qua anh đã dồn khá nhiều sức vào chuyện đó..

Ăn diện chỉnh tề từ đầu đến cuối cô bắt xe đến bệnh viện gần nhất...hội hộp lo lắng suốt cả đường đi..suy nghĩ tự hỏi "hai tháng nay không có kinh nguyệt..hai tháng không có kinh nguyệt liệu có phải là đã có" suy nghĩ lặp đi lặp lại cuối cùng đã đến bệnh viện.. đứng trước cửa bệnh viện cô càng hồi hộp hơn..hít một hơi thật sâu bước chân đầu tiên vào bệnh viện đã tổ cả chục phút của cô.

Vào đăng ký khoa sản cô gặp bác sĩ...người bác sĩ nữ trẻ tuổi lịch thiệp mời cô ngồi hỏi han đủ thứ.

ngồi hàn thuyên với bác sĩ một lúc rồi cô được đưa đi kiểm tra lâm theo lời bác sĩ dặn cô từng bước từng bước...

chốt lại đến khi có kết quả cô ngồi chờ bác sĩ đưa kết quả..cả người hồi hộp chờ đợi đến khi nhận được kết quả cô mới chết lặng..nhìn kỹ thật kỹ đến hàng chục lần nhưng cô vẫn không tin được kết quả qúa đỗi bất ngờ..đúng như tờ kết quả mọi thứ đều đúng chuẩn tên tuổi cô nhưng kết quả chuẩn đoán lại là kết quả bất ngờ trên cả bất ngờ.

Ra về với tờ giấy kiểm tra cả người cô như cái xác không hồn..những bước đi cũng trở lên nặng trĩu khó bước..

Vò nát tờ giấy trong tay cô khóc lớn...giữa phố đông người cô oà khóc như một đứa trẻ.

Hạnh phúc..hai tiếng hạnh phúc từ nay đã không còn thuộc về cô nữa rồi..một cô gái bé nhỏ ở tuổi 19 với một người chồng yêu thương chiều chuộng bản thân mình hết mực lại bị vô sinh.

\*reng reng reng\* chiếc điện thoại trong túi xách cô kêu lên..cô không nghe máy.

cuộc thứ hai cô vẫn không nghe máy..mãi đến cuộc thứ 7 cô mới chịu bắt máy đối phương.. tiếng khóc nức nở sục sục vang vọng vào bên kia điện thoại đối phương nghe rõ...

"Tú Bưng em sao vậy?? có chuyện gì?? em đang ở đâu?? Tú Bưng trả lời anh em đang ở đâu??" đầu dây bên kia là Tuấn Phương lo lắng khó chịu khi cô không chịu nói gì với anh mà chỉ khóc khóc khóc..nghe được những lời hỏi han lo lắng của anh cô càng khóc to hơn vì bản thân cô nhận ra cô đúng là sao chổi của anh vì sau này có ở bên anh cả đời cũng chẳng thể cho anh nổi một đứa con như anh mong muốn bấy lâu nay...

\_\_\_\_\_ còn \_\_\_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 38: Suy nghĩ khó đoán

Bầu trời gió bụi cây cối đong đưa theo lòng gió những áng mây xám ghi dần kéo đến chẳng mấy chốc bầu trời thủ đô Paris được che phủ một màu u ám.

Những hạt mưa rơi nốt thốt dần nhiều hơn nhiều hơn như cả thác nước từ trên trời đổ xuống không có lực phanh giảm.

Ngồi ngoài trời mưa cả người Tú Bưng ướt như chuột lột..những giọt nước mắt rơi xuống hoà trộn cùng nước mưa người ngoài nhìn vào khó có thể nhận ra là cô khóc hay là nước mưa chảy xuống.

Tại khách sạn sau khi nhận ra Tú Bưng có chuyện Tuấn Phương tức tốc thay đồ đi tìm cô dưới trời mưa phùn..tìm cô các con phố, các ngõ ngách gần khách sạn..cuồng cuồng tìm cô mãi chẳng thấy cô đâu.

"Tú Bưng em ở đâu?? Tú Bưnggg" lần đầu tiên anh lo lắng, tức giận, sợ hãi vì một người..người quan trọng nhất với anh lúc này..giữa thủ đô anh điên cuồng gào tên cô, những người xung quanh đều nhìn anh khó hiểu vì bản thân họ vốn đã không hiểu anh nói gì vì đó chẳng phải tiếng anh.

"Tú Bưng em ở đâu?? em đang ở đâu Lưu Tú Bưng trả lời tôi đi"

Điện thoại 5-6-7 cuộc Tú Bưng đều không bắt máy..nỗi lo trong anh càng dâng cao hơn mỗi giây mỗi phút trôi qua không thấy cô anh càng giống con hổ điên cuồng tìm kiếm con mồi hơn.

Bắt taxi ra những đường lớn khác cố gắng trấn tĩnh bản thân phải thật bình tĩnh mới có thể tìm được cô sớm nhất có thể..

Xe chạy đến gần bệnh viện..cách đó 100 mét anh thấy cô đang ướt mưa ngồi trên ghế..hốt hải chạy đến bên ôm chặt cô.

Thấy anh cô cũng rất bất ngờ và cũng có phần sợ hãi khi phải đối diện với anh..được anh ôm chặt vào lòng cô chỉ biết lặng cảm cố nén nỗi đau găm sâu vào lòng vì cô biết đây không phải là lúc để nói chuyện đó.

"Em đi đâu vậy hả sao anh gọi em không bắt máy?? em có biết anh lo lắng không?? em muốn hại chết tâm trí tôi phải không??"

"Em xin lỗi, Tuấn Phương em xin lỗi" oà khóc cô ôm anh..hai bàn tay bé nhỏ bấu chặt lưng anh không rời.

"không sao đâu,có anh đây rồi anh không trách em đâu..ngoa nín đi anh thương có anh đây rồi mà"

"em xin lỗi thật sự xin lỗi anh"

"em có gì mà phải xin lỗi, ngốc ạ em không làm gì sai cả. thôi nín đi về khách sạn thay đồ nhanh kéo ôm anh lo lắng đấy"

"vâng em nghe anh"

Đứng dậy gạt nước mắt cố gượng nụ cười nhìn anh trở về khách sạn..cả đường về cô giữ im lặng chỉ theo chân anh về, theo bàn tay anh dẫn dắt.

Về khách sạn cô được anh tắm rửa thay đồ cho..khi giúp cô tắm rửa thực sự anh đã rất khó chịu để cô kim nén dục vọng ai bảo thân hình trước mắt anh quá thể là đẹp hoàn hảo.

"chúng ta về Thượng Hải đi"

"ừ em muốn anh sẽ chiều"

"em mệt rồi em đi nghỉ trước"

"ừ có cần anh mở chút nhạc nhẹ không??"

"không cần đâu xin lỗi hôm nay không thể đi chơi cùng anh"

"không sao em đi nghỉ đi"

Cả buổi cô nằm thu gọn ngủ với nỗi phiền não khó chịu.

nhìn cô buồn thui anh cũng chẳng vui vẻ gì..nhìn cô ngủ ngon lành những đôi mắt cô vẫn ươn ướt nước mắt anh cũng hiểu cô đang tự giấu điều gì đó một mình.

Sớm hôm sau cô và anh trở về Thượng Hải với tâm trạng buồn bã.

đôi mắt buồn chứa đầy tâm sự nhìn ra ngoài cửa sổ như muốn nói hết những lời thầm giấu trong lòng cho mây trời nghe cho nhẹ lòng nhưng lại chẳng thể làm được gì..

Trở về lâu đài họ Mạc cô không nói không rằng mà đi thẳng lên phòng thui thui một góc cửa sổ sát đất nhìn xuống khóm hoa nở rộ đẹp để biết bao.

Bác quân gia có ý hỏi nhưng lại nhận được cái lắc đầu ngăn cản của anh..xách vali lên phòng tự tay cất đồ về đúng vị trí cho cô, nhìn cô trong tình trạng như vậy tim anh nhói đau khó chịu, nhìn người con gái của mình ừ rừ mang một nỗi buồn khó đoán anh càng thương xót người con gái bé nhỏ ấy hơn.

Cả ngày cô chỉ rúc trong phòng không bước chân ra khỏi cửa dù chỉ nửa bước..đến bữa cơm đều do tay anh mang lên và đút cho cô ăn.

hai người trong cùng một căn phòng ngủ sang trọng lộng lẫy nhưng lại chẳng nói với nhau nửa lời..một người chỉ mãi ngồi thu mình nhìn ra bên ngoài còn một người cắm mặt vào máy tính và đồng giấy tờ quan trọng.

21h tối không biết có phải do cô đã nghĩ thông suốt hay không mà đột nhiên trở lại với tinh thần vui vẻ hoạt bát nhảy vò vào lòng anh nhõng nhẽo đòi đi dạo cùng anh.

Bị bộ dạng đáng yêu vui vẻ của cô mua chuộc anh bỏ lại công việc chiều ý cô dạo phố đêm lãng mạn.

Dưới bầu trời đầy sao và cái gió lạnh man mát, bàn tay cô nắm chặt lấy bàn tay anh không rời..

"anh"

"anh nghe đây"

"sau này anh muốn có mấy đứa con?? anh thích trai hay gái??"

"hmm..nếu không phải vì sợ em đau sợ em vất vả thì anh muốn 4 nhưng thôi anh chỉ cần 1 hoặc 2 thôi..trai hay gái đều được cả anh không quan trọng điều đó miễn là từ cái bụng nhỏ nhỏ đáng yêu của em chui ra bé con ạ"

Từ bụng cô chui ra..điều đó đã nói lên sự thật chắc chắn rằng anh sẽ không nhận nuôi vì anh chỉ muốn con là giọt máu của anh là con t\*ng trùng nhỏ của anh là bào thai dễ thương từng ngày từng ngày lớn lên trong bụng cô.

đơ người nhìn anh, tận sâu trong mắt cô thật sự rất sốc khi nghe anh khẳng định chắc chắn điều đó..cô kìm nén xúc động cô vò đi thẳng để tránh ánh mắt anh..

"em hiểu rồi..à ngày mai em muốn ra biển, hay là ngày mai chúng ta ra biển chơi được không??"

"sang thu rồi ra biển gió biển sẽ lạnh lắm đấy"

"không sao chúng ta chơi ban ngày thôi mà..còn buổi tối thì tính sau được không?? em muốn đi mà nha nha nha"

"được..chỉ cần em muốn...nhưng anh nhắc trước ngoài biển khá lạnh nhớ mặc đủ áo kéo ốm ra đấy thì chỉ khổ anh thôi đấy nhớ chưa??"

"ừm ừm em nhớ rồi..yêu anh nhất."

"không thương à??"

nhảy lên hôn anh..nụ hôn chỉ với 1 giây nhưng đã đủ khiến anh điêu đứng..ánh mắt gian tà không để cô chạy thoát anh liền khoá cô trong vòng tay đáp trả lại nụ hôn chớp nhoáng của cô nồng nhiệt giữa phố đông người....

\_\_\_\_ còn \_\_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 39: Chiều hoàng hôn

Sáng sớm hôm sau Tuấn Phương đã bị Tú Băng lôi kéo ra khỏi giường chuẩn bị cho chuyến đi biển chơi theo như lời cầu đêm qua của cô.

Trên chiếc xe Ferrari mui trần lướt nhanh trên con đường cao tốc đôi nam nữ thật đẹp..mái tóc dài xoăn sóng nhẹ tung bay trong gió mát, chiếc váy xanh ngọc trễ vai khoe trọn bờ vai ngọc ngà trắng mịn với nụ cười toả nắng hạnh phúc..phía bên kia người đàn ông trong chiếc áo sơ mi trắng cời hai cúc áo trên cùng hở hững hờ ra bộ ngực rắn chắc màu đồng quyền rũ..

Một tay đặt lên thành cửa xe một tay điều khiển vô lăng trông vừa thoải mái phóng khoáng lại vừa có chút khí chất nào đó rất khó cưỡng có lẽ là bởi vẻ đẹp nam tính cool ngầu của anh chẳng....

Tại bãi biển rộng lớn chỉ một màu xanh đậm thật khiến cho người nhìn cảm thấy mình thật nhỏ bé trước nó..

"chúng ta đi thuê khách sạn trước"

"không..chúng ta chỉ chơi một ngày thôi không cần thuê khách sạn đâu anh"

"tùy em"

"cười lên xem nào..đi chơi với vợ anh mà cái mặt anh cứ như tảng băng thế này em nhìn còn sợ ấy chứ nói gì đến những người xung quanh" phũ phàng nắm cánh tay anh không quên chưng ra bộ mặt ngây thơ đáng yêu của đứa trẻ 4 tuổi.

Khoé môi anh cong lên dần lộ ra hàm răng trắng sáng nhìn cô ý để cô yên tâm hơn..

Sau khi gửi được xe cô lập tức kéo anh ra trước biển gào âm lên thỏa mãn..chạy lon ton xuống biển đùa vui trong chiếc váy xoè đuôi cá trông cô càng đẹp hơn.

"Tuấn Phương xuống đây" đứng dưới nước vẫy vẫy gọi anh ở trên nụ cười toả nắng ấy vẫn không ngừng tắt.

Gọi mãi nhưng anh chẳng chịu xuống cô hậm hực nắm chặt váy đi lên giận dữ anh..vờ giận chẳng thèm nói chuyện với anh mà chỉ mãi chưng bộ mặt hờn dỗi khó chịu ra nhưng cũng chỉ được vài chục giây rồi vẫn phải mở miệng nịnh nọt lại anh.

"anh không vui sao?? ra biển đẹp thế này mà anh làm em mất hết cả hứng đó chồng à..thôi mà xuống biển chơi đi mất công ra đến đây rồi mà Tuấn Phương" bầu tay anh người đung đưa đung đưa trước mặt anh, đôi mắt to tròn mở to chớp chớp nhìn anh chờ đợi.

"anh thua em rồi tiểu Băng"

Cuối cùng anh cũng chịu xuống biển với cô..hai người đùa vui hắt nước vào nhau vui vẻ như những đứa trẻ.

"a anh đúng là đồ đáng ghét, đến cô vợ xinh đẹp ngồi ngồi thế này mà anh cũng dám hắt ướn hết váy"

"ai bảo em kéo anh xuống đây chơi cùng em"

"đồ đáng ghét" hậm hực đi lên bờ không thèm chơi nữa cô bập phòng má hồng hồng vừa đi vừa làm bầm máng anh là đồ đáng ghét, đồ không biết nâng niu phụ nữ.

"ơ này không chơi nữa à?? vậy về nhé??"

"ấy không không, vẫn chưa chán mà chưa về được..chơi tiếp chơi tiếp em không giận mà chồng" nghe được chữ về nét mặt cô liền đổi 360 độ từ trạng thái giận hờn bức bối biến thành nịnh nọt nghe lời dễ thương.

Nhìn cô quay lại vui vẻ anh lắc đầu ngán ngẩm không ngờ cô vợ của anh lại ham chơi đến thế..

Chiều đến chơi đùa cả ngày cô cũng đã mệt..sau khi ăn chiều cô và anh ra biển chờ ngắm hoàng hôn lãng mạn.

Anh ôm cô từ phía sau ấm áp cảm nhận cái lạnh chiều hoàng hôn mùa thu ở biển..

Nắm tay anh lặng im cảm giác từng nhịp tim từng hơi thở của anh cô ước gì thời gian có thể dừng lại để có thể bên anh như lúc này mãi mãi.

"hoàng hôn đến rồi em yêu anh"

"anh yêu em hơn"

"em yêu anh hơn"

"thôi anh thua em"

"anh này"

"em nói đi"

Đôi co rồi cô ngưng lại nghỉ một lúc hít thật sâu nắm chặt tay anh hơn..hơi thở đều đều nhẹ nhàng dần trở lên khó chịu hơn..hơi thở không còn đều đều như trước mà trở lên khó chịu hơn, nhịp tim đập mỗi lúc một mạnh hơn.

"nếu như em nói là nếu thôi nhé"

"em đừng vòng vo nữa"

"vâng..nếu một ngày nào đó em biến mất thì anh có đi tìm em không?? và nếu như mãi mãi không tìm được em sau này anh có đến với người con gái khác không??"

"sao em hỏi vậy?? em tính đi đâu sao??"

"không em chỉ hỏi vậy thôi anh trả lời em đi"

"ừmmm...nếu em biến mất anh sẽ lật tung cả đất nước này lên để tìm được em, còn nếu không được thì anh sẽ lật cả thế giới để tìm em. nhất định dù em có ở nơi đâu anh cũng sẽ tìm được em"

"còn nếu mãi mãi không tìm được em anh có yêu người khác không??"

"em là cả thế giới với anh cho nên ngoài em anh sẽ không yêu một ai khác nữa"

"anh tin chắc là như vậy??"

"đúng vậy"

"anh phải nhớ trong đầu in sâu mãi trong tim câu nói từ đáy lòng em từ sâu trong con tim này Em Yêu Anh Mạc Tuấn Phương"

"anh nhớ rồi thưa vợ"

"ngoan em thương"

Ngắm nhìn hoàng hôn lãng mạn ngọt ngào được lấp trong vòng tay to lớn nhưng tràn đầy yêu thương ấm áp của tình yêu.

"mình về thôi anh"

"đi"

Nắm tay nhau rời khỏi bãi biển chiều muộn gió buổi tối càng lạnh hơn.

Ngồi trên xe trở về thành phố cô im lặng nhìn ra ngoài cửa...ngắm nhìn những ánh đèn đường sáng chói tấp lập thật đẹp.

\_\_\_ còn \_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 40: Vị ngọt của tình yêu

Trên con đường cao tốc Tú Bông chìm đắm vào sự yên tĩnh mặc cho ngoài tai có tiếng gió lớn và những tiếng còi kêu của các xe khác.

Nhìn cô buồn bực thể hiện rõ ra mặt anh cũng chỉ biết lặng nhìn cô lòng đau xót.

"đến ngã tư đường phía trước anh dừng lại nhé Tuấn Phương"

"sao vậy?? em muốn đi đâu anh đưa em đi??" đôi mày anh cau lại khó hiểu liếc nhìn cô.

"gần đó có cửa hàng tiện lợi em muốn mua ít đồ"

"anh biết rồi"

Tú Bưng nhìn anh..cô không tin được anh có thể dễ dàng tin lời cô đến vậy, ngắm nhìn anh khoảnh khắc này thật đẹp làm sao nhưng càng nhìn anh tim cô càng đau hơn..cô muốn nói tất cả tất cả sự thật cho anh biết nhưng sao khó mở lời quá.

Đến ngã tư cũng vừa hay đèn đỏ anh dừng lại..chỉnh lại tóc tai cầm chiếc túi cô bước xuống vẫn nhẹ nhàng nở nụ cười tươi nhìn anh.

"quay lại nhanh nhé anh đợi" thật đúng là ngây thơ mà, anh thật sự không nghi ngờ gì cô lúc này ấy vậy mà trên thương trường kinh doanh anh lại luôn đề phòng cảnh giác từng li từng tí một.

Không trả lời anh cô quay đi nước mắt ứa tràn bước đi thật nhanh..

Anh vẫn ngồi đó huyết sao vui vẻ như thường.

Xa anh cả một con phố cô mới có thể gục xuống khóc thật to..

Cầm chiếc điện thoại lên cô gọi cho anh..những tiếng khóc nức nghẹn ngào sao mà chua xót đáng thương.

"alo anh nghe đây..em đang làm gì vậy sao em còn chưa quay lại??"

"Tuấn Phương"

"Tú Bưng có chuyện gì vậy?? em đang khóc sao?? rốt cuộc có chuyện gì em đang ở đâu anh sẽ đến ngay em đang ở đâu??" nghe được tiếng khóc nức từ bên kia điện thoại anh không còn giữ được bình tĩnh nữa từng tiếng nói của anh thốt ra đều chứa đầy sự lo lắng bức bối.

"Tuấn Phương nghe em nói được không??"

"Trả Lời Anh Em Đang Ở Đâu??" tiếng hét lớn của anh vang lên những người xung quanh khó hiểu đều hướng một ánh mắt về phía anh.

"em xin lỗi nhưng em phải đi..chúng ta không thể tiếp tục nữa, nếu cứ ở bên anh thế này em càng thấy mình có lỗi với anh nhiều hơn. em xin lỗi vì đã không thể cho anh hạnh phúc trọn vẹn, ngàn lần xin lỗi anh...."

"hãy ai cho phép em bỏ đi hả mau quay lại đây nếu không đừng trách tôi..là ai là ai đã dạy hư em hả..em đang ở đâu quay lại đây ngay lập tức em có hiểu tôi nói gì không hả đứa ngốc kia." anh mắng cô sỗ sã ngăn cản những lời nói đau thương của cô vì bản thân anh ngay lúc này đã không còn là chính anh nữa rồi, anh gần như sắp phát điên vì cô.

"Mặc Tuấn Phương em yêu anh và em cũng xin lỗi anh..đừng tìm em xin anh..tạm biệt người em yêu" tất máy cô liền tắt nguồn tháo pin vứt sim..đứng dậy dẫn nát chiếc sim anh tặng cô vì cô buộc phải làm như vậy nếu không chỉ cần chiếc điện thoại còn hoạt động chiếc sim này còn có thể liên lạc ắc sẽ tìm được cô nhanh chóng.

Sững sờ chết lặng anh không dám tin cô đã bỏ anh đi..cả thế giới của anh, nguồn động lực to lớn của anh, tình yêu của anh, vợ của anh..tất cả đã bỏ anh mà đi.

Hai hàng nước mắt chảy xuống liên tục rơi không ngừng..đằng sau những chiếc khác vẫn bíp còi inh ỏi chửi loạn lên nhưng chẳng có lời nói nào có thể đánh thức anh lúc này.

Nghiến chặt hàm răng tay anh bóp chặt chiếc điện thoại mạnh đến nỗi chiếc điện thoại đã méo xệch..đôi mắt anh đỏ ửng lên vì tức giận, vì không phục, vì không dám tin những lời vừa nghe.

Đạp nát chiếc điện thoại trong tay xuống đất anh nhún gá lao trên đường phố để tìm cô.

Trong tâm trí anh lúc này chỉ có hình ảnh của cô..anh chỉ biết một điều duy nhất vào lúc này là phải tìm được cô không thể để cô chạy mất được.

Ở một góc nào đó của con phố bên kia cô lúi húi ngồi một góc khóc hết nỗi lòng..người dân đi đường xung quanh muốn hỏi thăm cô nhưng lại chẳng ai dám lại gần vì cô khóc to nức nở như đứa trẻ họ nhìn cũng hiểu cô đang có chuyện không vui nên cũng không muốn phiền đến cô.

Hai tiếng đồng hồ trôi đi anh vẫn điên cuồng tìm cô nhưng lại chẳng hề tìm thấy tung tích gì dù chỉ là sợi tóc hay mùi hương đặc trưng riêng của cô cũng không có tất cả dần chìm vào vô vọng.

"Tú Bưng em ở đâu đừng trốn tôi nữa em mau ra đây đi...Tú Bưng em ra đây đi tôi xin em đừng đi Lưu Tú Bưng...tôi xin em đừng trốn tôi nữa mau ra đây gặp tôi đi...1 phút nữa em không có mặt ở đây thì nay chúng ta sẽ kết thúc vĩnh viễn sẽ không là gì của nhau nữa em hãy nhớ lấy"

Tất cả những lời nói những cầu xin những lời đe dọa của anh chỉ khiến người đi đường thấy khó hiểu chứ chẳng hề tìm được cô..gục xuống anh thất thần quần áo xộc xệch từ từ nhả ga di chuyển bánh xe đi khỏi.

Đến tối muộn cô trở về biệt thự bố mẹ đẻ..nghe tin người làm nói cô về họ rất mừng nhưng vừa thấy bộ dạng đau thương của con gái họ ngạc nhiên tột cùng vì từ trước đến nay duy nhất chỉ có một lần cô trong bộ dạng này đó chính là lần cô trở về sau cơn mưa và tự hành hạ bản thân trong phòng từ đó đến nay họ cứ nghĩ con gái họ đang rất hạnh phúc nhưng nào ngờ một lần nữa cô rơi vào tình trạng đáng thương đó.

"con hơi mệt hôm nay con muốn ngủ lại ở đây được không mẹ??"

"được được mà con gái"

Đi thẳng lên phòng với đôi mắt sưng húp..nhìn con gái đáng thương họ cũng đoán được hai vợ chồng cô xảy ra xích mích với nhau hay gì đó nhưng lại chỉ để mặc cô như vậy vì họ hiểu tính tình cô những lúc này nếu làm phiền đến cô ắc sẽ nhận được những lời nói nặng nề và càng khiến cô khó chịu hơn.

Trở về lâu đài một mình..hôm nay anh không lái xe vào gara mà đậu ngay trước tam bậc sảnh chính..bước vào nhà hậm hực tức giận đi thẳng lên phòng..anh vừa vào những âm thanh thủy tinh vỡ òa đặc rơi vang lên đáng sợ..người làm đứng dưới nhà sợ hãi ai nấy đều co rúm người nhìn lên phòng anh.

Bác quản gia ngay lúc khi anh về không thấy cô đã muốn hỏi nhưng nhận thấy bộ dạng yếu ma quỷ quái của anh liền ngậm chặt mồm nén nhịn sự sợ hãi giấu vào trong lòng.

Chẳng mấy chốc cả căn phòng lồng lẫy xa hoa của anh đã biến thành tro bụi những mảnh vỡ khủng khiếp..

Ngồi một góc gần tấm ảnh cưới anh nở nụ cười đau thương..vò nát tấm ảnh anh cầm tất cả những thứ có liên quan đến cô vứt hết ra ngoài cửa sổ..

"tất cả là do em tự chuốc lấy Luru Tú Băng tôi hận em"

Quần áo, giày dép, mỹ phẩm, ảnh v.v mọi thứ đều rơi la tả dưới đất.

Vệ sĩ đi tuần nhìn thấy cũng sợ run người tránh ngay đồng hồ của cô..

Tất cả người làm dần nhận ra cơn thịnh nộ thật sự bây giờ mới xảy ra trong căn nhà này.

Một lúc lâu sau người làm không còn nghe thấy âm thanh đập phá nữa họ cũng khó hiểu nhìn nhau rồi lại nhìn lên phòng anh bỗng thấy anh bước ra.

Điềm đạm đi xuống nhà lạnh lùng trên tay là chiếc bật lửa và chai rượu anh bước xuống người làm liền cúi đầu sợ hãi.

"từ nay trong nhà này không một ai được nhắc đến cái tên Luru Tú Băng nữa nếu không đuổi thẳng"

"dạ ông chủ"

Ai nấy đều sợ người ngạc nhiên nhưng lại chẳng dám ho he một lời thắc mắc với anh vì đối với họ anh là vua.

Đứng trước đồng hồ của cô chai rượu trên tay anh từ từ đổ xuống chảy dính ướt cả đồng hồ..chiếc bật lửa trên tay được bật lên, khoé miệng anh nhếch lên chiếc bật lửa được lém xuống đồng hồ bỗng chốc cháy bùng lên ngọn lửa lớn..

"tạm biệt Luru Tú Băng"

Ngọn lửa cháy đỏ chiếu vào trong mắt anh khiến anh càng thêm vẻ đáng sợ hơn gấp bội.

Ba tháng sau tại lâu đài Mạc gia người làm vẫn tập lập ai làm việc người nấy và trong đầu họ gần như đã quên đi cái tên Luru Tú Băng và Mạc phu nhân.

Tháng đầu tiên vết thương lớn trong anh vẫn như người nên khoảng thời gian đó anh chỉ toàn lao đầu vào công việc buổi tối lại là rượu chè đến mức đêm nào cũng say bết nhè nôn ói khắp nhà.

Dần dần anh cũng tự nhận ra mình đã quá hỏng, công ty cũng rơi vào tình trạng khủng hoảng cho nên anh đã tự cố gắng gạt bỏ hình ảnh còn mãi vương vấn của cô trong đầu để tập trung vào công việc cho công ty như trước đây.

Cô giờ đây đã trở thành giám đốc công ty JGP của Luru gia..vị giám đốc trẻ tuổi xinh đẹp luôn được nam giới theo đuổi hàng đàn.

Cô cũng như anh..giai đoạn đầu tiên cô cũng rơi vào trạng thái trầm cảm chỉ vui đầu vào công việc để cố gắng vui lấp nỗi nhớ anh day dứt.

"đêm con đi rồi sao con gái??"

"vâng ở đó con có chút việc chưa hoàn thành cũng đã đến lúc con làm những việc con muốn rồi mẹ"

"con lại đi bỏ mẹ sẽ nhớ con lắm"

"con đi vài ngày thôi mà mẹ..mẹ không nhớ ngày xưa con còn học ở đó suốt mấy năm trời à"



"mẹ nhớ chứ nhưng mẹ sợ con gái mẹ xinh đẹp thế này"

Hai chữ xinh đẹp..khôn mặt này, nhan sắc này đều do anh tìm lại cho cô..phút chốc nhớ đến anh cô thần thờ một hồi thờ dài vì vô thức cô lại nhớ đến anh rồi.

"con xinh đẹp giống mama mà..thôi con phải đi tắm đã rồi chuẩn bị ra sân bay nữa làm thủ tục lâu lắm mẹ yêu à"

"ừ vậy con đi đi"

Cố tránh mẹ cô lên phòng ngồi chờ đợi ngắm nhìn bức ảnh của anh duy nhất cô còn giữ lại.

Tối muộn cô bắt đầu ra sân bay chuẩn bị cho chuyến bay tới Pháp..

Bắt taxi đến sân bay..từ nhà cô ra đến sân bay cũng mất nửa tiếng nhưng nửa tiếng đó nào được an toàn như bao lần đi lại của cô..

Mùi rượu thoang thoang trong xe khiến cô thấy khó chịu buồn nôn nhưng cố kìm nén..có để ý thấy bác tài như đã uống rượu trước khi lái xe tỏ ý muốn xuống nhưng lại bị bác tài khoá chốt cửa..chợt hơi thở cô dần gấp gáp hơn, nhịp tim đập thình thịch rõ ràng mạnh hơn nhận thức được bác tài là một tên biến thái cô cương quyết muốn xuống xe nhưng cô chẳng thể làm gì được..đập đập cửa kính vội vã nhưng ánh mắt biến thái của bác tài không chịu nhìn đường là liên tục nhìn qua gương chiếu hậu nhìn chằm chằm vào bộ ngực căng tròn của cô.

"bác tài dừng lại, dừng lại đi tôi muốn xuống xe..bác tài dừng lại đi..tôi nói ông nghe gì không bác tài dừng xe"

"vẫn tốt đẹp mà cô gái"

"không tôi muốn xuống ông dừng xe lại đi tôi muốn xuống ở đây ông dừng xe lại đi"

\*uỳnh\* do không chú ý nên xe cô đã bị tai nạn giao thông..cửa kính vỡ tung một bên xe bị méo xệch đầu cô đập vào cửa kính khiến cô mơ hồ dần ngất lịm

Tài xế bị thương nặng phần đầu nên cũng ngất lịm ngay từ đầu, bên ngoài là những người đi đường xung quanh đứng nhìn nhưng không một ai dám vào giúp đỡ mà chỉ đứng chỉ chỗ bàn tán như cái chợ.

Một cặp vợ chồng trẻ từ xa đi tới xem có chuyện gì..ngồi ngang xem sao bỗng chốc người vợ hét lớn..

"trời ơi...Will anh mau lại đây người trong xe là Tú Băng..mau anh mau giúp cô ấy mau"

"Tú Băng..không lẽ là cô bé ấy??"

"còn ai nữa mau anh mau giúp cô ấy..nhanh lên anh còn đứng chờ ra đây làm gì."

Cặp vợ chồng trẻ đó không ai khác chính là Will và Ái Lâm vừa trở về từ Mỹ..

Will vội vã dùng sức cạy cửa bị kẹt nhưng không được..Ái Lâm đứng cạnh vẫn không ngừng gọi tên Tú Băng

Nhìn thấy đầu cô chảy máu Ái Lâm càng thêm lo lắng và quوات tháo Will phải nhanh tay hơn nữa.

"cửa bị khoá rồi phải đập kính thôi"

"anh còn không mau làm đi"

"nhưng còn cô ấy..mảnh kính vỡ Tú Băng sẽ bị thương"

"còn hơn cứ để cô ấy thế kia..anh mau phá cửa đi"

"em tránh ra"

Cố gắng dùng hết sức phá cửa cuối cùng cũng thành công..chốt cửa được mở ta Will vội vã bế Tú Băng ra ngoài..

Nay nay người cô nhưng cô đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê yếu ớt.

Máu trên đầu chảy rỉ ra nhiều hơn Ái Lâm vội cầm máu thét lớn bắt Will đưa Tú Băng ra xe đến bệnh viện gấp..trên đường đến viện Ái Lâm hét hải liên tục gọi Tú Băng và cầm máu cho cô nhưng vẫn không quên gọi cấp cứu cho người tài xế còn ở hiện trường.

"có cần gọi cho Tuấn Phương không??"

"anh lo vào việc lái xe đi đừng nói nữa lát đến viện rồi gọi cũng chưa muộn"

Xe mau chóng đến bệnh viện, bác sĩ y tá đã được chuẩn bị chờ sẵn trước cửa chờ đón cô..

Vừa xuống xe cô được đưa vào cấp cứu ngay để tránh việc kéo dài thời gian sẽ càng nguy hiểm hơn.

Chạy theo bác sĩ vào trong đi đi lại lại lo lắng một lúc sau mới nhớ ra gọi cho Tuấn Phương.

Tại lâu đài anh vẫn đang vui đầu vào công việc..điện thoại reo lên liên hồi 3-4 cuộc anh mới chịu bắt máy..

"Tuấn Phương không hay rồi Tú Băng.."

"nếu là cô ta thì đẹp đi" giọng nói lạnh băng chứa đầy nỗi hận thù khiến Will và Ái Lâm kinh ngạc vì họ chưa hề biết chuyện anh và cô.

"nhưng cô ấy bị tai nạn rồi..."

Đang nói thì một nữ y tá vội vàng bước ra với câu nói khiến ai cũng chết lặng..

"bệnh nhân đang mang thai mất rất nhiều máu cần chuyển đến viện trung ương ngay nếu không sẽ nguy hiểm đứa bé"

"mang thai"

"mang thai"

Will và Ái Lâm ngạc nhiên nhưng càng thêm phần lo lắng hơn..đầu dây bên kia bỗng tắt đi kết thúc cuộc gọi..là người đứng giữa cả Will và Ái Lâm không biết chuyện gì giữa họ nhưng trước mắt phải cứu mẹ và bé..

Không ngần ngại họ lập tức đồng ý chuyển cô đến bệnh viện trung ương cách đây nửa giờ xe chạy.

Nghe được cô mang thai không hiểu sao lòng anh lại rạo rức bứt rứt khó chịu đứng ngồi không yên.

Trong anh lúc này vừa vui mừng lại vừa tức giận pha lẫn buồn thù vì giờ họ đâu còn liên quan đến nhau hơn nữa anh nào biết đứa trẻ đó là con ai.

Trong tình trạng nguy kịch cô vẫn phải âm thầm cố gắng chịu đựng để đến được bệnh viện trung ương..

Xe cấp cứu bật còi inh ỏi người dân biết ý dẹp đường thuận lợi cho việc xe cấp cứu chạy thẳng đến điểm đến.

Tại bệnh viện trung ương ở trung tâm thành phố tất cả bác sĩ y tá giỏi nhất đều được điều đi chuẩn bị cho ca cấp cứu của cô..

Y tá bác sĩ đã đứng ngoài chờ xe đến với tinh thần căng thẳng tập trung cao độ.

Xe vừa đến tất cả y tá đều xông xáo giúp đỡ người của bệnh viện kia..

"chúng tôi nhận được lệnh của Mạc tổng rồi"

một bác sĩ lên tiếng cho Will và Ái Lâm yên tâm họ để mặc cho mọi người làm..

cô được đưa thẳng vào phòng cấp cứu 3 người bác sĩ và 3 người y tá giỏi nhất bắt đầu công việc cứu lấy cô và đứa bé trong bụng.

3 giờ đồng hồ trôi đi nhanh chóng trong sự lo lắng hồi hộp mãi lâu sau tiếng cửa phòng mới mở ra bác sĩ thở phào nhẹ nhõm gật đầu nhìn Will và Ái Lâm.

Cô được đưa về phòng chăm sóc đặc biệt nằm hôn mê suốt đêm..

Tuy nghe bác sĩ nói nhận được lệnh từ Tuấn Phương nhưng cả đêm lại chẳng thấy anh xuất hiện..

Vì không thấy anh đến nên Will liền nghe theo Ái Lâm ở lại trông nom cô.

Sáng hôm sau cô tỉnh lại mơ hồ..đôi mắt mệt mỏi từ từ mở ra điều đầu tiên cô nghe và thấy được chính là Tuấn Phương..

"cái thai là của ai??"

Vì mới tỉnh dậy nên cô vẫn chưa thể nhận thức rõ ràng mọi chuyện..cau nhẹ đôi mày cô nhìn anh..một lúc sau cô nhìn được rõ mọi thứ mới thất kinh người trước mặt cô là anh.

Mở to mắt nhìn anh ngạc nhiên bàn tay cô nắm chặt chiếc chăn trắng tinh khỏi nhạo nhăm tim bỗng đập rộn ràng.

"tôi hỏi cô cái thai trong bụng cô là của ai??" từ ngữ giọng điệu của anh đã thay đổi hoàn toàn không còn là giọng nói trầm ấm như mang mùa xuân đến cho cô nữa rồi.

"cái thai trong bụng em?? ý anh là gì??"

"cô vờ như không biết?? đừng giả nai với tôi mau nói cái thai đó là của ai??"

"không có..em..em không có"

"hicc cô dám chối...tôi hỏi cô lần cuối rốt cuộc cái thai đó là của ai??" nắm chặt cổ tay cô anh nghiến răng nhả từng câu từng chữ đanh thép.

"anh nhầm rồi em không có và mãi mãi không thể có"

"vậy đây là cái gì??"

Anh dơ tờ giấy siêu âm cho cô xem..đúng là tên cô Lưu Tú Băng và còn có hình ảnh thai nhi được 13 tuần và được chuẩn đoán là con trai.

Giật tờ giấy khỏi tay anh cô ngạc nhiên không dám tin vào mắt mình..đơ người vài phút cô mới có thể mở miệng nói với anh..

"nhưng em không thể"

"tại sao??"

"chỉ là em..em.."

"nói"

"em bị vô sinh"

"cái gì??"

"anh còn nhớ hôm chúng ta ở Paris chứ..sáng hôm đó em đã đến bệnh khám và kết quả là em bị vô sinh..lúc đó em cũng không dám tin nhưng cuối cùng sự thật vẫn là sự thật cho nên em.."

"cho nên cô mới nhấn tâm ra đi bỏ lại tôi trong đau khổ"

"em..em xin lỗi..vì em nghĩ em không thể sinh con cho anh thì đâu còn xứng với tình yêu của anh, em yêu anh nhưng em muốn anh sẽ có được một hạnh phúc trọn vẹn đầy đủ vợ và con chứ không phải một đứa con gái vô sinh mãi mãi chẳng thể sinh cho anh nổi một đứa con"

"hạnh phúc trọn vẹn...nực cười"

"em xin lỗi có lẽ tờ giấy này họ đã nhầm lẫn với ai đó rồi"

"nhầm lẫn..được đi theo tôi"

"đi đâu?? em em không thể"

"đi kiểm tra"

Anh nhắc bông cô lên ẵm cô trên tay đi tới khoa sản..túp mặt vào ngực anh cô thấy bản thân thật có lỗi với anh quá.

Đến khoa sản cô được bác sĩ khám siêu âm và kết quả đúng như tờ giấy hỏi nãy anh đưa cho cô..nhất quyết không tin bác sĩ cô một mực đồ bác sĩ kiểm tra lại lần nữa..nhưng chốt lại kết quả cô đã có thai hơn 3 tháng.

"giờ thì trả lời tôi cái thai này là của ai??"

cô cúi gằm mặt im lặng vì xấu hổ và vì thấy có lỗi thực sự rất rất lớn với anh.

"là của ai??"

"là...là..."

"nói nhanh"

"là con t\*ng trùng nhò của anh"

bị anh thét cho một tiếng buột miệng cô trả lời vô tư vô nghĩ xong mặt coi bông đồ chót như trái cà chua chín.

"chốt hạ là của tôi đúng không??"

"vâng"

"được rồi"

Ấm cô về lại phòng bệnh, tà khí chết người của anh đã giảm đi phần nào..cơ mặt cũng đã từ giãn ra bớt căng thẳng đáng sợ.

Nhẹ nhàng đặt cô xuống giường anh từ tốn nhả 7 chữ vào tai cô.

"Mạc phu nhân, em làm tốt lắm"

"anh không giận em sao??"

"đồ ngốc tất cả chỉ là hiểu lầm thôi từ giờ cảm em tuyệt đối không được giấu tôi bất cứ chuyện gì nếu không đừng trách tôi vô tình"

"ạ chồng"

Vui vẻ hạnh phúc hoà bình lại đến họ trở lại với nhau trong sự ngọt ngào tràn ngập hạnh phúc.

Một tháng sau khi cô đã được xuất viện và ra khỏi phòng sau lệnh cấm của anh thì nay cô đã đạt mức 60 kg và đủ tiêu chuẩn khoẻ mạnh để thoát khỏi cảnh nằm giường để anh hầu hạ từ a đến z.

Và sự nhầm lẫn sai trái của cô khi ở Paris đã được biết rõ khi cô vào lại máy tính và nhận được email lạ từ bên Pháp của bệnh viện nơi cô khám và họ đã dựa theo thông tin cá nhân cô báo để xin lỗi cô vì sự nhầm lẫn vì người khám cho cô là một thực tập sinh y tá tự ý lấy danh nghĩa bác sĩ khám cho cô và họ còn mời cô trở lại Paris một chuyến để họ được xin lỗi cô một cách trân thành nhất.

Năm tháng sau tại bệnh viện phụ sản trung ương một loại tiếng hét kêu gào chửi bới liên tục vang lên từ miệng một bà bầu đang trong lúc sinh nở đứa con...

"Mạc Tuấn Phương cái đồ chết tiệt, đồ đáng ghét, đồ chó chết kia tại sao lại bắt bà đây sinh con thế hả đồ khốn kiếp..lần sau anh sinh con đi tôi có chết cũng không làm nữa aa đau quá đồ chết tiệt đồ đàn ông thối tha kia...."

nghe cô chửi bên ngoài cửa Ái Lâm và Tuệ Nhi cười tủm tỉm nhưng cánh đàn ông Tuấn Phương, Will và chồng Tuệ Nhi đều vã mồ hôi khiếp sợ bà đẻ.

"Tuấn Phương phải công nhận anh chộm vợ khéo thật" Tuệ Nhi vừa ẵm con vừa chọc quê anh khiến mọi người cười ầm lên vui vẻ..

\*oe oe oe\* tiếng khóc nức nở đáng yêu của con t\*ng trùng nhỏ của anh vang lên..bác sĩ bế bé ra ngoài anh cẩn thận đón bé âu yếm trên tay hai hàng nước mắt hạnh phúc rơi xuống anh liên tục thơm bé.

vào trong nhìn cô một môi cạn kiệt sức anh thương cô và hạ quyết tâm sẽ không để cô sinh con nữa quá đủ rồi chỉ một lần thôi là đủ lắm rồi.

Một tháng sau tại lầu đài Mạc gia bữa tiệc mừng đầy tháng của bé Mạc Tuấn Phong mọi người khách khứa đông đủ vui vẻ đến chúc mừng chung vui.

tại một bàn tiệc ba gia đình nhỏ quây quần bên nhau vui vẻ nói chuyện..

"đội Tú Bông hết ở cứ tôi bao mọi người đi Maldiver chịu không"

cả bàn ồ lên vui sướng nhất trí cụm ly chúc mừng tất cả bỗng anh ghét sát tai cô thì thầm khiến cô cười cười đỏ ửng mặt..

"cả thế giới của anh chính là em..Anh Yêu Em"

\_\_\_\_\_The End\_\_\_\_\_

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 41: Ngoại truyện 1 ông cụ non 4 tuổi

cuộc sống hạnh phúc vui vẻ cùng gia đình nhỏ của Tú Bông từ khi bước chân về làm dâu nhà họ Mạc đều đã được rất nhiều người trong thành phố ghen tỵ vì cô quá ư là sung sướng, có người còn gọi gia đình cô là gia đình hoàn hảo số một thành phố và cũng có một số người ghen ăn tức ở với cô vì bản thân cô vốn đã xinh đẹp tài giỏi nay lại lấy được một anh chồng quá ư là tài giỏi với một tình yêu to lớn với cô và bất ngờ hơn là con trai hai người Mạc Tuấn Phong cũng có mặt trong danh sách những người ghen tỵ đó.

4 năm sau tại lầu đài Mạc gia một cậu bé xinh trai đáng yêu bụ bẫm với phong cách ăn mặc độc đáo sành điệu và khí chất thần thái biểu cảm khuôn mặt lạnh băng y chang ông bố nào đó.

Đứng trên sảnh tầng hai cậu bé khoanh hai tay trước ngực với khuôn mặt đầy sự tức giận phần nộ nhìn xuống cửa chính phía dưới.

Hầm hằm đôi mắt nhỏ xinh nheo nheo như đang chờ đợi con mồi tự nhảy vào hang nấp mạng cho cộp..khoé miệng khê nhếch lên đôi mắt bỗng mở to ra khi nghe được tiếng siêu xe đang lao vù vù về phía gara.

Lắm nhảm trong miệng từ một đến mười hai bàn tay nhỏ xinh nắm chặt áo khoác bên ngoài..đứng như cậu bé nghĩ đến dây thứ 10 cuối cùng những bước gần dần bước đến tiến vào cửa chính mỗi lúc một gần.

Đợi khi chủ nhân của những bước chân đó dần xuất đầu lộ diện cậu bé mới từ từ hạ tay xuống đôi mày cau lại đậm chân mạnh một cái, nuốt nước bọt lạnh lùng cất tiếng, thần thái giọng nói cất lên y như anh Mạc Tuấn Phương đúng thật là cha nào con nấy mà..

"bố đã đưa mẹ của con đi đâu??"

giọng nói tuy lạnh lùng nhưng lại rất đáng yêu của cậu bé cất lên chẳng hề khiến người phía dưới sợ hãi mà chỉ thấy dễ thương vì cậu chả khác gì một ông cụ non.

"bảo bối của mẹ dậy rồi sao?? xuống đây với mẹ nào" đôi mắt to tròn nhìn lên cậu bé miệng nở nụ cười toả nắng giât lát đã suốt nửa khiến cậu bé mừng lòng quên đi cơn giận.

"mẹ đừng nên có ý định nói tránh cho bố..mẹ mau lên đây đứng với con, còn bố..ai cho phép bố dẫn mẹ con đi mà không có sự cho phép của con??"

cậu nói đậm chất ông cụ non của tiểu Phong suốt nửa đã hại chết nụ cười không thể nào cười ra tiếng của cô..anh đứng phía dưới nhìn cậu bé cũng đã rất rất là cố gắng để nín cười đến mức bàn tay nắm chặt gân tay nổi rõ mồn một nhưng vẫn cố gượng giọng lạnh ra lệnh cho cậu bé.

"con đang lấy khẩu cung của ta sao?? gan con cũng to quá nhỉ tiểu Phong"

"con lớn rồi đừng gọi con là tiểu Phong nữa..thật là xấu hổ mà"

"con lớn rồi...con chắc chứ??"

"đương nhiên rồi"

"được vậy người lớn không được quyền khảo sát lấy khẩu cung của bố vì bố yêu mẹ và mẹ yêu bố..đó là tình yêu giữa hai người và hiển nhiên người lớn khác sẽ không được xen vào phá tình yêu ấy..con hiểu rồi chứ Tuấn Phong"

Tức muốn độn thổ tiểu Phong hậm hực đậm chân đứng cái mạnh cảm nín không nói lại được câu nào bực bội quay về phòng.

Ở dưới cô và anh chắc chắn con đã về phòng mới thoải mái cười ôm bụng cười tẹt ga.

"anh quả thật rất thâm độc đấy chồng à"

"phu nhân quá khen"

"chết cười với bố con nhà anh..thú thực tiểu Phong đúng là được đập khuôn y chang anh đấy"

"thích lắm sao??"

"đương nhiên rồi"

"vậy đề thêm đứa nữa nhé??" ánh mắt dâm tặc của anh nhìn cô khiến nụ cười trên môi cô vụt tắt thay thành biểu cảm nhõng nhẽo đáng yêu.

"thôi đau lắm một tiểu Phong là đủ rồi"

"không muốn"

"có điên mới không nhé...từ lúc nào cũng sẵn áo mưa dành riêng cho chồng đấy nhé tình yêu của em"

"em đúng là tiểu hồ ly đáng yêu mà"

không chờ đợi thêm anh kéo tay cô chạy về phòng gấp gấp nhưng vẫn không quên phải nhẹ nhàng vì ngay phòng bên cạnh là một tiểu quái tinh vi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 42: Ngoại truyện 2 cơn giận tai hoạ

Sau hơn hai giờ đồng hồ vật vã cho trận chiến mất sức khá nhiều anh và cô nằm ôm nhau thở mạnh môi vẫn nở nụ cười thoả mãn hai người quần quýt lấy nhau không rời.

\*cộc cộc cộc\* tiếng gõ cửa vang lên không chờ thêm người bên ngoài mở cửa bước vào lạnh nhạt..hai tay để trước ngực giọng nói nhẹ nhàng cất lên..

"hai người vui vẻ đủ chưa??"

Anh và cô chết lặng nhìn thẳng con đang hôn dỗi..thằng nhỏ mới có 4 tuổi thôi mà đã hiểu rất nhiều chuyện vượt xa so với tuổi con nít của cậu rồi..

"bảo bối của mẹ con dỗi rồi sao??"

"ta chưa cho phép mà con dám tự tiện xông vào phòng ba mẹ thế à tiểu Phong??"

"ba đã hết thời gian sử dụng mẹ, bây giờ mẹ là của con"

"trời ạ...."

Cô đứng hòng không còn lời nào để nói với thằng con có bộ não người lớn này nữa..đôi mắt to tròn của tiểu Phong nheo lại ngón tay nhỏ nhắn bụ bẫm chỉ vào cô như cậu chủ chuẩn bị ra lệnh cho người hầu vậy..

"mẹ có 3 phút để có mặt tại phòng của con, con buồn ngủ rồi mẹ phải ru con ngủ"

"cô ấy là vợ của ba chứ không phải vợ con cho nên tiểu Phong con buồn ngủ thì nên tự về phòng đắp chăn nhắm mắt tự chìm vào giấc mộng đi..con lớn rồi đúng không?? lớn rồi thì không nên làm phiền mẹ nữa như vậy sẽ không hay" anh từ tốn nhả từng chữ từng chữ nói cho tiểu Phong hiểu nhưng trong ngữ điệu giọng nói vẫn có chút dạy dỗ cảnh cáo.

"ba được lắm"

dậm chân mạnh xuống sàn nhà tiểu Phong quay đi đến cửa phòng dừng lại quay lại nhìn hai người với ánh mắt rực lửa đầy quyết tâm.

"ba sẽ phải hối hận"

\*uỳnh\* cánh cửa đóng mạnh tiểu Phong nhanh nhẹn chạy lên tầng 3 bàn tay nhỏ xinh nắm chặt vạt áo da miệng lầm bầm gì đó chắc hẳn cậu bé rất tức giận.

Trong phòng cô và anh nhìn nhau hai người hiện có chung một suy nghĩ..gật đầu mạnh hai người bước xuống giường nhặt quần áo mặc mặt họ hiện rõ sự hoảng hốt mất bình tĩnh.

Vài phút sau cả hai chạy vội xuống nhà..bên dưới khu nhà chính mọi thứ đều lộn sộn..những bức ảnh bị vẽ nhùng vẽ nhằng, những chiếc bình cổ cũng được dán toàn là hình siêu nhân và khủng long.

Những chai rượu quý của anh cũng bị vứt vào đài phun nước giữa nhà...

Chạy vào nhà bếp thì từ bát đĩa, bàn ăn, các loại gia vị đều bị vấy bẩn và trộn lẫn vào nhau kinh tởm..

Không thể nhìn thêm vì lần này cậu bé đã rất quá đáng..chạy lên tầng ba..chỉ có duy nhất một căn phòng cũng chính là căn phòng rộng lớn nhất so với các phòng còn lại..

Cửa phòng bị khoá chặt..nhìn qua tấm kính hoa văn mờ ảo bên trong hai người đều nhận thấy được các thiết bị điện tử đã được khởi động.

"bảo bối mẹ đây rồi con ra đây được không bảo bối..bảo bối của mẹ ơ"

"tiểu Phong"

"bảo bối ơi mẹ xin lỗi mẹ biết lỗi rồi từ giờ mẹ hứa ngày ngày ru con ngủ và luôn luôn ở cạnh con..bảo bối con nghe mẹ nói không con ơi..."

"ba mẹ đi đi con không muốn gặp hai người"

"bảo bối à..mẹ xin lỗi mẹ sai rồi con ơ"

"mẹ đừng hòng dụ dỗ con, con giận rồi"

"Mạc Tuấn Phong con mau ra đây"

"con không ra con ghét ba, ba suốt ngày chiếm lấy mẹ của con, mẹ là mẹ con không phải mẹ của ba, ba thích thì đi tìm ba nội đi"

"TUẤN PHONG" cô quaoát lớn tay đập cửa thật mạnh vì cô biết thằng con trời đánh của mình đã chọc phải con hổ giữ tốt nhất nên biết phận mà mau ra nộp mạng nếu không khó mà gánh nổi hậu quả.

"em không cần phải nài nỉ thằng nhỏ nữa đâu..chúng ta đi xuống thôi."

"anh..anh đừng để ý những lời thằng bé nói, con nó còn nhỏ nên không biết giữ ý lời nói anh đừng chấp thằng bé nhé Tuấn Phương"

"anh nói chung ta đi xuống kệ thằng bé"

Đành gật đầu đi xuống nhà cùng anh nhưng lòng vẫn không yên tâm vì cô đang rất lo lắng cho thằng con nghịch đại.

Xuống nhà anh lẳng lặng vớt những chai rượu từ đài phun nước lên từng cử chỉ hành động của anh thật nhẹ nhàng như chẳng hề có con thịnh nộ nào đang chờ đợi thời khắc để khai quật tất cả những thứ làm churóng mắt.

"em đi thu sếp đồ đạc của tiểu Phong hai tiếng nữa sẽ đi"

"đi đâu ạ??"

"đi học"

"thật???? anh đang đùa em đúng không??"

"giống đùa lắm sao??"

"nhưng thằng nhỏ còn quá bé"

"tính cách và trí thông minh của nó thì không"

"nhưng..."

"em cãi lời"

"em không có"

"vậy mau đi đi..còn nữa mau thông báo cho thằng bé..nếu nó không chịu hãy phá cửa"

"vâng"

Lùi thui đi dọn đồ cho tiểu Phong cô hết sức lo ngại cho con..từ từ chọn từng bộ đồ sắp xếp thật gọn gàng..không biết số phận của bảo bối của cô sẽ ra sao khi phải đi du học khi còn đang ở tuổi mẫu giáo.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 43: Ngoại truyện 3 suy nghĩ trong anh

Vật vờ đứng trước cửa phòng con trai Tú Băng chỉ biết cầm nín nén gìm nổi buồn mắt mát lớn sắp xảy ra.

"mẹ vào đi đừng đứng ngoài đó nữa"

"ò ồ mẹ vào đây"

Lặng lẽ vào phòng nhìn đứa con bé nhỏ đang ôm cuốn sách yêu thích trầm lặng nhìn ra ngoài cửa sổ như thể đang có một niềm tâm sự to lớn trong đầu.

"bảo bối"

"con nghe ba mẹ nói chuyện rồi"

"vậy con..con không phản đối sao?? con không muốn nói gì với mẹ sao?? bảo bối"

"có nói cũng đâu thể phản lại lời nói của ba mẹ biết mà."

"con có buồn không?? hay mẹ xin ba cho đi cùng con nhé bảo bối"

Tiểu Phong đặt nhẹ cuốn sách xuống bàn ung dung đi tới mở tủ đồ bên trong có một ngăn kéo nhỏ..mở khoá cậu lấy ra tập flim. dơ ra trước mặt cô cậu mỉm cười đôi mắt to tròn long lanh nhìn cô âu yếm.

Ngờ ngàng nhìn tập flim trên tay tiểu Phong cô vẫn không hiểu gì..ngơ ngơ rồi cũng nhận lấy với sự thắc mắc.

"gì vậy bảo bối??"

"khi nào con đi thì mẹ hãy mở ra xem nhé..cái này con đã làm rất lâu đấy. mẹ phải trân trọng nó như trân trọng con đấy nhé."

"ừ mẹ hiểu rồi. bảo bối đi rồi mẹ sẽ nhớ con lắm đấy bảo bối bà."

"con cũng nhớ mẹ.....cả ba nữa"

"mẹ hứa khi nào rảnh rồi mẹ và ba con sẽ qua thăm con được chứ bảo bối..ừm ừm cung con quá đi mất bảo bối của mẹ"

"con lớn rồi mẹ đừng nước mắt dàn dụa nữa tởm quá"

"dào ôi..ông cụ non"

Hôn hít đủ kiểu cuối cùng cô cũng chịu đưa con xuống nhà chuẩn bị ra sân bay..dưới nhà Tuấn Phương vẫn giữ bộ mặt lạnh băng giận dữ đó nhưng ai ai cũng biết anh cũng đang rất buồn khi phải đưa con trai tới một phương trời mới.

Chào tạm biệt mọi người cậu bé lên xe tiến thẳng tới sân bay..trong nhà từ bà chủ đến người hầu đều sụt sịt nước nỡ vì không lỡ để tiểu Phong đi.

Còn anh..tại căn phòng ngủ áp áp của vợ chồng anh bỗng trở lên lạnh giá..những mảng khói thuốc bay lốt phốt đầy mê hoặc.

Đứng trước cửa sổ sát đây nhìn ra khu vườn đầy lãng mạn tình thơ anh trầm tư suy nghĩ..

Nhìn anh trầm ngâm một mình Tú Băng thân làm vợ cũng muốn hỏi han nhưng cũng biết anh sẽ không hé nửa lời với cô.

Đứng sau nhìn anh cô bước tới ôm anh từ sau..dựa vào sau tấm lưng vạm vỡ của anh cô im lặng chờ đợi anh tự tìm đến cô trước.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 44: Ngoại truyện 4 (1) xin lỗi em

Dưới ánh đèn huyền ảo đã bao giờ trôi đi Tuấn Phương vẫn lặng thinh với những suy nghĩ bí ẩn trong đầu mình.

Đã hai ngày qua Tú Băng càng lo lắng cho anh hơn, mỗi bữa cơm nếu không phải do cô uy hiếp anh thì có lẽ anh sẽ chẳng còn nghĩ đến việc ăn. Tiểu Phong sau hai ngày tập quen với môi trường mới cùng chú nuôi nên cũng không còn khóc nhè buồn rầu khi gọi facetime với cô nữa.

- anh hôm nay chúng ta ra biển được không??

- .....

Anh im lặng không nói gì trên tay vẫn cầm cây thuốc lá bộ dạng anh chẳng khác mấy người đã bất lực hoàn toàn mất niềm tin với cuộc sống này cả.

- Anh..Tuấn Phương.

- oi em cần gì??

- anh lại nghĩ suy tư gì vậy?? dạo này rốt cuộc có chuyện gì nói em nghe được không??

- không có gì, gần đây công ty nhiều việc quá thôi em.

- công ty gặp rắc rối sao?? có cần em giúp anh không?? có gì cứ nói thẳng với em hứa đừng giấu em nhé.

- một chút thôi nhưng không sao đâu anh và một số người khác đang dần xoay sở thành công rồi.

- vậy cũng tốt rồi.



- ừ

Hai người lại rơi vào trạng thái im lặng bất thình..khi nghe anh nói công ty có chuyện cô cũng rất lo lắng vì đây là cả bộ mặt là trụ cột của Mặc Gia suốt mấy chục năm nay..vốn nổi tiếng về uy tín hùng mạnh giờ nghĩ đến việc nó đang lung lay thì ai cũng hốt hoảng thất kinh là lẽ thường tình.

- Tú Băng

- dạ

- em nhớ con không??

- tất nhiên là có ạ..rất nhớ là đằng khác ấy chứ.

- em muốn gặp con không??

- có ạ..nhưng sao vậy??

- được rồi chúng ta sẽ đến thăm con..đội anh thu xếp công việc hai ngày nữa xuất phát.

- thật ạ???? anh không lừa em đấy chứ??

- anh đã lừa em bao giờ chưa nào??

- tuyệt quá thần kiu ông xã.

- chỉ cần em và con vui anh sẽ làm tất cả.

- eo ơi sến quá nhưng em thích.

Vui mừng nhảy bổ vào ôm lấy anh siết chặt không rời..nhưng cô lại chẳng hề chịu suy nghĩ sâu vào ý nói của anh là gì.

Ôm cô đôi mắt anh như ngân lệ..hai khoé mắt long lanh chẳng biết đó là nước mắt hạnh phúc hay đau thương nữa.

Hai ngày sau nhưng anh nói..cô và anh sẽ đến thăm tiểu Phong. tại sân bay chiếc phi cơ riêng của họ Mặc đã được chuẩn bị sẵn chờ đợi ông bà Mặc.

Từ sáng sớm anh luôn giữ được nét mặt tươi vui bên cạnh cô..trên chiếc phi cơ hai người ngồi đối diện nhau nhưng hai bàn tay vẫn luôn chạm vào nhau như không muốn rời xa đôi phương.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 45: Ngoại truyện 4 (2) Xin Lỗi Em

Tại đất nước Pháp xinh đẹp, ngôi trường khang trang to lớn mà trước đây Tú Băng đã theo học từ khi bắt đầu học đếm, học bảng chữ cái đến khi tốt nghiệp đại học và trở thành một CEO trẻ tuổi tài giỏi như ngày hôm nay.

Nắm tay Tuấn Phương bước vào cánh cổng trường vĩ đại cô nở nụ cười rạng rỡ khi sắp được gặp cậu con trai bảo bối vô giá mà cô đã phải vắn mình nhớ nhung ngày đêm, giờ thì niềm mong muốn lớn nhất của cô đã thành hiện thực.

Bước qua hàng cây cao lớn gió thổi lá bay tạo lên những âm thanh xào xạc, một luồng cảm giác quen thuộc nảy lên trong lòng Tú Băng..

phải rồi cảm giác ấy, chính là cái cảm giác nhẹ nhàng thích thú đi dạo dưới sân trường cùng lũ bạn ngày còn hai chân tung tăng đeo trên mình chiếc cặp ba lô khổng lồ đựng những cuốn sách dày cộp.

- mama

Đâu đó một tiếng gọi thánh thót vang lên, từ phía xa một cậu bé chạy lon ton với nụ cười tràn ngập hạnh phúc..

- tiểu Phong..ôi bảo bối của mẹ ơi.

- mama

Rút khỏi tay Tuấn Phương cô chạy một mạch đến chỗ tiểu Phong, gặp được cậu con trai yêu quý của mình cô hạnh phúc đến mức những giọt nước mắt trong veo rơi tràn ra khỏi đôi mắt cô.

Từ phía xa nhìn vợ con mình quần quýt lấy nhau trong lòng anh hiện lên một cảm giác gì đó thật khó diễn tả..khoé mắt anh xuất hiện một tia sáng lấp lánh..phải rồi đó chính là giọt nước mắt của anh..của một người chồng, một người cha..nhưng rốt cuộc giọt nước mắt ấy là sao thì tim anh đã sớm biết chỉ là anh thật sự không đủ can đảm để nói hết tất cả sự thật cho vợ và con anh nghe.

- anh...

- papa...

- Tuấn Phương...

Thất thần bất ngờ anh được đánh thức bởi tiếng gọi của vợ con anh..từ từ từng bước anh bước đến nơi có tiếng gọi ấy.

- anh sao vậy..em gọi mà chả chịu nghe gì.

- papa

- tiểu Phong mấy hôm nay con thế nào có nhớ baba và mama không nào?? (mỉm cười nhìn cô anh bế tiểu Phong bồng trên tay cung nựng véo má)

- có ạ. hello mr Mac.

- wow con nói được chuẩn âm rồi đấy bảo bối.

- trước sau gì con cũng sẽ thành ông chủ trẻ mà cho nên phải làm tấm gương cho người ta còn noi theo.

- rồi rồi mẹ thua con.

- con đỏi.

- trời..khí chất vài giây trước của ông chủ trẻ tương lai đâu rồi...

- trời đánh còn tránh miếng ăn đó thưa Mạc phu nhân.

- xem ra thầy cô ở đây rất biết cách dạy con đấy bảo bối.

- đương nhiên.

- thôi cho anh xin hai mẹ con, đi nốt cái dạ dày nhỏ của ông chủ tương lai thôi nào.

- rõ.

- rõ.

Đồng thanh nhất trí cả gia đình nhỏ nhà họ Mạc vui vẻ dắt nhau đi ăn, rồi lại đi chơi, đi dạo thăm quan thành phố Paris lãng mạn.

Đến tối sẩm khi tiểu Phong đã ngủ gật trên vai anh thì cô và anh mới có thể bình yên dạo phố.

- Tú Băng

- em nghe ạ

- em muốn ở lại đây mãi mãi cùng tiểu Phong không??

- muốn ạ. chỉ cần nơi nào có tiểu Phong nơi đó em đều muốn ở lại.

- anh sẽ cho làm thủ tục nhập định cư giúp em và con.

- thật ạ?? nhưng còn anh??

- ngốc ạ em và con ở đâu anh ở đó.

- vâng tuyệt quá.

- trưa mai anh phải về nước để tiếp tục công việc..em và con ở lại để tiếp tục việc học của con..còn nữa anh sẽ trao trả em nhiệm vụ đại boss của em, đến lúc em phải tự mình gánh vác những thứ chính em tạo ra rồi em phải làm gương cho con hiểu không?? làm mẹ phải cho ra dáng làm mẹ chứ đúng không bé con của anh??

- vậy bao lâu nữa thì anh quay lại đây??
- anh không chắc nữa nhưng sẽ lâu nhưng anh sẽ cố vì em và con.
- cố lên nhé chồng em. em và con luôn ủng hộ anh.
- ừ anh biết rồi. về thôi.
- vâng.

Trở về biệt thự cô và anh ôm nhau quấn mãi không rời..đến tối muộn khi cô đã yên giấc trong vòng tay anh thì anh lại lặng lẽ ra khỏi giường..đứng ngoài hiên anh thở dài mệt mỏi..ly rượu đỏ đỏ sáng trong tay anh lắc nhẹ.

Ánh trăng đêm nay cũng mờ ảo như lòng anh, chẳng thể tìm cho tìm một đường đi, một lối thoát ra khỏi những thứ vô hư xung quanh.

\*reng reng\* điện thoại anh reo lên anh không mấy ngạc nhiên vì anh cũng đang chờ đợi cuộc gọi vào lúc đêm khuya thế này..

- alo.....ừ chuẩn bị đi.

đập máy, nâng ly rượu trong tay lên anh từ từ uống hết bằng một hơi..đặt nhẹ ly rượu trên lan can anh quay vào trong phía giường ngủ.

Hôn nhẹ môi cô anh nhắm nghiền mắt tay nắm chặt thành nắm đấm như thể anh đang cố kìm nén một nỗi đau rất lớn.

- anh xin lỗi..anh yêu em Luru Tú Băng

đứng dậy anh rút khoát quay đi không ngoảnh lại anh bước đi thật nhẹ nhàng nhưng lòng anh lại chẳng hề được như bước đi của anh.

bước sang phòng tiểu Phong anh ngắm nhìn cậu bé mỉm cười rồi cúi xuống thơm nhẹ cậu bé nhưng vẫn không quên lời dặn...

- bảo vệ mẹ thật tốt nhé Tuấn Phong. hãy trở thành một người tài giỏi như con muốn hãy làm nhà họ Mạc và ba mẹ tự hào về con. yêu con.

Không chần chừ thêm anh bước đi ra khỏi biệt thự. bên ngoài cổng xe đã chờ sẵn anh lên xe, chiếc xe lăn bánh đi chuyển đều đều ra sân bay.

.....

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 46: Ngoại Truyện 5 ái tình

Trở về Trung Quốc anh bắt đầu với công việc ngay lập tức, ở công ty mọi người đều đang nhốn nháo điên cuồng giải quyết việc khẩn cấp.

Trên bàn làm việc của anh những tệp giấy tờ tài liệu chồng chất lên nhau đầy cộp cộp đáng sợ.

- chủ tịch chúng tôi đã cho tìm kiếm kẻ tiết lộ dự án mật của công ty nhưng...
- chủ tịch người bên Hoàng Nhu bắt đầu chuẩn bị giấy tờ ra toà rồi ạ.
- chủ tịch những công ty chuẩn bị ký hợp đồng với chúng ta cũng xin rút hết rồi.
- chủ tịch chúng ta phải làm sao đây??
- chủ tịch...
- Im Hết Đi

Những gánh nặng của công ty giờ đây mỗi phút mỗi giây trôi qua đều một khó khăn và khó nhọc hơn đè lên vai anh..bao nhiêu thứ áp lực đó anh đã gồng mình suốt mười mấy năm qua, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, anh cũng biết đau, cũng biết mệt mỏi mà sao xung quanh ai cũng chỉ biết dồn ép đè nén hết lên anh vậy?? hỏi xem trong cái công ty này đã có ai từng nghĩ cho anh mà tự mình phải cố gắng hơn không?? tất nhiên là không rồi, vì họ chỉ biết làm tròn bốn phận nhiệm vụ được giao chứ đâu quan tâm mọi thứ xung quanh họ như thế nào.

Ngày nào ở công ty anh cũng chỉ có một trạng thái duy nhất trong đầu chính là bức bối căng thẳng..vì sao anh bức ư?? vì sao anh luôn căng thẳng hoá

mọi vấn đề với cấp dưới?? lý do thì rất dễ hiểu nhưng hoá lại chẳng ai hiểu cho anh. đơn giản mỗi ngày anh đều quá mẫn trách móc nhân viên là vì họ không làm anh thấy được sự hoàn hảo trong công việc của họ, những thứ họ làm được cũng chỉ dừng lại ở mức 90% và điều đó hoàn toàn khiến anh nổi điên vì những thứ anh muốn phải đạt được sự hoàn hảo 100% tới ngay khách hàng và lợi nhuận của công ty.

Nhưng nay đã gần như sụp đổ..tất cả mọi thứ suốt bấy lâu nay trước mắt anh chỉ toàn một màu đen u ám của một cơn bão sắp sửa đánh bay mọi thứ của anh...tất cả.

- chủ tịch không hay rồi toàn bộ cổ đông đã rút khỏi công ty, nhân viên cũng đồng loạt từ chức rồi ạ.
- được rồi cậu cũng đi đi.
- nhưng chủ tịch....
- suốt thời gian qua cậu đã phải chịu khổ khi làm thư ký của tôi rồi..tôi cho phép cậu nghỉ..mọi thứ ở đây vẫn còn tôi cậu không phải lo.
- chủ tịch tôi...tôi
- cãi lời.
- dạ không chủ tịch
- đi đi tôi muốn ở một mình.
- vâng chủ tịch.

Vậy là xong..mọi thứ của anh đã tiêu tùng..mới chỉ qua nửa ngày đầu mà công ty anh đã được lên trang nhất tất cả các mặt báo, các tin tức về công ty anh đang trên đà phá sản đều được người dân trong nước chia sẻ bàn tán xôn xao.

Tất cả mọi người trong công ty đều đã rời đi..còn lại mình anh cô độc ở cái công ty to lớn này.

Gục xuống..hai đầu gối anh đập mạnh xuống đất thật sột sà, bàn tay nắm thành nắm đấm..chiếc cavat trên cổ anh dội nói lỏng ra một mối.

\*tách\* giọt nước mắt thất bại của anh rơi xuống..nhắm nghiền mắt anh mệt mỏi ngã gục xuống sàn thờ mạnh.

- ba mẹ con xin lỗi..là con vô dụng con xin lỗi.

\*\*\*

3 tháng sau..nhà họ Mạc giờ đây chẳng còn gì ngoài căn biệt thự trống trơn vô vị được đứng tên Tú Băng. Khi công bố công ty phá sản toàn bộ mọi thứ đứng tên anh đều được đóng băng thu hồi..những người làm thân quen, đến bác quản gia đã phục tùng cho nhà họ Mạc suốt mấy chục năm qua cũng đã rời đi theo lời yêu cầu của anh.

Giờ đây anh chỉ còn là kẻ vô dụng không công ăn việc làm

Anh đã từng thử đi xin việc từ các công ty lớn nhỏ cho đến các nơi quán ăn xin làm phục vụ cũng chẳng hề được nhận vì họ vẫn nhớ như in khuôn mặt vị tổng tài trẻ tuổi khét tiếng khắp đất nước sống trong nhung lụa kim cương ngày nào.

Ngồi góc nhà đờ đẫn nhìn xa ngoài cửa một mối anh nhớ đến cô và tiểu Phong..đã ba tháng trôi qua kể từ ngày đó không biết giờ đây họ thế nào rồi...cũng tự nghĩ lòng họ sẽ chẳng sao đâu, sẽ chẳng thể như anh lúc này đâu vì anh đã dành một nửa tài sản để lại cho cô trước khi về nước rồi mà.

- Tuấn Phương

Tiếng gọi ấy, giọng nói ấy.....giọng nói thanh thối nhẹ nhàng ấy sao mà thật quen quen..phải rồi giọng nói trong trẻo đó là của cô. chắc chắn là cô.

- Tuấn Phương anh ở đâu ra đây đi..Tuấn Phương...

Bất được giọng nói đó lập tức anh đứng dậy sai từng bước chậm rãi ra ngoài...bắt gặp người con gái anh yêu, cả thế giới thu nhỏ của anh đang khóc nức nở bên ngoài cánh cổng lớn kia tìm gan anh đau như dao cứa.

- Tuấn Phương..

Nức nở ngoài cổng cô cố đập mạnh vào cánh cổng gọi tên anh thật to, nhìn thấy anh cô càng khóc to hơn, người cô yếu sao lại ra nông nỗi này..thật khó tưởng tượng nổi một người đàn ông cao lớn điển trai luôn biết làm mới bản thân giờ đây đã biến thành một người đàn ông gầy gò, râu mọc lôm ch่อม quanh miệng, quần áo sộc sếch rách nát và còn có những nếp nhăn già nua nữa. mới chỉ qua ba tháng từ ngày anh khiến cô khóc cạn nước mắt suốt một tuần khi biết tin anh đã rời bỏ cô và con.....sau đêm anh rời đi sớm hôm sau khi thức dậy không thấy anh cô đã tự cho rằng anh đi đâu đó rồi anh sẽ quay lại vì trưa đó anh phải về nước như lời an ủi nhưng sự thật trớ trêu cô đã thấy được bức thư và tờ di chúc phân chia tài sản sang tên cho cô....lặng lẽ rơi từng giọt nước mắt khi đọc bức thư của anh.."vợ ơi vợ à em nghe anh tâm sự này....anh rất cảm ơn ông trời vì đã cho anh gặp và yêu em và con được cùng em tạo ra một đứa con tài giỏi như ba nó nữa chứ. Đứa vợ vậy thôi nhưng anh thật sự xin lỗi em và con nhiều vì anh chẳng thể làm tròn bổn

phận của một người chồng, một người cha..anh xin lỗi nhưng cũng không còn nhiều thời gian nữa anh thật sự xin lỗi em.hãy chăm sóc tốt cho con và đừng tìm anh nhé vợ. à anh cũng còn một điều nữa muốn xin lỗi em vì anh sẽ giữ passpost của em vậy nên đừng cố tìm anh nhé.

Anh Yêu Em và tiểu Phong. "

Suốt cả tuần liền cô điên cuồng khóc nức nở đi tìm anh bằng được nhưng lại không có passpost nên càng khiến coi khó chịu và dẫn đến tình trạng cô phải đi gặp bác sĩ tâm lý.

Đêm nào cô cũng khóc ướt đầm chiếc gối trắng đến mức cô bị ám ảnh vào cả giấc mơ..có những đêm trong mơ cô cũng khóc và gọi tên anh. rồi để đến một ngày cô nhận được tin công ty đã phá sản chỉ vì một tên oắt con đã tiết lộ thông tin dự án mật cho đối thủ phá hoại...công ty nhà họ Mạc bao đời nay vốn có uy tín nhất định nay biết được tin dữ nên đã không ít người bỏ mặc và phỉ nhổ toàn bộ mặt công ty.

Suốt ba tháng ở Pháp không ngày nào cô không đến chính phủ xin làm giấy tờ tùy thân cấp tốc vì mỗi ngày trôi qua đối với cô giống như phải chờ đợi cả năm cả tháng vậy.

Giờ đây sau khi chờ đợi mỏi mòn cuối cùng cô cũng đã có thể trở về đi tìm anh..tìm lại người cô yêu nhưng khi thấy anh thế này cô càng đau hơn.

- Tuấn Phương anh..

- em

- đừng đứng mãi đó làm ơn ra đây với em đi em xin anh..đừng làm em đau nữa em xin anh.

- anh đã nói anh đừng tìm anh mà Tú Băng. em đi đi chúng ta đã kết thúc rồi.

- em không biết em không biết đừng nói với em như vậy mà, ra đây với em đi anh Tuấn Phương em xin anh đừng bỏ em.

- em đi đi chúng ta giờ không thể nữa rồi..tôi chẳng thể cho em được gì nữa rồi. xin lỗi em.

- anh muốn thấy em chết thì anh mới vừa lòng đúng không?? Tuấn Phương nếu anh không ra đây em sẽ tự sát đấy.

- đừng trẻ con nữa em về đi.

- đồ khốn kiếp kia anh mau ra đây..em nói anh mau ra đây đồ tồi anh mau ra đây cho em..em xin anh Tuấn Phương.....anh còn có em và con mà...anh có thể làm lại mà..làm ơn đừng xua đuổi em lạnh nhạt như vậy mà.

- xin lỗi em.

- được anh không ra đúng không?? vậy đừng trách em.

- Tú Băng

Quay đi cô gạt nước mắt...đứng ra giữa đường lớn xe cộ đi đi lại lại cô nhìn anh thật lâu và hét to....

- Mạc Tuấn Phương em ghét anh.

- khôngggg Tú Băng anh xin em.

Gạt bỏ lý trí mạnh mẽ anh chạy ra mở cồng nhanh nhẹn tiến đến ôm lấy cô vào lòng siết chặt.

- anh là đồ tồi.

- anh xin lỗi.

Ôm chặt anh cô nức nở trách móc mắng mỏ anh...

- anh không mất tất cả anh còn có em và con mà đồ ngốc. anh có thể bắt đầu lại em tin anh.

- có lẽ là không đâu em giờ anh đã chẳng còn gì nữa rồi.

- đâu có anh còn có công ty của em và một nửa tài sản khổng lồ mà anh cho em đấy thôi. cho nên chồng em vẫn là vị tổng tài tài giỏi trẻ tuổi đẹp trai nhất trong lòng em và con.

- anh muốn hỏi em một câu được không??

- ừm em nghe

- tại sao em không bỏ anh và bắt đầu một cuộc sống mới.

- vì em yêu anh.

- anh yêu em.

Anh cúi xuống tính hôn cô như lại bị ngăn cản bởi những tiếng còi bíp bíp xung quanh và cô....

- anh cạo râu đi đã.

Bật cười ôm nhau hạnh phúc...

sau tất cả những sóng gió cuối cùng hai người họ cũng đã trở về với nhau và cùng chung tay bắt đầu xây dựng lại hình ảnh danh tiếng của Mạc gia cùng tiểu Phong và thành viên mới tiểu công chúa Hạ Linh.

□ The End □

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Thu Nhỏ Của Tổng Tài Ác Ma* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.